DE SENTENTIARUM ASYNDETI USU EURIPIDEO.

DISSERTATIO INAUGURALIS PHILOLOGICA

QUAM

CONSENSU ET AUCTORITATE

AMPLISSIMI PHILOSOPHORUM ORDINIS

IN

ACADEMIA FRIDERICIANA

HALENSI CUM VITEBERGENSI CONSOCIATA

AD SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES

RITE IMPETRANDOS

SCRIPSIT

ERICUS BUSSLER

BRANDEBURGENSIS.

HALIS SAXONUM

FORMIS DESCRIPSIT E. KARRAS

MDCCCLXXXVII.

F. G. HUBERT,

VIRO ILLUSTRISSIMO,

MAGISTRO SUO ATQUE AMICO,

HASCE STUDIORUM PRIMITIAS PIETATIS SIGNUM

DEDICAT AUCTOR.

Asyndeti figurae vim ac naturam, quae quo modo definienda sit, viri docti valde inter se dissentiunt, Seemannus[1]), cum dicit: „sententiarum asyndeton est statuendum, cum duae vel plures sententiae inter se coordinatae sensu quidem cohaerent, particula autem nulla coniunguntur", optime circumscripsit. Nam cum Hermannus Dissenii excursum percensens dicit: „Was ist nun das Wesen des Asyndeton ganzer Sätze? Ein mit dem vorhergehenden nicht verbundener Satz erscheint als Anfang der Rede; denn das ist das Wesen der Unverbundenheit", et paullo infra: „Welche Art von Asyndeton aber auch gebraucht werde, so muss die Rede so beschaffen sein, dass sie sich rhetorisch als einen Anfang darstellt, mithin sowohl der Gedanke als der Ausdruck kräftig ist" — haec cum exponit vir illustris, connexum qui logica ex parte est, nimis neglexit, ad formam rhetoricam tantum animum intendens. Eodem modo Naegelsbachius asyndeton non sententiarum ratione sed orationis forma effici arbitratus: „Das Asyndeton, ait, ist diejenige Aufeinanderfolge zweier grammatisch, logisch und rhetorisch coordinierter, anderweitig unverbundener Sätze, vermöge welcher die vorhandene Succession der in denselben enthaltenen Vorstellungen aufgehoben und für die Phantasie in ein Zumal verwandelt wird." Zielius[2]) autem, quamvis verbis hisce: „Verum igitur asyndeton ibi tantum agnosci potest, ubi oraculorum vel sententiarum grammatica logicaque vi pari nulla vox adest, qua quomodo ea composita esse voluerit scriptor, indicatur" huius figurae vim ac naturam describens de rhetorica quadam coordi-

[1]) H. Seemann. De asyndeto Sophocleo quaestiones. Vratislaviae 1882. p. 3.

[2]) Ziel. De asyndeto apud Sophoclem. Progr. Celle 1846. p. 3 et 4.

natione nihil commemoraverit, suo iure dixisse sibi videtur: „vim asyndeti esse vere mereque rhetoricam, praesertim cum hac ex re discrimen peti possit inter verum falsumque, quod posterius illa vi caret." Sed quamquam concedo, recte locutum esse virum doctum: „cum in vulgari sermone particulis indicibus talis progressus et sit et postuletur, ut quomodo ex altero alterum consequatur eluceat, omissis cum tolli paene ac rumpi videatur omnis nexus, attentiores nos facit scriptor ad investigandam veram coniunctionem retinetque quodammodo cogitationes nostras, ne quae urgere voluerit ipse, nos transiliamus legendo", tamen erravit, asyndeto quale est apud Graecos eandem vim attribuens, atque hodie ei adscribitur.

At rectissime Bromigius[2]), qui contra hosce viros doctos ex ipsis veterum grammaticorum testimoniis, quae quotquot exstant, summo opere collegit, ut quosnam locos illi hoc figurae nomine complexi essent, cognosceret, hanc fere definitionem prodire dicit: „*Τὸ ἀσύνδετον σχῆμα* (vel *διάλυσις* ap. Herodian. l. c. pag. 603 et Rut. Lup. l. c. I, 15; dissolutio; solutum ap. Aquil. Rom.; inconnexio ap. Rufinian.) nascitur, ubicunque *οἱ σύνδεσμοι* (coniunctiones) omittuntur sive demuntur." „Sic", pergit, „Aristot. *ὥςτ' ἐὰν ἐξαιρεθῇ ὁ σύνδεσμος κτλ.,* Plutarch. *συνδέσμων ἐξαιρεθέντων κτλ.,* Theon *ὅταν τοὺς συνδέοντας τὴν φράσιν συνδέσμους παραλείπωμεν,* Cic. orat. l. c. demptis coniunctionibus, auct. ad Herenn. coniunctionibus verborum e medio sublatis." Quae ad verba explicanda optimo iure addidisse eum videmus: „Indicatur autem verbis *ἐξαιρεῖν, παραλείπειν,* demere talibus locis per leges grammaticas coniunctiones posse inseri." Itaque ad asyndeti figuram statuendam semper enuntiatorum rationem grammaticam respicere debemus, neque vero quidquam aliud.

Excessit vero modum Gollwitzerus[2]), qui Bromigium hoc potissimum secutus, ut omnes in diverbiis locos, quibus particula inter duo enuntiata omissa est, afferret, quin etiam ea asyndeta tractavit, „quae actione aliqua scaenica efficiuntur, ut paene

---

[1]) G. Bromig. De asyndeti natura et apud Aeschylum usu. Münster 1879. p. 7.

[2]) Th. Gollwitzer. De asyndetis Aeschyleis. Acta sem. phil. Erlang. Vol. II. 1881.

eadem inter duo enuntiata constet ratio, quae inter duas eiusdem personae orationes alia oratione inter se seiunctas." Nam quantulumcunque illi actioni scaenicae attribuitur, oratio interrupta est neque uno tenore pergitur, ut quamvis arcte verba inter se cohaereant, potius duos sermones quam unum habeamus et unusquisque non tam coniunctionem quam ipsum asyndeton requirat. Qua de causa omnes illos locos censeo amovendos esse.

Neque vero minus ipse Seemannus erravit in iis, quae de illis locis distinguendis protulit[1]), „ubi particula certe non exstat, sed ne desideratur quidem, ita ut asyndeton non sit nominandum."

Ac primum quidem, ut de ea condicione, quae de sententiarum nexu est, pauca dicam, ubicunque poëta personae loquentis sententiarum ordinem nobis explicans duo enuntiata inter se coordinata sine coniunctione componit, etiam tum, cum ipsa ea enuntiata sensu quidem non cohaerere videntur, at sententia illa, cui alterum annexum est, facile e priore subauditur, asyndeton statuendum est. Saepissime enim, non „nonnunquam", ut ait Seemannus[2]), „etiam annectitur enuntiatum subsequens ad cogitationem aliquam retentam supplendamque." Illud medium autem ubique statim nobis se praebet exceptis illis sententiis, quarum altera omnino nova oratio incipitur.

Itaque asyndeton ubique statuo nisi

a) cum enuntiatio altera ad rem aliquam scaenicam spectat, qua sententiarum ordo interrumpitur; quo etiam referas, si quis, postquam ei interroganti aut iubenti non apertis verbis, sed actione aliqua responsum est, orationem suam resumat;

b) cum aut subito de re nova dicitur, ita ut verborum connexus cum prioribus nullo modo inveniri possit, aut cum persona alia loquitur. Quibus locis Seemannus rectissime etiam eos adiunxit, „ubi quis verba quaedam non magna voce profert, sed summissa, quasi secum loquens"; neque enim dubium est, quin verba posteriora cum prioribus, quippe quae a nullo percipi debeant, nullo modo connectenda sint.

Quod autem ad alias, de quibus dicit, exceptiones attinet, pri-

---

[1]) p. 3. [2]) p. 5.

mum quidem verba illa[1]) „saepe sequentia spectant ad rem aliquam, quae nullo adiuvante in rerum natura vel in loquentis ipsius corpore animove evenit", quid sibi velint, haud intellego. Nam etiamsi inter verba, quae loquimur, animi status noster aliquo modo mutatur, quid nos impedit, ne posteriora, quibus illa mutatio iam perfecta elucet, cum prioribus coniungamus? Summum ei concedi potest, talia asyndeta non explicari nisi media quadam cogitatione suppleta, ad quam verba posteriora spectent; quamobrem eisdem inserere debuit, non seorsum afferre. Neque exempla satis diligenter elegisse mihi videtur. Recte quidem animadvertit, famuli dicentis (Soph. O. R. 1129) *τί χρῆμα δρῶντα;* verba animum valde anxium demonstrare, sed cur verbis demum *ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;* regi, qui interrogaverat versu priore: *τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδέ που μαθών;* eum respondere putemus, ut voluit vir doctus? Priora famulus locutus est, cum persuasum haberet, regem neminem nisi nuntium praesentem indicavisse; posteriora addidit, cum subito de Oedipi verbis dubitare coepisset, ut certior fieret, quemnam hic significasset. In utraque autem interrogatione eadem animi anxietas latet neque minus in altera quam in altera cognoscitur. Itaque non offendissem, si auctor alteram enuntiationem alteri particula *ἀλλά* annexuisset; hasce enim cogitationes famulus quaerens in animo habet: quidnam huncce virum perfecisse me scire putas? — sed iam video, potius mihi esse quaerendum: quemnam hominem dicis? —

Similem cogitationum connexum habemus in verbis, quae affert Seemannus El. 390: *ὅπως πάθῃς τί χρῆμα; ποῦ ποτ' εἶ φρενῶν;*

Sed de hac re satis.

Deinde omnes eos locos, ubi[2]) „resumit loquens orationem, postquam responsum vel factum aliquod frustra exspectavit", una cum Seemanno amoverim iis asyndetis annumerans, quae actione scaenica oriuntur. Id unum vero in exemplis statuendis summo opere cognoscendum est, utrum veram an rhetoricam quaestionem habeamus, quoniam tum, cum haec se praebet, omnis pausa orationis neganda est; quod idem vir doctus non satis respexit.

[1]) pag. 4. [2]) pag. 5.

Reliqua quae de personis alias excipientibus, de choro chorago, de semichoriis inter se respondentibus commemorat, neque minus ea, quae de usu illo translato, ubi quis alterius personae vice fungens secum ipso colloquitur, profert, praetereo, quod hic specie illic re vera non unius sed duarum personarum orationes sunt.

Sed ad alteram condicionem, ad asyndeton statuendum necessariam veniamus, quae est, ut utraque sententia pari vi sit; quam eandem nullo modo repudiari posse existimo. Itaque optimo iure Seemannus omnibus iis locis, ubi altera sententia alterius tamquam subiectum aut obiectum exsistat, asyndeton esse negavit exceptis cum iis[1]), „ubi sequentibus obiectum proprio quodam verbo sive pronomine seu substantivo expressum explicatur", tum iis locis, „quibus obiectum non aperte quidem significatur, sed tacite in antecedentibus latet, idque aut antecedit obiectum aut subsequitur." Neque quisquam eum reprehendet, quod etiam pronomini relativo — addere potuit: et adverbio relativo — tantam vim inesse dicit duas sententias coniungendi, ut asyndeton, etiamsi coniunctio abest, tollatur.

Deinde, quae de parenthesibus disputavit, plane probanda mihi videntur; minus acceperim quae de imperativis et interrogationibus quibusdam protulit. Illos enim imperativos recte quidem dicit nihil nisi notionem urgendi vel festinandi exprimere; tamen verbis, quae affert, *ἴθι, ἄγε, φέρε* non minus quam elocutionibus hisce *σπεύδωμεν* (cf. Eur. Hec. 507), *χωρεῖτε* (Or. 1258) aliis suam ipsius verbi vim abiudicare ausim. Quo eodem modo sentio de illis interrogationibus, quas affectus tantum animi, e. g. indignationem, admirationem, gaudium, dolorem, festinationem alia indicare contendit, propria vi prorsus carere putat. Nam neque eas, quae per se integram sententiam efficiunt, ut sunt *τί φῄς; τί δρᾷς;* neque eas, quibus ut plenam dictionem habeamus, aut verbum *ἐστὶν* aut aliud aliquod ex enuntiatione priore repetendum addi opus est, e. g. *τί δῆτα; τί χρῆμα;* adeo de sua vi perdere velim, ut nihil nisi exclamationes, ut ita dicam, cum iis quae sequuntur coniungendae videantur. Immo, ubicunque his dictionibus altera aliqua interrogatio an-

[1]) pag. 9.

nectitur, in utraque summi animi affectus patefiunt, quasi ei qui loquitur non satis fuisset brevi illa quaestione *τί φῄς; τί δρᾷς;* aliis iam demonstrasse, quam inopinanti sibi accidisset, quod nunc oculis videret aut auribus perciperet. Pleraque igitur eius modi exempla generi asyndetorum augmentativo, illa, ubi omnis animi motus abest, generi explicativo attribuenda sunt. Quibus denique locis non interrogatio, sed alia aliqua enuntiandi forma sequitur, e. g. imperativus, sicut Med. 691 *τί φῄς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας,* nemo non verbi propriam vim agnoscet.

De ipsis exclamationibus, quales innumerae inveniuntur, ut *οἴμοι, φεῦ, αἰαῖ* aliae, vix dicendum est, quoniam per se totius enuntiationis vim habere nequeunt. Neglegendum quidem non est, etiam sententiam quae exclamationem sequatur eidem nonnunquam particula *γάρ* annexam esse, quasi is qui loquitur verba illa adiunxisset, ne ignoraremus, qua de causa animo tam incitato esset, enuntiatum autem integrum pro mera voce exclamandi facile effici, si verbum *λέγω* seu simile aliquod addideris; tamen de his locis aliter iudicandum est.

Nam, si cum iis locis, ubi particula non est, contuleris, tam paucos invenies — eodem modo quo parentheses, quas interdum particulis affirmantibus aut causalibus *γάρ, καί, δέ* praeditas esse, recte monuit Seemannus —, ut non facile innumeris illis locis, qui coniunctione careant, unam illam vocem plenae enuntiationis vice fungi et asyndeton statuendum esse putes. —

Haec de asyndeti forma definienda; pauca de generum huius figurae partitione addere mihi liceat.

Optimo iure Seemannus et quae Naegelsbachius de asyndetis aut impropriis aut propriis disputavit, et quae Zielius de asyndetis aut falsis aut veris protulit, neglexisse mihi videtur. Neque minus ei assentior partitiones Gollwitzeri non accipienti; nam duobus illis generibus, quae non rationem sed formam enuntiatorum secutus Naegelsbachius sic definivit: „ut prius sit eorum asyndetorum, ad quae formanda enuntiatorum ratio valuerit, alterum eorum, ad quae forma", Gollwitzerus addit dramaticum „cum duo enuntiata ob eam causam nulla particula coniuncta sunt, quod alterum ad actionem quandam in scaena factam adiunctum est." Quod genus mihi non minus quam Seemanno omnino reiciendum videri iam disserui.

Mirum autem est, quod Bromigius [1]) de hac re affert. Qui quamvis se a veterum definitione proficisci dicat, non enuntiatorum rationem grammaticam, sed formam respiciens primum eos locos digerit, ubi „adsunt pronomina aut adverbia pronominalia“; deinde eos tractat, „ubi nulla omnino vox est, quae singula coniungat, enuntiationes autem ipsae per sententiam arctissime cohaerent“; tertio denique loco de illo asyndeti genere agitur, „ubi complura enuntiata, quae nullo alio nexu inter se cohaerent, quam qui particula *καί* exprimi possit, solute unum ad alterum apponuntur.“ At haec ipsa tertii generis asyndeta secundo generi subiungenda erant, quoniam in utroque singula enuntiata verbo coniungente carent. Neque minus erravit, quantum video, vir doctus eas enuntiationes sensu cohaerere negans; unius enim rei partes, quamvis diversae, apparent.

Itaque Seemannus [1]), „cum quodvis asyndeton grammaticum sit, totam eorum copiam secundum quinque genera, quibus enuntiata vel vocabula grammatice paria conectuntur, in genus copulativum et disiunctivum et adversativum et causale et consecutivum“ optime divisit, rectissime generi copulativo asyndeta et enumerativa et augmentativa, generi causali et causalia et explicativa, generi consecutivo et consecutiva et comprehensiva subiungens. Neque habeo, quod singulis singulorum generum definitionibus ab eo statutis addam.

Quod autem ad caput primum attinet, asyndeta enumerativa ita tractabo, ut etiam sententiarum formas respiciens primum quidem ea afferam, quibus complures res in narratione simpliciter enumerantur, tum ea adiungam, quibus iussa, denique ea, quibus interrogationes sibi apponuntur. Asyndetorum deinde augmentativorum primum ea componam, ubi, quod sententia priore iam dictum erat, posteriore idem prolatum est, id quod triplici modo fieri posse videmus, sive unum idemque verbum repetitur, sive aliud aliquod simile ponitur, sive prioris notionis contrarium negatur; sequuntur ea exempla, ubi verborum antecedentium vis sententia subsequente et continetur et augetur. Et in illis autem, quas diximus, tribus prioris speciei partibus et in hac specie eodem modo quo in asyndetis enumerativis sententiarum formae rationem habebo.

[1]) pag. 3.

Pauca illa asyndeta disiunctiva, quae capiti secundo attribuenda sunt, eo discernuntur, quod plurima in utraque sententia, tria in posteriore sola, unum in priore sola interrogationis formam praebent.

Ad caput tertium, quo continentur asyndeta adversativa, accedenti maximi mihi momenti videbatur respicere, utrum altera huius figurae sententia alteri simpliciter opposita esset, ita ut ad asyndeton delendum nihil nisi particula adversativa inserenda esset, an altera sententia non ipsi enuntiato alteri sed cogitationi cuidam supplendae contrarium diceret. Prioris autem ordinis et ea exempla composui, ubi utraque sententia modo indicativo enuntiata est, et ea, ubi alterum iussum alteri oppositum videmus. Alterius autem ordinis asyndeta, quae nobis sententiarum formam respicientibus plurimam varietatem praebent, fore cogitabam, ut tum optime digererentur, cum prius tantum uniuscuiusque exempli enuntiatum spectarem; itaque etiam hic tres tantum partes invenies, prout sententia prior aut modo indicativo, cui pari vi est optativus potentialis, aut modo imperativo, a quo coniunctivus adhortativus non distat, aut interrogationis forma profertur.

In primis illis, de quibus dixi, exemplis, id quod statim hoc loco addere mihi liceat, oppositio logica ex parte haec est, ut subsequente modo indicativo dicendum sit: dico s. video illud (i. e. quod continetur in sententia priore), sed addo e. q. s.; ita ut videmus Andr. 170 sqq.:

ἐς τοῦτο δ᾽ ἥκεις ἀμαθίας, δύστηνε σύ,
ἣ παιδὶ πατρὸς, ὃς σὸν ὤλεσεν πόσιν
τολμᾷς ξυνεύδειν καὶ τέκν᾽ αὐθέντου πάρα
τίκτειν. τοιοῦτον πᾶν τὸ βάρβαρον γένος.

Ubi asyndeto sublato sententias habes oppositas: video te tam dementem esse, ut audeas e. q. s., sed etiam addo: „hoc omnium barbarorum est.“

Simili ratione utaris sequente modo imperativo, nisi quod pro verbis „sed addo“ suppleas „sed iubeo“ vel tale aliquid; cf. Andr. 458 sq.: *νῦν δὲ . . . . κτείνεις μ᾽· ἀπόκτεινε,* nunc te mihi mortem afferentem aspicio, sed iubeo te caedem facere.

Tum cum altera sententia interrogantis est, sumas ex illa: „sed a te quaero hocce“, cuius rei exemplum est Andr. 70 sq.: *πέπυσται τὸν ἐμὸν ἔκθετον γόνον· πόθεν ποτέ;* quod idem est ac: cognosco eum de filio meo exposito audivisse, sed quaero: unde gentium?

Quibus verbis praemissis non opus est accuratius dicere de iis locis, quibus enuntiatum prius alicuius iubentis est. Suppleas enim subsequente modo indicativo: iubeo, sed video, subsequente interrogatione: iubeo, sed quaero; ut autem utraque sententia quidquam iubeatur, hac in parte asyndetorum adversativorum fieri non potest; equidem talia, ne quis artificiosius me explicavisse diceret, priori annumeravi.

In iis denique exemplis, quorum sententia priore aliquid interrogatur, oppositio est: quaero, sed iam intellegens quod quaesivi, dico, aut iubeo, aut potius quaero.

Veniamus ad caput quartum, quo et asyndeta, quae proprie dicuntur causalia, et asyndeta explicativa iure a Seemanno relata esse vidimus. Illorum priorum autem primum ea exempla afferam, ubi sententia posteriore simpliciter causa additur, deinde ea secernam, ubi causam dicit is qui loquitur, cur priora elocutus sit. Quod discrimen valde miror a Seemanno tam leviter tactum esse, ut dicat vir doctus[1]): „Discernere autem duas rationes, secundum quas causa exponitur, aut cur sententia antecedens vera sit, aut cur quis quid dixerit vel interrogaverit vel iusserit vel exclamaverit, nihil expedit, quod ad nostram quaestionem attinet, praesertim cum particulis tale discrimen non exprimatur ac nonnunquam perdifficile sit arte diiudicare.“ Quod enim ad particulas attinet, obiecerim, si hac causa strenue usus esset, etiam asyndeta explicativa ab aliis causalibus ei non secernenda fuisse; de difficultate autem diiudicandi qualia exempla speciei secundae attribuam, certissimum indicium invenisse mihi videor in varietate duorum sententiarum modorum, neque dubitaverim ea huc afferre, quorum alterum enuntiatum aut interrogationem aut iussum contineat. Illa denique exempla, quorum in utraque sententia aliquid aut affirmatum aut negatum videmus, quantum potui, primae rationi attribui eadem causa

¹) pag. 22.

commotus, quam dixi de asyndetis adversativis. — Prioris rationis novae partes fieri non possunt, cum omnia exempla pari modo structa sint, alterius ordinis asyndeta digeram, ut est prior sententia formata. Interpretari autem simili modo debemus quo in genere adversativo.

Asyndeta explicativa iure Seemannus primum ea attulit, ubi quod sententia priore minus dilucide poëta elocutus est, altera multo accuratius explicatur, tum illa, ubi unum praecipue verbum sententia subsequente poëta respicit. Sequar igitur virum doctum, sed ita, ut denuo sententiarum formas non neglegam.

De quinto denique capite, quod asyndeta et consecutiva, quae proprie dicuntur, et comprehensiva complectetur, haec tantum praemiserim. Illius generis exempla eodem modo quo generis causalis dividam; comprehensiva autem digerens formam sententiae posterioris respiciam, ita ut in reliquis capitibus sententiae prioris. Qua figura quoniam complures enuntiationes, quae inter se aut pares aut diversae esse possunt, comprehenduntur, apparet unam ipsam sententiam comprehensivam alicuius momenti esse. Seemannus recte quidem, quae alii de asyndeto demonstrativo statuendo scripserunt, reiecit; sed quod ipse introduxit discrimen, primum ea asyndeta componens, ubi „quae [1]) iam accuratius effusiusve dicta sunt, iterum breviter pronuntiantur vel partes rei cuiusdam tota re, species universo genere comprehenduntur“, tum ea afferens, ubi „antecedentia [2]) una voce comprehenduntur“, probare nequeo. Unam enim vocem comprehensivam, de qua dicit vir doctus, in utriusque partis exemplis legimus; quae autem praeponit verbis modo allatis „aeque atque una vox sequentibus explicatur vel eadem quasi antecapit“, iis eodem iure in parte priore definienda uti potuit. Neque quae addidit huic exemplo [3]): O. C. 480 *τοῦ τόνδε πλήσας θῶ; δίδασκε καὶ τόδε,* verba: „Quodsi transponas duo haec enuntiata, simile illud genus asyndeti causalis est statuendum, quo differentiam horum asyndetorum ab illis cognoscas„, signum afferunt, quoniam nequaquam in omni huius ordinis exemplo duo enuntiata parem transpositionem admittunt.

[1]) pag. 36. [2]) pag. 37. [3]) pag. 37.

Quibus de causis hanc Seemanni partitionem neglegendam putavi.

Haec igitur ratio sit, qua instituta nunc sententiarum asyndeta, quibus Euripidem in fabularum suarum diverbiis usum esse putavi, digeramus; numeri autem erunt Dindorfiani, quales adhibuit vir clarissimus in quinta editione correctiore libri illius notissimi, quem breviter appellamus: Poëtae scaenici graeci.

Caput primum.

Asyndeta copulativa.

§ 1. Asyndeta enumerativa.

a. Plures res inter se diversae in narratione enumerantur.

Alc. 334: *ἅλις δὲ παίδων· τῶνδ᾽ ὄνησιν εὔχομαι θεοῖς γενέσθαι.*

Med. 1018 sq.: *οὔτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων. κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.*

Hipp. 478 sq.: *εἰσὶν δ᾽ ἐπῳδαὶ καὶ λόγοι θελκτήριοι· φανήσεταί τι τῆςδε φάρμακον νόσου.*

Troad. 1181: *ὄλωλας, ἐψεύσω με.* 1274: *ἔξειμι πατρίδος· πόλις ὑφάπτεται πυρί.*

Hec. 1054 sq.: *οὐ γάρ ποτ᾽ ὄμμα λαμπρὸν ἐνθήσεις κόραις, οὐ παῖδας ὄψει ζῶντας . . .*

Orest. 132 sqq.: *αἵδ᾽ αὖ πάρεισι τοῖς ἐμοῖς θρηνήμασιν φίλαι ξυνῳδοί· τάχα μεταστήσουσ᾽ ὕπνου τόνδε* . . . 380 sq.: *ὅδ᾽ εἰμ᾽ Ὀρέστης . . . . ἑκὼν ἐγώ σοι τἀμὰ σημανῶ κακά.* 422: *ἑκτὸν τόδ᾽ ἦμαρ· ἔτι πυρὰ θερμὴ τάφου.* 561 sq.: *Αἴγισθος ἦν ὁ κρυπτὸς ἐν δόμοις πόσις· τοῦτον κατέκτεινα* . . . 665: *ἐρεῖς ἀδύνατον· αὐτὸ τοῦτο* sc. *καὶ ἔστιν.* 669: *φιλεῖν δάμαρτα πᾶσιν Ἕλλησιν δοκεῖς,* quibus verbis Orestes novam causam inducit, quam respiciens a Menelao salutem sibi fore sperat. 1315 sq.: *στείχει γὰρ ἐςπεσοῦσα δικτύων βρόχους. καλὸν τὸ θήραμ᾽ ἣν ἁλῷ, γενήσεται.*

Phoen. 1193: *ἔθνησκον, ἐξέπιπτον ἀντύγων ἄπο.* 1404 sq. *ἐνθένδε κώπας ἁρπάσαντε φασγάνων ἐς ταὐτὸν ἧκον.*

Heracl. 215 sqq.: *φημὶ γάρ ποτε ξύμπλους γενέσθαι . . . Ἑλλὰς πᾶσα τοῦτο μαρτυρεῖ.* 578: *σοὶ παῖδές ἐσμεν, σαῖν χεροῖν τεθράμμεθα.*

Herc. fur. 7 sq.: *ἔνθεν ἐξέφυ Κρέων.* 1221: *καὶ γάρ ποτ' εὐτύχησ', ἐκεῖσ' ἀνοιστέον.*

Ion 448—451: *τὰς ἡδονὰς γὰρ τῆς προμηθίας πάρος σπεύδοντες ἀδικεῖτ'. οὐκέτ' ἀνθρώπους κακοὺς λέγειν δίκαιον, εἰ τὰ τῶν θεῶν κακὰ μιμούμεθα.*

Hel. 622: *τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο. ξυμβεβᾶσιν οἱ λόγοι οἱ τῆςδ' ἀληθεῖς.* 858 sq.: *ἐκβαίνει δόμων . . . . Θεονόη· κτυπεῖ δόμος.*

Electra 842 sq.: *πᾶν δὲ σῶμ' ἄνω κάτω ἤσπειρεν, ἠλάλαζεν.*

Bacch. 242: *ἐκεῖνος εἶναί φησι Διόνυσον θεόν.* Pentheus de advena narrare pergit, de quo dixerat versu 240: *λέγουσι δ' ὥς τις εἰςελήλυθε ξένος.* 255 sqq.: *τόνδ' αὖ θέλεις τὸν δαίμον' ἀνθρώποισιν ἐςφέρων νέον . . . μισθοὺς φέρειν. εἰ μή σε γῆρας ἐξερρύετο, καθῆσ' ἂν ἐν βάκχαισι δέσμιος.*

Iphig. Taur. 373 sqq.: *οὐκ ἀνειλόμην χεροῖν . . . οὐ κασιγνήτῃ στόμα ξυνῆψ' ὑπ' αἰδοῦς.* 929: *Μενέλαος ἄρχει. φυγάδες ἐσμὲν ἐκ πάτρας.*

Iphig. Aul. 910 sq.: *ὄνομα γὰρ τὸ σόν μ' ἀπώλεσ' . . . οὐκ ἔχω βωμὸν καταφυγεῖν ἄλλο ἢ τὸ σὸν γόνυ.* 1220: *πρώτη σ' ἐκάλεσα πατέρα καὶ σὺ παῖδ' ἐμέ.* quibus verbis aliam causam affert, qua commota a patre petit ne se ipsam interficiat, postquam v. 1218 sq. ei obiecit: *ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς βλέπειν.* 1247—49: *ναὶ πρὸς γενείου σ' ἀντόμεσθα δύο φίλω· ὁ μὲν νεοσσός ἐστιν, ἡ δ' ηὐξημένη. ἓν ξυντεμοῦσα πάντα νικήσω λόγον.*

Cycl. 321: *οὐκ οἶδ' ὅτι Ζεύς ἐστ' ἐμοῦ κρείσσων θεός· οὔ μοι μέλει τὸ λοιπόν.*

Addas Hipp. 401 sq., quem locum legimus in codice Marciano: *κατθανεῖν ἔδοξέ μοι κράτιστον· οὐδεὶς ἀντερεῖ βουλεύμασιν.*[1]), neque deerunt, qui versum Iph. Aul. 354: *ὡς ἄνολβον εἶχες ὄμμα σύγχυσίν τε, μὴ . . .*[2]) sine particula prioribus adiectum retineant.

[1]) cf. pag. 70. [2]) cf. p. 89.

b. Complura imperata continuantur.

Alc. 788: *πῖνε, τὸν καθ' ἡμέραν βίον λογίζου σόν*. 1047: *μή νοσοῦντί μοι νόσον προςθῇς* Quae verba cum hisce: *μή μ' ἀναμνήσῃς κακῶν* (v. 1045) coniungas.

Med. 313: *νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε*. 400 sq.: *φείδου μηδέν, ὧν ἐπίστασαι .... ἕρπ' ἐς τὸ δεινόν*. 623—25: *χώρει .... νύμφευε*. 894—99: *ἐξέλθετ', ἀσπάσασθε .... λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς*. 971—74: *ἐξαιτεῖσθε .... ἴθ' ὡς τάχιστα*. 1245: *λάβ'* (sc. *ξίφος*), *ἕρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου*. 1314 sq.: *χαλᾶτε κλῇδας .... ἐκλύεθ' ἁρμούς*.

Hipp. 300: *φθέγξαι τι· δεῦρ' ἄθρησον*. 304: *ἀλλ' ἴσθι μέντοι, πρὸς τάδ' αὐθαδεστέρα γίγνου θαλάσσης*.

Androm. 260: *σφάζ', αἱμάτου θεᾶς βωμόν*. 722 sq.: *ἕρπε δεῦρ' ὑπ' ἀγκάλας βρέφος, ξύλλυε μητρὸς δεσμά*.

Troad. 880 sq.: *χωρεῖτ' ἐς δόμους ὀπάονες, κομίζετε*. 1246: *χωρεῖτε, θάπτετε*.

Orestes 1258: *χωρεῖτ', ἐπειγώμεσθα*.

Phoen. 1068: *ἀνοίγετ', ἐκπορεύετ' Ἰοκάστην δόμων*. 1070: *ἔξελθ', ἄκουσον*. 1260: *στεῖχ', ἐρήτυσον τέκνα*.

Heracl. 643: *ἔξελθ', ἄκουσον*.

Herc. fur. 520 sq.: *ἐκκρήμνασθε πατρῴων πέπλων· ἴτ', ἐγκονεῖτε*.

Helena 1180: *χαλᾶτε κλῇθρα, λύεθ' ἱππικὰς φάτνας*. 1244: *κτέριζ', ἀνίστη τύμβον*.

Electra 962: *ἐπίσχες, ἐμβάλωμεν εἰς ἄλλον λόγον*.

Bacchae 780 sq.: *στεῖχ' ἐπ' Ἠλέκτρας ἰὼν πύλας· κέλευε πάντας* ... 914: *ἔξιθι πάροιθε δωμάτων, ὄφθητί μοι*.

Iphig. Aul. 435 sq.: *ἐξάρχου κανᾶ, στεφανοῦσθε κρᾶτα*. 1238: *βλέψον πρὸς ἡμᾶς, ὄμμα δὸς φίλημά τε*. 1398: *θύετ', ἐκπορθεῖτε Τροίαν*.

Fragm. 129: *ὦ ξένε, κατοίκτειρόν με τὴν πανάθλιαν, λῦσόν με δεσμῶν*.

Fragm. 362, 50 sq.: *χρῆσθ', ὦ πολῖται, τοῖς ἐμοῖς λοχεύμασιν, σῴζεσθε*.

Fragm. 688, 1 sq.: *πίμπρη, κάταιθε σάρκας, ἐμπλήσθητί μου πίνων κελαινὸν αἷμα*.

Fragm. 779, 9 sq.: *ἵππευε παῖδα νουθετῶν, ἐκεῖσ' ἔλα, τῇδε στρέφ' ἅρμα, τῇδε*.

c. Interrogationes sibi appositae sunt.

Alc. 1131: *θίγω; προςείπω ζῶσαν ὡς δάμαρτ' ἐμήν;*

Med. 85: *τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γιγνώσκεις τόδε;* 880: *τί πάσχω;* quae verba coniungas cum v. 873: *τί μαίνομαι;* 1208 sqq.: *τίς σ' ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσεν; τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν τίθησιν;*

Hipp. 801: *ὄλωλεν ἄλοχος; ἐκ τίνος τύχης;*

Androm. 548 sq.: *πῶς τε κἀκ τίνος λόγου νοσεῖ δόμος; τί πράσσετ' ἄκριτα μηχανώμενοι.* 581 sq.: *ἢ τὸν ἀμὸν οἶκον οἰκήσεις μολὼν δεῦρ'; οὐχ ἅλις σοι τῶν κατὰ Σπάρτην κρατεῖν;* 590 sq.: *σὺ γὰρ μετ' ἀνδρῶν, ὦ κάκιστε κἀκ κακῶν; σοὶ ποῦ μέτεστιν ὡς ἐν ἀνδράσιν λόγου;*

Troad. 744: *ὦ παῖ, δακρύεις; αἰσθάνει κακῶν σέθεν;*

Hec. 577 sqq.: *ἕστηκας, ὦ κάκιστε . . . .; οὐκ εἶ τι δώσων;*

Orest. 273 sq.: *οὐκ εἰςακούετ'; οὐχ ὁρᾶθ' ἑκηβόλων τόξων πτερωτὰς γλυφίδας ἐξορμωμένας;* 277 sq.: *τί χρῆμ' ἀλύω πνεῦμ' ἀνεὶς ἐκ πλευμόνων; ποῖ, ποῖ ποθ' ἡλάμεσθα;*

Phoen. 390: *τίς ὁ τρόπος αὐτοῦ; τί φυγάσιν τὸ δυσχερές;* 548 sq.: *κᾆτα ποῦ 'στιν ἡ δίκη; τί τὴν τυραννίδ', ἀδικίαν εὐδαίμονα τιμᾷς ὑπέρφευ;* 1619 sq.: *ἀλλ' ἔτι νεάζων αὐτὸς εὕροιμ' ἂν βίον; πόθεν;*

Heracl. 537 sq.: *τούτων τίς ἂν λέξειε γενναίους λόγους μᾶλλον; τίς ἂν δράσειεν ἀνθρώπων ἔτι;*

Herc. fur. 74 sq.: *ποῖ πατὴρ ἄπεστι γῆς; τί δρᾷ; πόθ' ἥξει;* 143 sq.: *τίν' ἐς χρόνον ζητεῖτε μηκῦναι βίον; τίν' ἐλπίδ', ἀλκήν τ' εἰςορᾶτε μὴ θανεῖν;* 485 sqq.: *ὤμοι, τίν' ὑμῶν πρῶτον ἢ τίν' ὕστατον πρὸς στέρνα θῶμαι; τῷ προςαρμόσω στόμα; τίνος λάβωμαι; πῶς ἂν ὡς ξουθόπτερος μέλισσα συνενέγκοιμ' ἂν ἐκ πάντων γόους;* 712: *ποῦ δῆτα Μεγάρα; ποῦ τέκν' Ἀλκμήνης γόνου;* 714: *τί χρῆμα; δόξης τῆςδ' ἔχεις τεκμήριον;* 1174 sq.: *τίς τάδ' ἔκτεινεν τέκνα; τίνος γεγῶσαν τήνδ' ὁρῶ συνάορον;* 1316 sq.: *οὐ λέκτρα . . . ξυνῆψαν; οὐ δεσμοῖσι διὰ τυραννίδας πατέρας ἐκηλίδωσαν;*

Ion 258 sq.: *τίς δ' εἶ; πόθεν γῆς ἦλθες; ἐκ ποίου πατρὸς πέφυκας; ὄνομα τί σε καλεῖν ἡμᾶς χρεών;* 345: *παῖς ποῦ 'στιν; εἰςορᾷ φάος;* 932: *ποῖον τεκεῖν φῂς παῖδα; ποῦ*

ʼκθεῖναι πόλεως θηρσὶν φίλον τύμβευμα; 1344: νῦν δʼ οὐχὶ χρήζει; τῷ τόδε γνῶναί με χρή;

Helena 83: τίς δʼ εἶ; πόθεν γῆς τῆσδʼ ἐπεστράφης πέδον; 86: τίς εἶ, πόθεν, τίνος σʼ αὐδᾶν χρεών; 473: πόθεν μολοῦσα; τίνα τὸ πρᾶγμʼ ἔχει λόγον; 541 sqq.: ἔα, τίς οὗτος; οὔ τί που κρυπτεύομαι . . .; οὐχ ὡς δρομαία πῶλος ἢ βάκχη θεοῦ τάφῳ ξυνάψω κῶλον; 780: πῶς φής; τί λέξεις; 1202: τίς ἔστι; ποῦ ʼστιν;

Electra 600 sqq.: ἔστιν τί μοι κατʼ Ἄργος εὐμενὲς φίλων, ἢ πάντʼ ἀνεσκευάσμεθʼ, ὥςπερ αἱ τύχαι; τῷ ξυγγένωμαι; νύχιος ἢ καθʼ ἡμέραν; ποίαν ὁδὸν τραπώμεθʼ εἰς ἐχθροὺς ἐμούς; 765: τίς δʼ εἶ σύ; πῶς μοι πιστὰ σημαίνεις τάδε; 908: ποίας τελευτάς; τίνα μέσον τάξω λόγον; 1088 sqq.: ἐγὼ τί σʼ ἠδίκησʼ ἐμός τε σύγγονος; πῶς οὐ πόσιν κτείνασα πατρῴους δόμους ἡμῖν προςῆψας;

Bacchae 253 sq.: οὐκ ἀποτινάξεις κισσόν; οὐκ ἐλευθέραν θύρσου μεθήσεις χεῖρα; 1287: τίς ἔκτανέν νιν; πῶς ἐμὰς ἦλθεν χέρας;

Iphig. Taur. 549: τέθνηκε; ποίᾳ συμφορᾷ; 772: ποῦ δʼ ἔστʼ ἐκείνη; κατθανοῦσʼ ἥκει πάλιν; 1153 sqq.: ποῦ ʼσθʼ ἡ πυλωρὸς τῶνδε δωμάτων γυνὴ Ἑλληνίς; ἤδη τῶν ξένων κατήρξατο, ἀδύτοις τʼ ἐν ἁγνοῖς σῶμα λάμπονται πυρί; 1358 sqq.: τίνι λόγῳ πορθμεύετε . . .; τίνος τίς ὢν σὺ τήνδʼ ἀπεμπολᾷς χθονός;

Iphig. Aul. 381 sqq.: τί δεινὰ φυσᾷς, αἱματηρὸν ὄμμʼ ἔχων; τίς ἀδικεῖ σε; τοῦ κέχρησαι; λέκτρα χρήστʼ ἐρᾷς λαβεῖν; 454 sq.: εἶεν, τί φήσω πρὸς δάμαρτα τὴν ἐμήν; πῶς δέξομαί νιν; ποῖον ὄμμα συμβαλῶ; 815 sq.: τί μένομεν; ποῖον χρόνον ἔτʼ ἐκμετρῆσαι χρή;

Cycl. 275 sq.: πόθεν ἐπλεύσατʼ, ὦ ξένοι; ποδαποί; τίς ὑμᾶς ἐξεπαίδευσεν πόλις;

Fragm. 1: ποίαν σε φῶμεν γαῖαν ἐκλελοιπότα πόλει ξενοῦσθαι τῇδε; τίς πάτρας ὅρος; τίς ἐσθʼ ὁ φύσας; τοῦ κεκήρυξαι πατρός;

Fragm. 242, 2 sq.: τίς δʼ ἄμοχθος εὐκλεής; τίς τῶν μεγίστων δειλὸς ὢν ὠρέξατο;

§ 2. Asyndeta augmentativa.

A. Quod sententia priore dictum est, idem posteriore profertur.

I. Ipsum verbum repetitur.

a. Verbum modo indicativo positum est.

Alc. 328: ἔσται τάδ', ἔσται. 1017: καὶ μέμφομαι μὲν, μέμφομαι παθὼν τάδε.

Orest. 1143: οὐ δεῖ ποτ', οὐ δεῖ Μενέλεων μὲν εὐτυχεῖν.

Herc. fur. 989: σός εἰμι, σὸν παῖδ', οὐ τὸν Εὐρυσθέως ὀλεῖς.

Ion 425: ἔσται τάδ', ἔσται.

Bacchae 1065: κατῆγεν, ἦγεν, ἦγεν ἐς μέλαν πέδον.

Iph. Aul. 652: οὐκ οἶδ' ὅ τι φῄς, οὐκ οἶδα, φίλτατ' ἐμοὶ πάτερ.[1])

Fragm. 288, 2: οὐκ εἰσίν, οὐκ εἴσ', εἴ τις ἀνθρώπων θέλει . . . .

b. Imperativum repetitum videmus.

Med. 711: οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα. 1076: χωρεῖτε, χωρεῖτ'· οὐ γὰρ . . . 1244 sq.: ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμή, λαβὲ ξίφος, λάβ', ἕρπε . . . .

Orest. 1311: σιγᾶτε, σιγᾶτ'· ᾐσθόμην . . . 1349: ἔχεσθ', ἔχεσθε.

Phoen. 584: μέθετον τὸ λίαν, μέθετον. 1280: ἔπειγ', ἔπειγε.

Heracl. 307: δότ', ὦ τέκν', αὐτοῖς χεῖρα δεξίαν, δότε.

Ion 738: ἕλχ', ἕλκε πρὸς μέλαθρα καὶ κόμιζέ με.

Electra 679: ἄμυν', ἄμυνε τοῖςδε φιλτάτοις τέκνοις.

Bacchae 1216 sq.: ἕπεσθέ μοι φέροντες ἄθλιον βάρος Πενθέως, ἕπεσθε, πρόςπολοι δόμων πάρος.

Fragm. 418, 1: φειδώμεθ' ἀνδρῶν εὐγενῶν, φειδώμεθα.

c. Eandem interrogationem bis legimus.

Med. 468: ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες ἔχθιστος γεγώς;

II. Elocutio altera alteri idem fere significat.

a. Sententia utraque narrantis est.

Alc. 531: γυνή (sc. τέθνηκεν)· γυναικὸς ἀρτίως μεμνήμεθα.

[1]) cf. pag. 87.

Hipp. 354 sq.: *γυναῖκες, οὐκ ἀνασχέτ᾽, οὐκ ἀνέξομαι ζῶσα.*

Andr. 435: *δόλῳ μ᾽ ὑπῆλθες· ἠπατήμεθα.* 1077: *οὐδέν εἰμ᾽· ἀπωλόμην.*

Hec. 668: *ὄλωλας, οὐκέτ᾽ εἶ βλέπουσα φῶς.* 683: *ἀπωλόμην δύστηνος· οὐκέτ᾽ εἰμὶ δή.*

Phoen. 919: *οὐκ ἔκλυον, οὐκ ἤκουσα.*

Ion 1411: *ἐς τοῦθ᾽ ἱκοίμην, τοῦδε τοξεύω, τέκνον.*

Hel. 279: *οὗτος τέθνηκεν, οὗτος οὐκέτ᾽ ἐστὶ δή.* 1194: *ὄλωλα· φροῦδα τἀμά.*

b. Sententia utraque imperantis est.

Med. 894 sq.: *δεῦτε, λείπετε στέγας, ἐξέλθετ᾽, ἀσπάσασθε ...* 971: *ἱκετεύετ᾽, ἐξαιτεῖσθε.* 1057: *ἔασον αὐτούς . . . φεῖσαι τέκνων.*

Hec. 439: *ὦ θύγατερ, ἅψαι μητρός, ἔκτεινον χέρα.* 507: *σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν.* 532 sq.: *σιγᾶτ᾽ Ἀχαιοί, σῖγα πᾶς ἔστω λεώς. σῖγα, σιώπα.* 1125: *σήμηνον, εἰπέ, ποῦ . . .*

Orest. 231: *ἐς ὀρθὸν στῆσον, ἀνακύκλει δέμας.*

Phoen. 834 sqq.: *ἡγοῦ πάροιθε . . . . πρόβαινε.* 1682: *ἴθ᾽, ... λίπε χθόνα.*

Suppl. 669 sq.: *σιγᾶτε, λαοί, σῖγα Καδμείων στίχες, ἀκούσατε.*

Heracl. 635: *ἔπαιρε νῦν σεαυτόν, ὄρθωσον κάρα.*

Herc. fur. 837: *ἔλαυνε, κίνει.*

Iph. Taur. 67: *ὅρα, φυλάσσου.*[1] 1229: *φεύγετ᾽, ἐξίστασθε.*

Cycl. 624: *σιγᾶτε πρὸς θεῶν, θῆρες, ἡσυχάζετε.*

Fragm. 935, 3: *τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ᾽ ἡγοῦ θεόν.*

c. Sententia utraque interrogantis est.

Hipp. 571: *τίνα θροεῖς αὐδάν; τίνα βοᾷς λόγον;*

Orest. 401: *ἤρξω δὲ λύσσης πότε; τίς ἡμέρα τότ᾽ ἦν;* 732: *τί τάδε; πῶς ἔχεις; τί πράσσεις;*

Phoen. 412: *ποῖον; τί τοῦτ᾽ ἔλεξας;* 915: *τί φῄς; τίν᾽ εἶπας τόνδε μῦθον, ὦ γέρον;*

Ion 623 sqq.: *τίς γὰρ μακάριος, τίς εὐτυχής, ὅστις δεδοικὼς καὶ περιβλέπων βίαν αἰῶνα τείνει;*

---

[1]) cf. pag. 86

Hel. 471: *πῶς φῄς; τίν' εἶπας μῦθον;* 483: *τί φῶ; τί λέξω;*

Bacch. 184 sq.: *ποῖ δεῖ χορεύειν; ποῖ καθιστάναι πόδα καὶ κρᾶτα σεῖσαι πολιόν;* 1321: *λέγων, τίς ἀδικεῖ, τίς σ' ἀτιμάζει;*

Iph. Aul. 1026 sq.: *ποῦ σ' αὖθις ὀψόμεσθα; ποῦ χρή μ' ἀθλίαν ἐλθοῦσαν εὑρεῖν σὴν χέρ' ἐπίκουρον κακῶν;*

Cycl. 210: *τί φάτε, τί λέγετε;*

Fragm. 1, 3: *τίς ἐσθ' ὁ φύσας; τοῦ κεκήρυξαι πατρός;*

III. Altera sententia alterius contrarium negatur.

a. In utraque verbi modus indicativus vel in alterutra optativus potentialis est.

Rhes. 170: *ἀλλ' ἔστ' ἐν οἴκοις, οὐ βίου σπανίζομεν.* 271: *σκαιοὶ βοτῆρές ἐσμεν· οὐκ ἄλλως λέγεις.* 835 sqq.: *σὺ ταῦτ' ἔδρασας· οὐδέν' ἂν δεξαίμεθα .... ἄλλον.*

Alcest. 392: *βέβηκεν, οὐκέτ' ἔστιν Ἀδμήτου γυνή.* 825: *ἀπωλόμεσθα πάντες, οὐ κείνη μόνη.*

Med. 792 sq.: *τέκνα γὰρ κατακτενῶ τἄμ'· οὔτις ἐστίν, ὅςτις ἐξαιρήσεται.*

Hec. 668: *δέσποιν', ὄλωλας, οὐκέτ' εἶ βλέπουσα φῶς.*[1] 1194: *κακῶς δ' ἀπώλοντ', οὔτις ἐξήλυξέ πω.*

Heracl. 821: *ἔσφαζον, οὐκ ἔμελλον.* 975: *φιλῶ πόλιν τήνδ', οὐδὲν ἀντιλεκτέον.*

Ion 514: *ἐν δόμοις ἔστ', ὦ ξέν', οὔπω δῶμ' ὑπερβαίνει τόδε.*

Helen. 1105 sq.: *τἄλλα γ' ἡδίστη θεῶν πέφυκας ἀνθρώποισιν· οὐκ ἄλλως λέγω.* 1638: *ἀρχόμεσθ' ἄρ'· οὐ κρατοῦμεν.*

Electra 356: *ἴσασιν, οὐδὲν τῶνδ' ἔχουσιν ἐνδεές.* 1035: *μῶρον μὲν οὖν γυναῖκες· οὐκ ἄλλως λέγω.*

Bacch. 659: *ἡμεῖς δέ σοι μενοῦμεν, οὐ φευξούμεθα.*

Iph. Taur. 1169: *ἥδ'* (sc. *αἰτία ἐστίν*)*· οὐδὲν ἄλλο.*

Iph. Aul. 504: *γενναῖ' ἔλεξας, προγόνους οὐ καταισχύνεις σέθεν.*

Fragm. 608, 1 sq.: *τὸ δ' ἔσχατον δὴ τοῦτο θαυμαστὸν βροτοῖς, τυραννίς· οὐχ εὕροις ἂν ἀθλιώτερον.*

---

[1] cf. pag. 74.

b. In utraque sententia modus aut coniunctivus aut imperativus legitur.

Med. 321: *ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε.* Apparet enim verbis *μὴ λόγους λέγε* poëtam hoc dicere voluisse: „ne moram fac", id quod est contrarium verborum priorum. 961: *σῶζε, μὴ δίδου, τάδε.*

Andr. 550: *ἐπίσχες, μὴ τάχυν' ἄνευ δίκης.*

Troad. 458: *χαῖρέ μοι, μῆτερ, δακρύσῃς μηδὲν*[1] . . . . 1285: *ἄλλ' ἄγεσθε, μὴ φείδεσθε.*

Hec. 387: *κεντεῖτε, μὴ φείδεσθε.* 1044: *ἄρασσε, φείδου μηδέν.*

Orestes 137: *χωρεῖτε, μὴ ψοφεῖτε.*

Phoen. 385: *ἀλλ' ἐξερώτα, μηδὲν ἐνδεὲς λίπῃς.* 990: *χώρει, μὴ τὸ σὸν κωλυέτω.*

Heracl. 654: *θάρσει, γεραία, μὴ τρέσῃς.*

Herc. fur. 521: *ἴτ', ἐγκονεῖτε, μὴ μεθῆτε.* 1400: *ἔκμασσε, φείδου μηδέν.*

Electra 220: *μέν', ὦ τάλαινα, μὴ τρέσῃς ἐμὴν χέρα.* 223: *ἄπελθε, μὴ ψαῦ', ὧν σε μὴ ψαύειν χρεών.*

B. Verborum priorum vis sententia subsequente et continetur et augetur.

a. Verba narrationis sunt.

Hec. 583 sq.: *δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε . . . . θεῶν ἀναγκαῖον τόδε.*[2]

Phoen. 1252 sq.: *νῦν πόλεως ὑπερμαχεῖς, νῦν καλλίνικος γενόμενος σκήπτρων κρατεῖς.*

Hipp. 356 sq.: *ῥίψω, μεθήσω σῶμ', ἀπαλλαχθήσομαι βίου.*

Heracl. 602: *οἰχόμεσθα, λύεται μέλη λύπῃ.*

Herc. fur. 281: *πῶς γὰρ οὐ φιλῶ, ἅτικτον, ἁμόχθησα;*

Iphig. Aul. 944 sq.: *ἐγὼ κάκιστος ἦν ἀρ' Ἀργείων ἀνήρ, ἐγὼ τὸ μηδέν.*

Cycl. 465: *γέγηθα, μαινόμεσθα.*

b. Iussus verbis acrioribus repetitur.

Troad. 756 sq.: *μητέρ' ἀσπάζου σέθεν, πρόςπιτνε τὴν τεκοῦσαν.* 769: *ἀλλ' ἄγετε, φέρετε, ῥίπτετε.*

---

[1]) cf. p. 73. [2]) cf. p. 74.

Hec. 286 sq.: *ἀλλ', ὦ φίλον γένειον, αἰδέσθητί με, οἴκτειρον.*

Orest. 124: *ἴθ', ὦ τέκνον μοι, σπεῦδε.* 1258: *χωρεῖτ', ἐπειγώμεσθα*

Herc. fur. 494: *ἄρηξον, ἐλθὲ κἂν σκιὰ φάνηθί μοι.* 521: *ἴτ', ἐγκονεῖτε.* 1226 sq.: *ἀνίστασ', ἐκκάλυψον ἄθλιον κάρα, βλέψον πρὸς ἡμᾶς.* 1390: *κείρασθε, συμπενθήσατ', ἔλθετ' ἐς τάφον.*

Ion. 1348: *λέγε, πέραινε σοὺς λόγους.*

Bacch. 173: *ἴτω τις, εἰςάγγελλε.*

Iphig. Aul. 1242: *συνδάκρυσον, ἱκέτευσον πατρός.*

c. Utriusque sententiae forma interrogationis est.

Rhes. 149 sqq.: *τίς δῆτα Τρώων .... θέλει κατόπτης ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολεῖν; τίς ἂν γένοιτο τῆςδε γῆς εὐεργέτης;*

Alc. 482: *καὶ ποῖ πορεύει; τῷ συνέζευξαι πλάνῳ;*[1] 689: *τί δῆτά σ' ἠδίκηκα; τοῦ σ' ἀποστερῶ;*

Med. 386 sqq.: *τίς με δέξεται πόλις; τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους ξένος παρασχὼν ῥύσεται τοὐμὸν δέμας;* 1040 sq.: *τί προςδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα; τί προςγελᾶτε;*

Hipp. 780 sq.: *οὐ σπεύσετ'; οὐκ οἴσει τις ἀμφιδέξιον σίδηρον;* 909: *τί χρῆμα πάσχει; τῷ τρόπῳ διόλλυται;*

Andr. 66: *τί δρῶσι; ποίας μηχανὰς πλέκουσιν αὖ;*

Hec. 1122 sq.: *σὺ τοὔργον εἴργασαι τόδ', ὡς λέγει; σύ, τόλμαν, Ἑκάβη, τήνδ' ἔτλης ἀμήχανον;*

Orest. 395: *τί χρῆμα πάσχεις; τίς σ' ἀπόλλυσιν νόσος;*

Suppl. 1064: *τί φῄς; τί τοῦτ' αἴνιγμα σημαίνεις σαθρόν;*

Heracl. 661 sqq.: *ἀτὰρ τί χώρᾳ τῇδε προςβαλὼν πόδα παῖς νῦν ἄπεστι; τίς νιν εἶργε συμφορὰ ξὺν σοὶ φανέντα δεῦρ' ἐμὴν τέρψαι φρένα;*

Herc. fur. 532: *ἥκεις; ἐσώθης εἰς ἀκμὴν ἐλθὼν φίλοις;* 1144: *ποῦ δ' οἶστρος ἡμᾶς ἔλαβε; ποῦ διώλεσεν;*

Ion 931: *τί φῄς; τίνα λόγον Λοξίου κατηγορεῖς;*

Hel. 557: *τίς εἶ; τίν' ὄψιν σήν, γύναι, προςδέρκομαι;*

---

[1]) cf. p. 65.

Caput alterum.

Asyndeta disiunctiva.

a. Utraque sententia interrogationis formam praebet.

Alc. 675—78: *ὦ παῖ, τίν' αὐχεῖς, πότερον Λυδὸν ἢ Φρύγα κακοῖς ἐλαύνειν ἀργυρώνητον σέθεν; οὐκ οἶσθα Θεσσαλόν με κἀπὸ Θεσσαλοῦ πατρὸς γεγῶτα γνησίως ἐλεύθερον;* 858 sq.: *τίς τοῦδε μᾶλλον Θεσσαλῶν φιλόξενος; τίς Ἑλλάδ' οἰκῶν;*

Andr. 348 sqq.: *ὦ τλήμων ἄνερ, κακῶν τοσούτων οὐχ ὁρᾷς ἐπιρροάς; πόσας ἂν εὐνὰς θυγατέρ' ἠδικημένην βούλοι' ἂν εὑρεῖν ἢ παθεῖν ἁγὼ λέγω;* 388 sq.: *ποίαν πόλιν προύδωκα; τίνα σῶν ἔκτανον παίδων ἐγώ;*

Orest. 467 sqq.: *τίνα σκότον λάβω προσώπῳ; ποῖον ἐπίπροσθεν νέφος θῶμαι, γέροντος ὀμμάτων φεύγων κόρας;*

Herc. fur. 1301: *τί δῆτά με ζῆν δεῖ; τί κέρδος ἕξομεν βίον γ' ἀχρεῖον ἀνόσιον κεκτημένοι;*

Iphig. Taur. 507: *ἆρ' εἰσίν; ἆρ' οὐκ εἰσίν;*

Iphig. Aul. 801 sqq.: *ποῦ τῶν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ὁ στρατηλάτης; τίς ἂν φράσειε προςπόλων τὸν Πηλέως ζητοῦντά νιν παῖδ' ἐν πύλαις Ἀχιλλέα;*

Nescio an Geelium sequaris legentem versus Phoen. 549 sqq.: *τί τὴν τυραννίδ', ἀδικίαν εὐδαίμονα τιμᾷς ὑπέρφευ καὶ μέγ' ἥγησαι τόδε περιβλέπεσθαι τίμιον;* [1])

b. Sententia prior interrogatio non est.

Rhes. 267 sqq.: *καὶ γὰρ σὺ ποίμνας δεσπόταις τελεσφόρους ἥκειν ἔοικας ἀγγελῶν, ἵν' οὐ πρέπει. οὐκ οἶσθα δῶμα τοὐμὸν ἢ θρόνους πατρός, οἷ χρῆν γεγωνεῖν σ' εὐτυχοῦντα ποίμνια;*

---

[1]) cf. p. 76.

Suppl. 531 sqq.: *ἐάσατ' ἤδη γῇ καλυφθῆναι νεκρούς . . . δοκεῖς κακουργεῖν Ἄργος οὐ θάπτων νεκρούς;*

Fragm. 1060: *θνητὸς γὰρ ὢν καὶ θνητὰ πείσεσθαι δόκει· θεοῦ βίον ζῆν ἀξιοῖς ἄνθρωπος ὤν;*

Non omittenda mihi videntur verba, quae sunt Med. 1296 sqq.: *δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω . . . . πέποιθ' ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς ἀθῷος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;*[1])

c. Sententia posterior interrogatio non est.

Cycl. 210 sq.: *τί λέγετε; τάχα τις ὑμῶν τῷ ξύλῳ δάκρυα μεθήσει.* Quo in exemplo verba priora non tam interrogantis quam imperantis sunt.

[1]) cf. pag. 69.

Caput tertium.

Asyndeta adversativa.

A. Altera sententia alteri simpliciter opposita est.

a. Utraque sententia modo indicativo enuntiata est.

Rhes. 841 sq.: *τεθνᾶσιν· εὐπρεπέστερον Πάρις ξενίαν κατῄσχυν᾽ ἢ σὺ συμμάχους κτανών.*

Alc. 629 sqq.: *οὔτ᾽ ἦλθες . . . . τότε συναλγεῖν χρῆν.* 728: *ἥδ᾽ οὐκ ἀναιδής· τήνδ᾽ ἐφεῦρες ἄφρονα.* 1017 sq.: *μέμφομαι παθὼν τάδε· οὐ μήν σε λυπεῖν ἐν κακοῖσι βούλομαι.*

Med. 306 sq.: *σὺ δ᾽ οὖν φοβεῖ με, μή τι πλημμελὲς πάθῃς· οὐχ ὧδ᾽ ἔχει μοι . . .*

Hipp. 797 sq.: *οὐκ ἐς γέροντας ἥδε σοι τείνει τύχη, Θησεῦ· νέοι θανόντες ἀλγύνουσί σε.*

Troad. 383 sq.: *ἦ τοῦδ᾽ ἐπαίνου τὸ στράτευμ᾽ ἐπάξιον· σιγᾶν ἄμεινον τἀσχρά . . .* 660 sq.: *λέγουσιν ὡς μί᾽ εὐφρόνη χαλᾷ τὸ δυσμενὲς γυναικὸς εἰς ἀνδρὸς λέχος· ἀπέπτυσ᾽ αὐτήν . . .*[1]) 936 sqq.: *κὠνειδίζομαι . . . . οὔπω με φήσεις αὐτὰ τὰν ποσὶν λέγειν.* 1165: *βρέφος τοσόνδ᾽ ἐδείσατ᾽, οὐκ αἰνῶ φόβον.*

Hec. 264 sq.: *ἀλλ᾽ οὐδὲν αὐτὸν ἥδε γ᾽ εἴργασται κακόν. Ἑλένην νιν αἰτεῖν χρῆν τάφῳ προσφάγματα.* 626 sq.: *τὰ δ᾽ οὐδὲν ἄλλ᾽ ἢ φροντίδων βουλεύματα γλώσσης τε κόμποι· κεῖνος ὀλβιώτατος, ὅτῳ . . .*[2]) 999: *οὐκ οἶδα. τῷ σῷ τοῦτο σημανεῖς λόγῳ.*

Orest. 307: *οὐκ ἔστι· σὺν σοὶ καὶ θανεῖν αἱρήσομαι καὶ ζῆν.* 397: *σοφόν τοι τὸ σαφές, οὐ τὸ μὴ σαφές.* 644 sq.: *οὐ χρήματ᾽ εἶπον· χρήματ᾽ ἢν ψυχὴν ἐμὴν σώσῃς, ἅπερ ᾽μοι φίλτατ᾽ ἐστὶ τῶν ἐμῶν.* 1033: *θανούμεθ᾽· οὐχ οἷόν τε μὴ στένειν κακά.*

---

[1]) cf. pag. 73. [2]) cf. pag. 74.

Phoen. 405: *κακὸν τὸ μὴ ἔχειν, τὸ γένος οὐκ ἔβοσκέ με.* 535: *ἐφ' ᾗ σὺ μαίνει· κεῖνο κάλλιον, τέκνον.*

Suppl. 440 sq.: *καὶ ταῦθ' ὁ χρῄζων λαμπρός ἐσθ'· ὁ μὴ θέλων σιγᾷ.* 508 sq.: *σφαλερὸν ἡγεμὼν θρασὺς νεώς τε ναύτης· ἥσυχος καιρῷ σοφός.*[1]) 529: *τεθνᾶσιν, ἠμύνασθε πολεμίους καλῶς.* 538: *ἥκιστα* (sc. *κακουργεῖς Ἄργος*)· *πάσης Ἑλλάδος κοινὸν τόδε.* 584 sq.: *περαίνομεν γὰρ οὐδέν· ὁρμᾶσθαι χρεὼν πάντ' ἄνδρ' ὁπλίτην.*

Heracl. 165 sqq.: *ἢ κακὸν λόγον κτήσει πρὸς ἀστῶν . . . ἐρεῖς, τὸ λῷστον ἐλπίδ' εὑρήσειν μόνον.* 834 sq.: *τὰ πρῶτα μὲν νῦν πίτυλος Ἀργείου δορὸς ἐρρήξαθ' ἡμᾶς· εἶτ' ἐχώρησαν πάλιν.*

Herc. fur. 501: *καίτοι κέκλησαι πολλάκις· μάτην πονῶ.* 1345 sq.: *δεῖται γὰρ ὁ θεός, εἴπερ ἔστ' ὄντως θεός, οὐδένος· ἀοιδῶν οἵδε δύστηνοι λόγοι.*

Ion 256: *οὐδέν· μεθῆκα τόξον.*[2]) 288: *οὐδέν* (sc. *στυγῶ*)· *ξύνοιδ' ἄντροισιν αἰσχύνην τινά.* 335: *λέγοις ἄν· ἡμεῖς τἄλλα προξενήσομεν.* 341: *οὐκ ἔστιν* (id est *οὐ παῖδά γ' ἔτεκε τῷ θεῷ λάθρα πατρός*)· *ἀνδρὸς ἀδικίαν αἰσχύνεται.* 529: *οὔ* (sc. *τοῦτ' οὐκ ἔστι σοι γέλως κλύειν*)· *τρέχων ὁ μῦθος ἄν σοι τἀμὰ σημήνειεν ἄν.*[3]) 629 sq.: *εἴποις ἂν ὡς ὁ χρυσὸς ἐκνικᾷ τάδε πλουτεῖν τε τερπνόν· οὐ φιλῶ ψόγους κλύειν . . .* 1385 sqq.: *τοῦ θεοῦ προθυμίᾳ πολεμῶ . . . . ἀνοικτέον τάδ' ἐστὶ καὶ τολμητέον.*

Hel. 463: *οὐ τοῦτ' ἐμέμφθην· τὰς ἐμὰς στένω τυχάς.* 618 sqq.: *ἤγγελλον εἰδὼς οὐδὲν ὡς ὑπόπτερον δέμας φοροίης· οὐκ ἐῶ σε κερτομεῖν.* 726 sqq.: *κακὸς γὰρ ὅςτις μὴ σέβει τὰ τῶν θεῶν . . . ἐγὼ μὲν εἴην . . . ἐν τοῖσι γενναίοισιν ἠριθμημένος δούλοισιν . . .*

Electr. 959: *εἶεν· κομίζειν τοῦδε σῶμ' εἴσω χρεών.*

Bacch. 259 sqq.: *Τειρεσίαν ὁρῶ . . . βακχεύοντ'· ἀναίνομαι, πάτερ, τὸ γῆρας ὑμῶν εἰςορῶν νοῦν οὐκ ἔχον.*

Iph. Taur. 538: *οὐκ ἔστιν· ἄλλως λέκτρ' ἔγημ' ἐν Αὐλίδι.* 556: *οὐκ ἔστι· παῖς νιν, ὃν ἔτεχ', οὗτος ὤλεσεν.*

Iph. Aul. 367 sqq.: *ἐκπονοῦσ' ἑκόντες, εἶτα δ' ἐξεχώρησαν κακῶς . . . Ἑλλάδος μάλιστ' ἔγωγε τῆς ταλαιπώρου στένω.*

---

[1]) cf. pag. 74. [2]) cf. pag. 78. [3]) cf. pag. 79.

501 sqq.: (εἰκὸς πέπονθα·) τὸν ὁμόθεν πεφυκότα στέργων μετέπεσον· ἀνδρὸς οὐ κακοῦ τρόποι τοιοίδε . . . 508 sq.: ταραχὴ . . . . γίγνεται . . . . ἀπέπτυσα τοιάνδε συγγένειαν. 682 sq.: ὡς ἄχθος ὑμῖν ἐγένεθ' ἡ Φρυγῶν πόλις Ἑλένη τε, παύω τοὺς λόγους. 858: δοῦλος (sc. εἰμί)· οὐχ ἁβρύνομαι τῷδε· 859: ἐμὸς μὲν οὐχὶ (sc. εἶ)· χωρὶς τἀμὰ κἀγαμέμνονος. 968 sqq.: νῦν δ' οὐδέν εἰμι . . . ἐν εὐμαρεῖ τε δρᾶν τε καὶ μὴ δρᾶν καλῶς· τάχ' εἴσεται σίδηρος . . . 1130: οὐδὲν κελευσμοῦ δεῖ μ', ἐρωτᾶσθαι θέλω. 1440: οὐ σύ γε (sc. ἀπώλεσάς με)· σέσωσμαι.

Cycl. 116: οὐκ εἴσ'· ἔρημοι πρῶνες ἀνθρώπων, ξένε. 273 sq.: ψεύδεσθ'· ἔγωγε τῷδε τοῦ Ῥαδαμάνθυος πλέον πέποιθα. 581: οὐκ ἂν φιλήσαιμ'· αἱ Χάριτες πειρῶσί με.

Fragm. 344, 1 sq.: παλαιὸς αἶνος ὡς καλῶς ἔχει· οὐκ ἂν γένοιτο χρηστὸς ἐκ κακοῦ πατρός.

Fragm. 362, 42: ἄρξουσιν ἄλλοι, τήνδ' ἐγὼ σώσω πόλιν.

Fragm. 637, 1 sq.: ὁρῶ γ' ἐπ' ἀκταῖς νομάδα κυματοφθόρον ἁλιάετον· τὸν παῖδα χερσεύειν μόρος.

Fragm. 665,4: πτηνὸς πορεύσει πῶλος, οὐ ναυσθλώσομαι.

Fragm. 709: οὐ τ' ἄρ' Ὀδυσσεύς ἐστιν αἱμύλος μόνος· χρεία διδάσκει, κἂν βραδύς τις ᾖ, σοφόν.

Monere mihi liceat etiam versus Bacch. 843[1]: ἐλθὼν ἐς οἴκους ἃν δοκῇ, βουλεύσομαι, quem sine ulla lacuna statim versum 842[um] sequi mihi persuasum est.[1])

b. Alterum iussum alteri oppositum est.

Ion 1331 sqq.: μὴ ταῦτα· λείπων ἱρά . . . . Ἀθήνας ἔλθ' ὑπ' οἰωνῶν καλῶν.

Hel. 1180 sqq.: χαλᾶτε κλῇθρα . . . . ἐπίσχετ', εἰςορῶ γὰρ . . .

Iph. Aul. 646: παρ' ἐμοὶ γενοῦ νῦν· μὴ 'πὶ φροντίδας τρέπου.

B. Altera sententia cogitationi alicui e priore enuntiato sumendae contraria est.

a. Enuntiato priore aut affirmatur aut negatur aliquid.

Alc. 299: εἶεν· σύ νύν μοι τῶνδ' ἀπόμνησαι χάριν. 545 sq.: οὐκ ἔστιν ἄλλου σ' ἀνδρὸς ἑστίαν μολεῖν· ἡγοῦ σὺ τῶνδε δωμάτων ἐξωπίους ξενῶνας οἴξας.

---

1) cf. pag. 85.

Med. 312 sq.: *καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν· νυμφεύετε . . .* 1327 sqq.: *ἥλιόν τε προςβλέπεις καὶ γαῖαν ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον· ὄλοιο.*

Hipp. 439: *ἐρᾷς· τί τοῦτο θαῦμα;* 958: *τέθνηκεν ἥδε· τοῦτό σ' ἐκσώσειν δοκεῖς;* 1032 sqq.: *εἰ δ' ἥδε δειμαίνουσ' ἀπώλεσεν βίον, οὐκ οἶδ' . . . ἐσωφρόνησεν οὐκ ἔχουσα σωφρονεῖν.* 1045: *ὡς ἄξιον τόδ' εἶπας· οὐχ οὕτω θανεῖ.*

Andr. 70 sq.: *πέπυσται τὸν ἐμὸν ἔκθετον γόνον· πόθεν ποτέ;* 170 sqq.: *ἐς τοῦτο δ' ἥκεις ἀμαθίας δύστηνε σύ, ἣ παιδὶ πατρὸς . . . . τολμᾷς ξυνεύδειν καὶ τέκν' αὐθέντου πάρα τίκτειν· τοιοῦτον πᾶν τὸ βάρβαρον γένος.* 227 sqq.: *σὺ δ' οὐδὲ ῥανίδ' ὑπαιθρίας δρόσου τῷ σῷ προσίζειν ἀνδρὶ δειμαίνουσ' ἐᾷς. μὴ τὴν τεκοῦσαν . . . . ζήτει παρελθεῖν.* 328–33: *οὐκ ἀξιῶ οὔτ' οὖν σε Τροίας οὔτε σοῦ Τροίαν ἔτι. ἔξωθεν . . . Μενέλαε, φέρε δὴ διαπεράνωμεν λόγους.*[1]) 459: *κτείνεις μ'· ἀπόκτεινε.* 560: *ἄγουσί μ' οὕτως, ὡς ὁρᾷς. τί σοι λέγω;*

Troad. 708: *ἔδοξε τόνδε παῖδα, πῶς εἴπω λόγον.* 983 sqq.: *Κύπριν δ' ἔλεξας . . . ἐλθεῖν ἐμῷ ξὺν παιδὶ Μενέλεω δόμους. οὐκ ἂν μένουσ' ἂν ἥσυχός γ' οὐρανῷ αὐταῖς Ἀμύκλαις σ' ἤγαγεν πρὸς Ἴλιον;* 998 sq.: *εἶεν . . . τίς Σπαρτιατῶν ᾔσθετο . . .;*

Hec. 342 sqq.: *ὁρῶ σ' Ὀδυσσεῦ δεξιὰν ὑφ' εἵματος κρύπτοντα χεῖρα . . . θάρσει.* 1121: *ἀπώλεσ', οὐκ ἀπώλεσ', ἀλλὰ μειζόνως.*

Orest. 11 sqq.: *τοῦ δ' Ἀτρεὺς ἔφυ· . . . τί τἄρρητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ;* 644 sqq.: *οὐ χρήματ' εἶπον . . . ἀδικῶ.* 659: *ἐῶ σ' ἔχειν ταῦθ'· Ἑρμιόνην μὴ κτεῖνε σύ.*

Phoen. 849: *πάρεσμεν· τί με καλεῖς σπουδῇ, Κρέον;*

Heracl. 556 sq.: *οὐ μὴν κελεύω γ' οὐδ' ἀπεννέπω, τέκνον, θνήσκειν σ'· ἀδελφοὺς ὠφελεῖς θανοῦσα σούς.* 639: *Ὕλλου πενέστης* (sc. *εἰμί*)· *οὔ με γιγνώσκεις ὁρῶν;*

Herc. fur. 298 sq.: *ἀλλ' ὡς λόγοισι τόνδε μαλθάξαιμεν ἄν* (sc. *νομίζεις*)· *ἥκιστα* (sc. *μαλθάξομεν*). 599 sq.: *καλῶς* (sc. *ἔλεξας*)· *προςελθὼν νῦν πρόςειπε . . .* 1130: *ἀπωλόμε-*

---

1) cf. pag. 71.

σθα· συμφορὰν λέξεις τίνα; 1385 sq.: ἀθλίως δὲ σωστέον· ἕν μοί τι, Θησεῦ, ξύγκλιμ' ἀθλίῳ.

Ion 947: ἔτεκον· ἀνάσχου ταῦτ' ἐμοῦ κλύων, γέρον.

Hel. 765 sqq.: ἢ πόλλ' ἀνήρου μ' ἑνὶ λόγῳ μιᾷ θ' ὁδῷ. τί σοι λέγοιμ' ἂν τὰς ἐν Αἰγαίῳ φθοράς . . .;

Electra 986 sq.: καὶ δεινὰ δράσω γ'· εἰ θεοῖς δοκεῖ τάδε, ἔστω.¹)

Bacch. 214: ὡς ἐπτόηται· τί ποτ' ἐρεῖ νεώτερον; 341 sq.: δεῦρό σου στέψω κάρα κισσῷ· μεθ' ἡμῶν τῷ θεῷ τιμὴν δίδου. 645: ὅδ' ἐστὶν ἀνήρ· τί τάδε; 1210 sq.: θηρὸς ἄρθρα διεφορήσαμεν. ποῦ μοι πατὴρ ὁ πρέσβυς;

Iphig. Taur. 475 sq.: ἀνάδελφος ἔσται. τὰς τύχας τίς οἶδ' ὅτῳ τοιαίδ' ἔσονται; 773: ἥδ' ἣν ὁρᾷς σύ· μὴ . . . ἐκπλησσέ με.

Iphig. Aul. 433 sq.: Ἀρτέμιδι προτελίζουσι τὴν νεάνιδα, Αὐλίδος ἀνάσσῃ. τίς νιν ἄξεταί ποτε; 536 sqq.: ὦ τάλας ἐγώ, ὡς ἠπόρημαι . . .; ἕν μοι φύλαξον, Μενέλεως. 1185: θύσεις δὲ τὴν παῖδ'. ἔνθα τίνας εὐχὰς ἐρεῖς;²) 1232 sqq.: σὺ δ' ἐπιλέλησαι καί μ' ἀποκτεῖναι θέλεις. μὴ πρός σε Πέλοπος . . . se. ἀπόκτεινόν με.

Cycl. 8: ἔκτεινα. φέρ' ἴδω, τοῦτ' ἰδὼν ὄναρ λέγω; 546 sq.: πίνειν μὲν οὖν κλέπτων σὺ βούλει· κατάθες αὐτὸν ἐς μέσον.

Fragm. 69: μητέρα κατέκταν τὴν ἐμήν, βραχὺς λόγος. ἑκὼν ἑκοῦσαν ἢ οὐ θέλουσαν οὐχ ἑκών;

Fragm. 194, 1 sqq.: ὁ δ' ἥσυχος φίλοισί τ' ἀσφαλὴς φίλος πόλει τ' ἄριστος. μὴ τὰ κινδυνεύματα αἰνεῖτε.

Fragm. 773, 1 sqq.: δεινόν γε, τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δ' ἔμφυτον, σκαιοῖσιν εἶναι. τί ποτε τοῦτο ταἴτιον;

b. **Enuntiato priore aut iubetur aut vetatur aliquid.**

Rhes. 843 sqq.: μὴ γάρ τι λέξῃς . . . (τίς δ' . . . ἐφ' ἡμᾶς ἦλθεν, ὥςτε καὶ λαθεῖν), σὺ πρόσθεν ἡμῶν ἧσο καὶ Φρυγῶν στρατός.³)

Alc. 1108: νίκα νυν· οὐ μὴν ἁνδάνοντά μοι ποιεῖς.

Electra 779 sq.: χαίρετ', ὦ ξένοι· τίνες πόθεν πορεύεσθε;

Bacch. 496: αὐτός μ' ἀφαιροῦ· τόνδε Διονύσου φορῶ.

---

¹) cf. pag. 84. ²) cf. pag. 90. ³) cf. pag. 63.

Iphig. Aul. 373 sq.: *μή τι χρημάτων ἕκατι προστάτην θείμην χθονός . . . . νοῦν χρὴ τὸν στρατηλάτην ἔχειν.* 1625: *καὶ χαῖρε· χρόνια τἀμά σοι προςφθέγματα Τροίηθεν ἔσται.*

c. Enuntiato priore interrogatur aliquid.

Med. 403: *ὁρᾷς ἃ πάσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὀφλεῖν* 961: *δοκεῖς δὲ χρυσοῦ* (sc. *σπανίζειν*)*; σῶζε.* 1317 sqq.: *τί τάςδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας . . .; παῦσαι πόνου τοῦδε.*

Hipp. 859 sq.: *ἔγραψεν ἡ δύστηνος ἐξαιτουμένη; θάρσει.* 958 sq.: *τοῦτό σ' ἐκσώσειν δοκεῖς; ἐν τῷδ' ἁλίσκει . . .*

Andr. 350 sqq.: *πόσας ἂν εὐνὰς θυγατέρ' ἠδικημένην βούλοι' ἂν εὑρεῖν . . .; οὐ χρὴ 'πὶ μικροῖς μεγάλα πορσύνειν κακά.* 600 sqq.: *κᾆτα θαυμάζειν χρεών . . . .; Ἑλένην ἐρέσθαι χρῆν τάδε . .* 757 sq.: *οὐ μὴ γυναικῶν δειλὸν εἰςοίσεις λόγον; χώρει . . .* 929 sq.: *πῶς οὖν ἂν εἴποι τις τάδ' ἐξημάρτανες; κακῶν γυναικῶν εἴςοδοί μ' ἀπώλεσαν.*

Hec. 812 sq.: *ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα; ἔοικα πράξειν οὐδέν.* 1205 sqq.: *τίνα δοκεῖς πείσειν τάδε; ὁ χρυσὸς . . . ἔκτεινε τὸν ἐμὸν παῖδα.*

Orest. 275 sq.: *τί δῆτα μέλλετ'; ἐξακρίζετ' αἰθέρα πτεροῖς.* 1183: *Ἑλένης κάτοισθα θυγατέρ'; εἰδότ' ἠρόμην.*

Phoen. 761 sq.: *τί δεῖ μακρηγορεῖν; τρέφ' ἀξίως νιν . . .* 926: *ἀδικεῖν κελεύεις μ'; οὐ σιωπήσαιμεν ἄν.* 549 sqq.

Heracl. 441 sq.: *ποῖον δὲ γαίας ἕρκος οὐκ ἀφίγμεθα; ὀλούμεθα . . .* 510 sqq.: *ποῦ τάδ' ἐν χρηστοῖς πρέπει; κάλλιον, οἶμαι, . . . χεῖρας εἰς ἐχθρῶν πεσεῖν.* 517 sq.: *τί δεῦρ' ἀφίκεσθε . . .; ἔξιτε χθονός.*

Herc. 207: *τί σ' οἶδ' ἔδρασαν; ἕν τί σ' ἡγοῦμαι σοφόν.* 518 sq.: *ποῖ' ὄνειρα κηραίνουσ' ὁρῶ; οὐκ ἔσθ' ὅδ' ἄλλος ἀντὶ σοῦ παιδός, γέρον.* 630 sq.: *ὧδ' ἔβητ' ἐπὶ ξυροῦ; ἄξω . . .*

Ion 525: *ὡς τί δὴ φεύγεις με; σαυτοῦ γνώρισον τὰ φίλτατα.* 582: *σιγᾷς; τί πρὸς γῆν . . .;*

Helen. 437: *τίς πρὸς πύλαισιν; οὐκ ἀπαλλάξει δόμων;* 806: *λιπών σε* (sc. *φεύγω*)*; Τροίαν ἐξέπερσα σὴν χάριν.*

Electr. 834 sqq.: *φυγάδος δῆτα δειμαίνεις δόλον πόλεως ἀνάσσων; οὐχ . . . οἴσει τις ἡμῖν κοπίδα;*

Bacch. 286 sq.: *καταγελᾷς νιν ὡς ἐνερράφη Διὸς μηρῷ;*

διδάξω σ' ὡς καλῶς ἔχει τόδε; 803: *ἐγώ σ' ἀδελφὸν τὸν ἐμόν* (sc. *ἕξω*)*; οὐ παύσει λέγων;*

Iph. Taur. 1300 sq.: *μαίνει; . . . . οὐκ εἶ κρατούντων πρὸς πύλας ὅσον τάχος;* 1435 sq.: *ποῖ, ποῖ διωγμὸν τόνδε πορθμεύεις; ἄκουσον.*

Iph. Aul. 382 sq.: *λεκτρὰ χρήστ' ἐρᾷς λαβεῖν; οὐκ ἔχοιμ' ἄν σοι παρασχεῖν.* 386 sq.: *εὐπρεπῆ γυναῖκα χρῄζεις . . . ἔχειν; πονηροῦ φωτὸς ἡδοναὶ κακαί.* 389: *μαίνομαι; σὺ μᾶλλον.* 463 sq.: *ἀποκτενεῖς με; τοιούτους γάμους γήμειας αὐτός.* 623 sq.: *τέκνον καθεύδεις . . .; ἔγειρ' ἀδελφῆς ἐφ' ὑμέναιον εὐτυχῶς.* 833: *ἐγώ σοι δεξιάν; αἰδοίμεθ' ἄν.*

Fragm. 773, 2 sq.: *τί ποτε τοῦτο ταἴτιον; ἆρ' ὄλβος αὐτοῖς . . .;*

Caput quartum.

Asyndeta causalia.

§ 1. Asyndeta, quae proprie dicuntur causalia.

A. Altera sententia alteri causa affertur.

Rhes. 54 sq.: *αἴρεσθαι φυγὴν μέλλουσι· σαίνει μ' ἔννυχος φρυκτωρία.* 68 sq.: *οἱ δ' οὐ μένουσι τῶν ἐμῶν θυοσκόων βουλάς· ἐν ὄρφνῃ δραπέτης μέγα σθένει.* 331: *πέποιθα· δείξει τοὐπιὸν σέλας.* 859 sq.: *ἐν σοὶ δ' ἀναρχοίμεσθα· μή μ' ἔρως ἕλοι τοιοῦτος ...* 977: *ἔπειτ' Ἀχιλλέα ...* (sc. *ὑμνήσομεν*)· *οὐ ῥύσεταί νιν Παλλάς, ἥ σ' ἀπέκτανεν.*

Alc. 64 sq.: *ἦ μὴν σὺ παύσει .... τοῖος Φέρητος εἶσι πρὸς δόμους ἀνήρ.* 330 sqq.: *κοὔτις ἀντὶ σοῦ ποτε τόνδ' ἄνδρα νύμφη θεσσαλὶς προσφθέγξεται. οὐκ ἔστιν οὕτως οὔτε πατρὸς εὐγενοῦς οὔτ' εἶδος ἄλλως ἐκπρεπεστάτη γυνή.* 381: *χρόνος μαλάξει σ'· οὐδέν ἐσθ' ὁ κατθανών.* 485: *ἄπειρος· οὔπω Βιστόνων ἦλθον χθόνα.* 618 sq.: *κατὰ χθονὸς ἴτω· τὸ ταύτης σῶμα τιμᾶσθαι χρεών.*

Med. 60: *ζηλῶ σ'· ἐν ἀρχῇ πῆμα ..* 282 sqq.: *δέδοικα ... μή μοί τι δράσῃς ... σοφὴ πέφυκας.* 338: *φευξούμεθ'· οὐ τοῦθ' ἱκέτευσα σοῦ τυχεῖν.* 461: *πόλλ' ἐφέλκεται φυγὴ κακὰ ξὺν αὐτῇ.*[1]) 717 sq.: *παίδων γονὰς σπεῖραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.* 1320 sqq.: *χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ· τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατὴρ δίδωσιν ἡμῖν.*

Hipp. 354 sq.: *οὐκ ἀνέξομαι ζῶσ'· ἐχθρὸν ἦμαρ, ἐχθρὸν εἰσορῶ φάος.*[2]) 614: *ἀπέπτυσ'· οὐδεὶς ἄδικός ἐστ' ἐμοὶ φίλος.* 704: *μακρηγοροῦμεν· οὐκ ἐσωφρόνουν ἐγώ.* 1062: *οὐ δῆτα* (sc. *λύσω τὸ ἐμὸν στόμα*)· *πάντως οὐ πίθοιμ' ἄν, οὕς με δεῖ.*

[1]) cf. pag. 66. [2]) cf. pag. 69.

Andr. 74: *ἀπωλόμην ἄρ'. ὦ τέκνον, κτενοῦσί σε.* 207 sq.: *φίλτρον δὲ καὶ τόδ'· οὐ τὸ κάλλος, ὦ γύναι, ἀλλ' ἀρεταὶ τέρπουσι τοὺς ξυνευνέτας.* 262 sqq.: *ἐγώ σ' ἕδρας ἐκ τῆςδ' ἑκοῦσαν ἐξαναστήσω τάχα. τοιόνδ' ἔχω σου δέλεαρ.* 272 sq.: *οὐδεὶς γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω κακῆς· τοσοῦτόν ἐσμεν ἀνθρώποις κακόν.* 328 sqq.: *οὐκ ἀξιῶ οὔτ' οὖν σε Τροίας οὔτε σου Τροίαν ἔτι· ἔξωθέν εἰσιν οἱ δοκοῦντες εὖ φρονεῖν λαμπροί.*[1]) 868 sq.: *οὔτ' αὖ τὸ νῦν σου δεῖμα . . .* (sc. *ἐπαινῶ*)· *οὐχ ὧδε κῆδος σὸν διώσεται πόσιν.* 1073 sq.: *οὐκ ἔστι σοι παῖς παιδός, . . . τοιάςδε φασγάνων πληγὰς ἔχει.*

Troad. 1278 sq.: *Τροία, τὸ κλεινὸν ὄμμ' ἀφῃρήσει τάχα. πιμπρᾶσί σε.*

Hec. 699: *οὐκ οἶδ'· ἐπ' ἀκταῖς νιν κυρῶ θαλασσίαις.* 857 sqq.: *ἔστιν γὰρ ᾗ ταραγμὸς ἐμπέπτωκέ μοι· τὸν ἄνδρα τοῦτον φίλιον ἡγεῖται στρατός, τὸν κατθανόντα δ' ἐχθρόν.*

Orest. 68 sqq.: *ὡς τά γ' ἄλλ' ἐπ' ἀσθενοῦς ῥώμης ὀχούμεθ', ἤν τι μὴ κείνου πάρα σωθῶμεν. ἄπορον χρῆμα δυστυχῶν δόμος.* 640: *λέγοιμ' ἂν ἤδη· τὰ μακρὰ τῶν σμικρῶν λόγων ἐπίπροσθέν ἐστιν.* 725 sqq.: *ἀλλ' εἰςορῶ . . . ἡδεῖαν ὄψιν· πιστὸς ἐν κακοῖς ἀνὴρ κρείσσων γαλήνης ναυτίλοισιν εἰςορᾶν.* 1161: *κοὐκ ἐκποδὼν εἶ· παύσομαί σ' αἰνῶν.* 1632 sq.: *ἥδ' ἐστὶν . . . σεσωσμένη τε κοὐ θανοῦσα πρὸς σέθεν· ἐγώ νιν ἐξέσωσα.*

Phoen. 409: *οὐκ οἶδ'· ὁ δαίμων μ' ἐκάλεσεν πρὸς τὴν τύχην.* 920: *ἀνὴρ ὅδ' οὐκέθ' αὑτός, ἐκνεύει πάλιν.* 1189: *ὄλωλ'· ἓν ἦμάρ μ' ὤλβισ', ἓν δ' ἀπώλεσεν.*

Suppl. 506 sqq.: *φιλεῖν μὲν οὖν χρὴ τοὺς σόφους πρῶτον τέκνα, ἔπειτα τοκέας πατρίδα τε . . . σφαλερὸν ἡγεμὼν θρασύς . . .*

Heracl. 678: *ἀλλ' εἶμ'· ἐρήμους δεσπότας τοὐμὸν μέρος οὐκ ἂν θέλοιμι πολεμίοισι συμβαλεῖν.*

Herc. fur. 261 sqq.: *οὐ κτενεῖς ποτε τοὺς Ἡρακλείους παῖδας· οὐ τοσόνδε γῆς ἔνερθ' ἐκεῖνος κρύπτεται.* 299: *ἥκιστα* (sc. *μαλθάξαιμεν ἂν λόγοισι τόνδε*)· *φεύγειν σκαιὸν ἄνδρ' ἐχθρὸν χρεών, σοφοῖσι δ' εἴκειν . . .* 332: *ἔσται τάδ'·* (id est: *τὰ τέκνα ἀπολαχήσουσι τῶν οἴκων τοῦ πατρός*) *οἴγειν*

---

[1]) cf. p. 71.

κλῆθρα προςπόλοις λέγω. 632 sq.: *οὐκ ἀναίνομαι θεράπευμα τέκνων. πάντα τἀνθρώπων ἴσα.*

Ion 337: *οὔτ' ἄρα πράξεις οὐδέν· ἀργὸς ἡ θεός.* 832 sqq.: *κακούργους ἄνδρας ὡς ἀεὶ στυγῶ . . . φαῦλον χρηστὸν ἂν λαβεῖν φίλον θέλοιμι μᾶλλον ἢ κακὸν σοφώτερον.* 836 sqq.: *ἐκ τῶνδε πάντων ἔσχατον πείσει κακόν· ἀμήτορ', ἀναρίθμητον . . . ἐς σὸν δῶμα δεσπότην ἄγει.*

Hel. 143: *ἅλις δὲ μύθων· οὐ διπλᾶ χρήζω στένειν.* 592: *ἀπωλόμην· λαβοῦσά σ' οὐχ ἕξω πόσιν.* 834: *προδότις ἂν εἴης, τὴν βίαν σκήψασ' ἔχεις.* 878 sqq.: *ἔσται ξύλλογος . . ., Ἥρα μὲν . . . νῦν ἐστιν εὔνους.* 917 sq.: *δοκῶ μέν. οὔκουν χρή σε συγγόνῳ πλέον νέμειν.* 963 sqq.: *ἀπαιτῶ τὴν ἐμὴν δάμαρτά σε . . . οἶδ' οὕνεχ' ἡμῖν οὔποτ' ἀποδώσεις θανών.*

El. 215 sq.: *ἐξέβην θρηνημάτων· ξένοι τινὲς . . . ἐξανίστανται λόχου.* 271: *οὐκ οἶδε· σιγῇ τοῦθ' ὑφαιροίμεσθά νιν.* 352: *ἐν ἐλπίσιν ταῦτ'· ἀσθενὴς φεύγων ἀνήρ.* 759: *οὐκ ἔστι· νικώμεσθα.* 1080 sq.: *καλῶς γε σωφρονεῖν παρεῖχέ σοι· ἄνδρ' εἶχες οὐ κακίον' Αἰγίσθου πόσιν.*

Bacch. 187 sqq.: *οὐ κάμοιμ' ἂν . . . θύρσῳ κροτῶν γῆν· ἐπιλελήσμεθ' ἡδέως γέροντες ὄντες.* 200 sqq.: *οὐδὲν σοφιζόμεσθα τοῖσι δαίμοσι. πατρίους παραδοχὰς . . . οὐδεὶς αὐτὰ καταβαλεῖ λόγος.* 255 sqq.: *σὺ ταῦτ' ἔπεισας, Τειρεσία· τόνδ' αὖ θέλεις τὸν δαίμον' ἀνθρώποισιν εἰςφέρων νέον σκοπεῖν πτερωτοὺς . . .* 358 sq.: *οὐκ οἶσθα ποῦ ποτ' εἶ λόγων, μέμηνας ἤδη.* 478: *ὁποῖος ἤθελ', οὐκ ἐγὼ 'τασσον τόδε.* 486: *νύκτωρ τὰ πολλά· σεμνότητ' ἔχει σκότος.* 789 sqq.: *οὔ φημι χρῆναί σ' ὅπλ' ἐπαίρεσθαι θεῷ, ἀλλ' ἡσυχάζειν. Βρόμιος οὐκ ἀνέξεται κινοῦντα βάκχας εὐίων ὄρων ἄπο.* 838: *ὀρθῶς· μολεῖν χρὴ πρῶτον ἐς κατασκοπήν.* 953 sq.: *καλῶς ἔλεξας· οὐ σθένει νικητέον γυναῖκας.* 1344: *λισσόμεσθά σ'· ἠδικήκαμεν.* 1366: *οὐκ οἶδα, τέκνον· σμικρὸς ἐπίκουρος πατήρ.*

Iphig. Taur. 380 sqq.: *τὰ τῆς θεοῦ δὲ μέμφομαι σοφίσματα, ἥτις . . . · οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔτεκεν ἂν ἡ Διὸς δάμαρ Λητὼ τοσαύτην ἀμαθίαν.*

Iphig. Aul. 965 sq.: *ἔδωκα τἂν Ἕλλησιν . . . οὐκ ἠρνούμεθ' ἂν τὸ κοινὸν αὔξειν.* 1140: *ἀπωλόμεσθα· προδέδοται τὰ κρυπτά μου.* 1251 sq.: *μαίνεται δ' ὃς εὔχεται θανεῖν· κακῶς ζῆν κρεῖσσον ἢ θανεῖν καλῶς.*

Cycl. 197: οὐ δεινόν· εἰσὶ καταφυγαὶ πολλαὶ πέτρας. 247 sq.: ὡς ἔκπλεώς γε δαιτός εἰμ᾽ ὀρεσκόου. ἅλις λεόντων ἐστί μοι θοινωμένῳ.

Fragm. 207 sq.: ἔχει λόγον καὶ τοῦτο· τῶν πολλῶν βροτῶν δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς τοὺς δ᾽ εὐτυχεῖς. 352, 1 sqq. Eidem huic asyndetorum parti adiungendos esse puto versus hosce: Alc. 287, Phoen. 1262, de quibus cf. pp. 63 et 77.

B. Altera sententia non ipsi priori causa adiungitur, sed causa continetur, qua commotus is qui loquitur verba priora pronuntiaverit.

a. Enuntiato priore aut affirmatur aut negatur aliquid.

Alc. 53: οὐκ ἔστι· τιμαῖς κἀμὲ τέρπεσθαι δόκει. 539: οὐκ ἔστιν, ὦναξ· μὴ τοσόνδ᾽ ἔλθοι κακόν. 636 sqq.: οὐκ ἦσθ᾽ ἄρ᾽ ὀρθῶς τοῦδε σώματος πατὴρ ... ἔδειξας ἐς ἔλεγχον ἐξελθὼν ὃς εἶ.

Med. 402 sq.: νῦν ἀγὼν εὐψυχίας. ὁρᾷς ἃ πάσχεις; 803 sqq.: οὔτ᾽ ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταί ποτε ζῶντας τὸ λοιπὸν οὔτε τῆς νεοζύγου νύμφης τεκνώσει παῖδα ... μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω. 890 sqq.: οὔκουν χρή σ᾽ ὁμοιοῦσθαι κακοῖς ... παριέμεσθα. 1045 sqq.: ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς. τί δεῖ με ... δὶς τόσα κτᾶσθαι κακά.

Hipp. 324: ἔκ τοι πέπληγμαι· ποῖ προβήσεται λόγος.

Andr. 898 sq.: ἥνπερ μόνην γε Τυνδαρὶς τίκτει γυνὴ Ἑλένη κατ᾽ οἴκους πατρί· μηδὲν ἀγνόει. 906: τοῦτ᾽ αὐτὸ καὶ νοσοῦμεν· εὖ μ᾽ ὑπηγάγου.

Troad. 893 sq.: ὧδ᾽ ἔχει κηλήματα. ἐγώ νιν οἶδα.

Orest. 478 sqq.: τὸ μέλλον ὡς κακὸν τὸ μὴ εἰδέναι· ὁ μητροφόντης ὅδε πρὸ δωμάτων δράκων στίλβει. 531 sqq.: μισεῖ γε πρὸς θεῶν καὶ τίνεις μητρὸς δίκας ... τί μαρτύρων ἄλλων ἀκούειν δεῖ μ᾽ ἅ γ᾽ εἰςορᾶν πάρα; 557 sqq.: ἡ σὴ δὲ θυγάτηρ ... εἰς ἀνδρὸς ἥει λέκτρ᾽· ἐμαυτὸν ἢν λέγω κακῶς ἐκείνην, ἐξερῶ. 596: ἐκεῖνος ἥμαρτ᾽, οὐκ ἐγώ· τί χρῆν με δρᾶν;[1]) 769: οὐχὶ Μενέλεω τρόποισι χρώμεθ᾽· οἰστέον τάδε. 855: αἰαῖ, διοιχόμεσθα· δῆλος εἶ λόγῳ. 1130: Ἑλένην φονεύειν (sc. χρῆν). μανθάνω τὸ σύμβολον. 1297 sq.: χεῖρ

---

1) cf. pag. 75.

ἔχουσιν ἐν φόνῳ· Ἑλένης τὸ κῶκυμ' ἐστίν, ὡς ἀπεικάσαι. 1344 sq.: διώκω τὸν ἐμὸν ἐς δόμους πόδα. σώθηθ' ὅσον γε τοὐπ' ἐμέ.

Phoen. 570 sqq.: ἀσύνετα δ' ἦλθες . . .· φέρ' ἢν ἕλῃς γῆν τήνδ' . . ., τροπαῖα πῶς ἀναστήσεις δορός; 596: ἐγγύς, οὐ πρόσω βέβηκας· ἐς χέρας λεύσσεις ἐμάς; 1336: οἰχόμεσθ'· οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχει λόγου.[1])

Suppl. 526 sq.: θάψαι δικαιῶ . . . . τί τούτων ἐστὶν οὐ καλῶς ἔχον.

Heracl. 389 sq.: ἥκει στράτευμ' Ἀργεῖον Εὐρυσθεύς τ' ἄναξ. ἐγώ νιν αὐτὸς εἶδον. 439 sq.: ὑμῖν δ' οὐκ ἔχω τί χρήσομαι· ποῖ τρεψόμεσθα; 464 sq.: γενναῖα μὲν τάδ' εἶπας, ἀλλ' ἀμήχανα. οὐ σοῦ χατίζων δεῦρ' ἄναξ στρατηλατεῖ. 507 sqq.: οὐ δῆτα . . . ποῦ τάδ' ἐν χρηστοῖς πρέπει;

Herc. fur. 506 sqq.: ὡς ἐλπίδας μὲν ὁ χρόνος οὐκ ἐπίσταται σώζειν . . . ὁρᾶτε μ' ὅσπερ ἦν περίβλεπτος βροτοῖς . . 1105: ἔκ τοι πέπληγμαι· ποῦ πότ' ὢν ἀμηχανῶ. 1314 sqq.: οὐδεὶς δὲ θνητῶν ταῖς τύχαις ἀκήρατος, οὐ θεῶν . . . . οὐ λέκτρ' ἐν ἀλλήλοισιν, ὧν οὐδεὶς νόμος, ξυνῆψαν;

Ion 756: εἶεν· τί δρῶμεν, θάνατος ὢν κεῖται πέρι; 930 sq.: μετῆλθες ἄλλων πημάτων καινὰς ὁδούς. τί φῄς;

Hel. 858 sq.: διαπεπράγμεθ'· ἐκβαίνει δόμων ἡ θεσπιῳδὸς Θεονόη. 1063 sq.: ὡς εὖ τόδ' εἶπας πλὴν ἕν. εἰ χέρσῳ ταφὰς θεῖναι κελεύσει σ', οὐδὲν ἡ σκῆψις φέρει. 1428: ἥκιστα (sc. βούλομαι)· μὴ δούλευε σοῖς δούλοις.

Bacch. 334 sqq.: καὶ καταψεύδου καλῶς ὡς ἔστι . . . ὁρᾷς τὸν Ἀκτέωνος ἄθλιον μόρον; 341 sq.: δεῦρό σου στέψω κάρα κισσῷ. μεθ' ἡμῶν τῷ θεῷ τιμὴν δίδου.

Iph. Taur. 1028: οἴμοι, διεφθάρμεσθα· πῶς σωθεῖμεν ἄν;

Iph. Aul. 1264 sqq.: μέμηνε δ' Ἀφροδίτη τις Ἑλλήνων στρατῷ πλεῖν ὡς τάχιστα . . . οὐ Μενέλεώς με καταδεδούλωται, τέκνον, οὐδ' ἐπὶ τὸ κείνου βουλόμενον ἐλήλυθα, ἀλλ' Ἑλλάς, ᾗ δεῖ . . . θῦσαί σε. 1414 sqq.: ἄχθομαί τ', ἴστω Θέτις, εἰ μή σε σώσω . . . ἄθρησον, ὁ θάνατος δεινὸν κακόν.

Cycl. 270 sq.: αὐτὸς ἔχ'· ἔγωγε τοῖς ξένοις τὰ χρήματα περνάντα σ' εἶδον.

---

[1]) cf. pag. 77.

Fragm. 551: ἑνὸς δ᾽ ἔρωτος ὄντος οὐ μί ηδονή. οἱ μὲν κακῶν ἐρῶσιν, οἱ δὲ τῶν καλῶν.

Fragm. 552: νοῦν χρὴ θεᾶσθαι· ποῦ τι τῆς εὐμορφίας ὄφελος, ὅταν μὴ τὰς φρένας καλὰς ἔχῃ.

Fragm. 608, 2–3: οὐχ εὕροις ἂν ἀθλιώτερον· φίλους τε πορθεῖν καὶ κατακτανεῖν χρεών.

Fragm. 672, 3 sqq.: ὑγρὰ δὲ μήτηρ, οὐ πεδοστιβής, τροφὸς θάλασσα· τήνδ᾽ ἀροῦμεν.

Fragm. 1039, 1 sqq.: νεανίας γὰρ ὅςτις ὢν Ἄρῃ στυγῇ, κόμη μόνον καὶ σάρκες, ἔργα δ᾽ οὐδαμοῦ. ὁρᾷς τὸν εὐτράπεζον ὡς ἡδὺς βίος ὅ τ᾽ ὄλβος ἔξωθέν τίς ἐστι πραγμάτων.

Eiusdem modi asyndeton est, si quidem traditam lectionem accipiamus, Orest. 1025 sq.: καὶ πῶς σιωπῶ; φέγγος εἰςορᾶν θεοῦ τόδ᾽ οὐκέθ᾽ ἡμῖν . . . μέτα.[1])

b. Iussum aut vetitum antecedit.

Rhes. 273 sq.: παῦσαι λέγων μοι τὰς προςαυλείους τύχας· μάχας πρὸ χειρῶν καὶ δόρη βαστάζομεν. 389 sq.: χαῖρε . . . Ἕκτορ· παλαιᾷ σ᾽ ἡμέρᾳ προςεννέπω. 646: θάρσει· φυλάσσει σ᾽ ἥδε ἡ Κύπρις. 661: μηδὲν φοβηθῇς· οὐδὲν ἐν στρατῷ νέον.

Alc. 548 sq.: ἐν δὲ κλήσατε θύρας μεσαύλους· οὐ πρέπει . . . 619 sq.: κατὰ χθονὸς ἴτω· τὸ ταύτης σῶμα τιμᾶσθαι χρεών. 627 sq.: εὖ σοι γένοιτο· φημὶ τοιούτους γάμους λύειν βροτοῖσιν ἢ γαμεῖν οὐκ ἄξιον. 689 sq.: μὴ θνῆσχ᾽ ὑπὲρ τοῦδ᾽ ἀνδρὸς . . . . χαίρεις ὁρῶν φῶς, πατέρα δ᾽ οὐ χαίρειν δοκεῖς; 813: χαίρων ἴθ᾽· ἡμῖν δεσποτῶν μέλει κακά.

Med. 365 sq.: ταῦτα μὴ δοκεῖτέ πω· ἔτ᾽ εἴσ᾽ ἀγῶνες. 402: ἕρπ᾽ ἐς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν εὐψυχίας. 712 sqq.: καὶ μή με . . . εἰςίδῃς, δέξαι δὲ . . . οὕτως, ἔρως σοὶ . . . γένοιτο. 798: ἴτω· τί μοι ζῆν κέρδος. 819: ἴτω· περισσοὶ πάντες οὑν μέσῳ λόγοι. 964: μή μοι σύ· πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος. 1044 sq.: χαιρέτω βουλεύματα τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς. 1057 sq.: φεῖσαι τέκνων· ἐκεῖ . . . εὐφρανοῦσί σε. 1076: χωρεῖτε, χωρεῖτ᾽· οὐκέτ᾽ εἰμὶ προςβλέπειν οἵα τ᾽ ἔθ᾽ ὑμᾶς. 1242 sq.: ὁπλίζου καρδία, τί μέλλομεν . . .;

Hipp. 109 sq.: σίτων μέλεσθε· τερπνὸν ἐκ κυναγίας τράπεζα πλήρης. 357: χαίρετ᾽· οὐκέτ᾽ εἴμ᾽ ἐγώ. 476: τόλμα δ᾽

[1]) cf. pag. 75.

ἐρῶσα· θεὸς ἐβουλήθη τάδε. 521: ἔασον, ὦ παῖ· ταῦτ' ἐγὼ θήσω καλῶς. 565: σιγήσατ', ὦ γυναῖκες, ἐξειργάσμεθα. 567: ἐπίσχετ'· αὐδὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω. 615: ξύγγνωθ'· ἁμαρτεῖν εἰκὸς ἀνθρώπους, τέκνον. 683 sqq.: Ζεύς σ' ὁ γεννήτωρ ἐμὸς . . . ἐκτρίψειεν πυρί· οὐκ εἶπον; 776 sq.: βοηδρομεῖτε πάντες . ., ἐν ἀγχόναις δέσποινα.

Andr. 550 sq.: μὴ τάχυν' ἄνευ δίκης, ἡγοῦ σὺ θᾶσσον. 639: ἀλλ' ἐκκομίζου παῖδα· κύδιον βροτοῖς πένητα χρηστὸν ἢ . . . 723 sq.: ξύλλυε μητρὸς δέσμ'· ἔτ' ἐν Φθίᾳ σ' ἐγὼ θρέψω. 758: χώρει· τίς ὑμῶν ἅψεται;

Troad. 268: εὐδαιμόνιζε παῖδα σήν· καλῶς ἔχει. 452: χαίρετ', ἐκλέλοιφ' ἑορτάς. 981 sq.: μὴ ἀμαθεῖς ποίει θεὰς . . . μὴ οὐ πείσῃς σοφούς. 1044 sq.: μηδ' . . . συμμάχους προδῷς. ἐγὼ . . . λίσσομαι.

Hec. 279: μηδὲ κτάνητε· τῶν τεθνηκότων ἅλις. 299 sqq.: διδάσκου μηδὲ . . . δυσμενῆ ποιοῦ φρενί. ἐγὼ τὸ μὲν σὸν σῶμ' . . . σώζειν ἕτοιμός εἰμι. 345: θάρσει· πέφευγας τὸν ἐμὸν ἱκέσιον Δία. 387: μὴ φείδεσθ', ἐγὼ 'τεκον Πάριν. 404 sq.: τοῖς κρατοῦσι μὴ μάχου· βούλει πεσεῖν πρὸς οὖδας; 875: τὰ δ' ἄλλα θάρσει· πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς.[1])

Orest. 227 sqq.: κλῖνόν μ' ἐς εὐνὴν αὖθις· . . . ἄναρθρός εἰμι. 231 sq.: ἀνακύκλει δέμας· δυςάρεστον οἱ νοσοῦντες. 264 sq.: μέθες· μί' οὖσα τῶν ἐμῶν Ἐρινύων, μέσον μ' ὀχμάζεις. 268 sqq.: δὸς τόξα μοι κερουλκά . . . βεβλήσεταί τις θεῶν βροτησίᾳ χερί. 595 sq.: ἐκεῖνον ἡγεῖσθ' ἀνόσιον καὶ κτείνετε, ἐκεῖνος ἥμαρτε.[2]) 634 sq.: ἔασον· ἐν ἐμαυτῷ τι συννοούμενος . . . ἀμηχανῶ, 774: εἶεν· ἐς κοινὸν λέγειν χρή. 1027 sq.: σὺ μή μ' ἀπόκτειν'· ἅλις ἀπ' Ἀργείας χερὸς τέθνηχ' ὁ τλήμων. 1311: σιγᾶτ'· ᾐσθόμην κτύπου τινός . . .

Phoen. 532: μὴ σύ γ'· ἄδικος ἡ θεός. 584 sq.: μέθετον· ἀμαθία δυοῖν . . . ἔχθιστον κακόν. 718: θάρσει· τάχ' αὐτῶν πεδίον ἐμπλήσω φόνῳ. 837: μὴ σφαλῶμεν· ἀσθενὴς πατήρ. 897: μεῖνον. τί φεύγεις; 1213: μέθες μ'· ἔρημος παῖς ὑπασπιστοῦ σέθεν. 1264 sqq.: ἔξελθ' Ἀντιγόνη δόμων πάρος· οὐκ ἐν χορείαις . . . νῦν σοι προχωρεῖ δαιμόνων

---

[1]) cf. pag. 75. [2]) cf. p. 75.

κατάστασις. 1279: *ἡγοῦ σὺ πρὸς μεταίχμι', οὐ μελλητέον.* 1682: *ἴθ', οὐ φονεύσεις παῖδ' ἐμόν.* 1685: *μέν' εὐτυχοῦσα, τἄμ' ἐγὼ στέρξω κακά.*

Suppl. 320 sqq.: *μὴ . . . δράσῃς τάδε. ὁρᾷς, ἄβουλος ὥς κεκερτομημένη τοῖς κερτομοῦσι γοργὸν ὡς ἀναβλέπει σὴ πατρίς;* 476 sqq.: *σκέψαι δὲ καὶ μὴ τοῖς ἐμοῖς θυμούμενος λόγοισιν . . . σφριγῶντ' ἀμείψῃ μῦθον ἐκ βραχιόνων· ἐλπὶς βροτοῖς κάκιστον.*

Heracl. 48 sq.: *λαμβάνεσθ' ἐμῶν πέπλων· ὁρῶ κήρυκα.* 59: *χώρει· τί μοχθεῖς;*[1]) 577 sq.: *πειρῶ δὲ σῶσαι . . . σοὶ παῖδές ἐσμεν.* 654 sq.: *μὴ τρέσῃς· οὐκ Ἀργόθεν κῆρυξ ἀφῖκται.* 732: *ἔπειγε· λειφθεὶς δεινὰ πείσομαι μάχης.* 1026 *κτεῖν', οὐ παραιτοῦμαί σε.*

Herc. fur. 307 sq.: *τόλμα μεθ' ἡμῶν θάνατον . . . προκαλούμεθ' εὐγένειαν, ὦ γέρον, σέθεν.* 333: *κοσμεῖσθ' ἔσω μολόντες· οὐ φθονῶ πέπλων.* 988 sq.: *μή μ' ἀποκτείνῃς, πάτερ· σός εἰμι.* 1227 sq.: *βλέψον πρὸς ἡμᾶς· ὅςτις εὐγενὴς βροτῶν, φέρει τὰ θεῶν γε πτώματ' οὐδ' ἀναίνεται.* 1323 sq.: *ἕπου δ' ἅμ' ἡμῖν πρὸς πόλισμα Παλλάδος· ἐκεῖ . . . δώσω.* 1391 sq.: *πενθήσατε νεκρούς τε κἀμέ· πάντες ἐξολώλαμεν.* 1400: *φείδου μηδέν· οὐκ ἀναίνομαι.*

Ion 1410: *παῦσαι πλέκουσα· λήψομαί σ' ἐγὼ καλῶς.*

Hel. 548: *μεῖνον· τί φεύγεις;* 589: *μέθες με λύπης· ἅλις ἔχων ἐλήλυθα.* 780: *φεῦγ' ὡς τάχιστα . . . . θανεῖ.*[2]) 1101 sq.: *θανεῖν ἔασόν με . . . . τί ποτ' ἄπληστος εἶ κακῶν;* 1278: *ἴτω· πρὸς ἡμῶν ἄλοχον εὐσεβῆ τρέφειν.* 1297 sq.: *ἐσθῆτά τ' ἐξάλλαξον· οὐκ εἰς ἀμβολὰς εὐεργετήσω σε.*

Electr. 393: *δεξώμεθ' οἴκων καταλύσεις· χωρεῖν χρεών.* 952 sqq.: *ἔρρ', οὐδὲν εἰδὼς . . . ᾧδέ τις κακοῦργος ὢν μή μοι . . . νικᾶν δοκείτω τὴν δίκην.*

Bacch. 503: *λάζυσθε· καταφρονεῖ με.* 973 sq.: *ἔκτειν', Ἀγαύη, χεῖρας . . . τὸν νεανίαν ἄγω τόνδ' εἰς ἀγῶνα.* 1280: *σκέψαι νῦν ὀρθῶς· βραχὺς ὁ μόχθος εἰςιδεῖν.*

Iphig. Taur. 536: *μηδὲν κατεύχου· πάντα τἀκείνου νοσεῖ.* 605 sqq.: *ἡμᾶς δ' ὁ χρῄζων κτεινέτω· τὰ τῶν φίλων αἴσχιστον ὅςτις καταβαλὼν ἐς ξυμφορὰς αὐτὸς σέσωσται.*

---

1) cf. pag. 79. 2) cf. pag. 83.

687: εὔφημα φώνει· τἀμὰ δεῖ φέρειν κακά. 1198: ἄγ', ἔνθα χρῄζεις, οὐ φιλῶ τἄρρηθ' ὁρᾶν.

Iphig. Aul. 304: ἄπελθε· λίαν δεσπόταισι πιστὸς εἶ. 671: ἔα τάδ'· οὐ χρὴ τοιάδ' εἰδέναι κόρας. 831: μεῖνον. τί φεύγεις; 845: εἴκαζε· κοινόν ἐστιν εἰκάζειν τάδε. 903 sqq.: ἀλλ' ἄμυνον, ὦ θεᾶς παῖ, τῇ τ' ἐμῇ δυσπραξίᾳ . . . σοὶ καταστέψασ' ἐγώ νιν ἦγον ὡς γαμουμένην. 973: ἀλλ' ἡσύχαζε, θεὸς ἐγὼ πέφηνά σοι. 1033: ἄρχε· σοί με δουλεύειν χρεών. 1143: ἄκουε δή νυν· ἀνακαλύψομεν λόγους. 1233 sqq.: μὴ πρός σε Πέλοπος . . . τί μοι μέτεστι τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων Ἑλένης τε. 1344: ἀλλὰ μίμν'· οὐ σεμνότητος ἔργον, ἢν δυνώμεθα. 1460: μὴ σύ γ'· οὐ καλῶς λέγεις.

Cycl.: ἄνεχε, πάρεχε· τί τάδε;

Fragm. 20, 1: μὴ πλοῦτον εἴπῃς· οὐχὶ θαυμάζω θεόν.

Fragm. 22, 1 sq.: τὴν δ' εὐγένειαν πρὸς θεῶν μή μοι λέγε· ἐν χρήμασι τόδ' ἐστί, μὴ γαυροῦ, πάτερ.

Fragm. 101, 1: θάρσει· τάχ' ἂν γένοιτο.

Fragm. 279, 2: ζητῶμεν· ἡ δόκησις ἀνθρώποις κακόν.

Fragm. 364, 23: μίσει· βραχεῖα τέρψις ἡδονῆς κακῆς.

c. Enuntiato priore interrogatur aliquid.

Rhes. 833 sqq.: τί τοῖσδ' ἀπειλεῖς . . .; σὺ ταῦτ' ἔδρασας.

Alc. 677 sqq.: οὐκ οἶσθα Θεσσαλόν με . . . ἐλεύθερον; ὑβρίζεις. 773 sqq.: τί . . . βλέπεις; οὐ χρὴ σκυθρωπὸν τοῖς ξένοις τὸν πρόσπολον εἶναι. 780 sq.: τὰ θνητὰ πράγματ' οἶδας ἣν ἔχει φύσιν; οἶμαι μὲν οὔ· 1052 sqq.: καὶ πῶς . . . ἔσται; τὸν ἡβῶνθ', Ἡράκλεις, οὐ ῥᾴδιον εἴργειν. 1056 sq.: καὶ πῶς ἐπεσφρῶ τήνδε τῷ κείνης λέχει; διπλῆν φοβοῦμαι μέμψιν. 1075 sq.: ἀλλὰ ποῦ τόδε· οὐκ ἔστι τοὺς θανοῦντας ἐς φάος μολεῖν.

Med. 50 sqq.: τί πρὸς πύλαισιν . . . ἕστηκας; πῶς σου μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει; 63: τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι. 309: σὺ γάρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην. 600 sqq.: οἶσθ' ὡς μετεύξει καὶ σοφωτέρα φανεῖ; τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτέ . . . 705: πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν. 798 sq.: τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτε μοι πατρὶς οὔτ' οἶκός ἐστιν.[1]) 878 sq.: οὐκ ἀπαλλα-

---

[1]) cf. pag. 68.

χθήσομαι βίου; τί πάσχω; 959 sq.: *τί δ' ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας; δοκεῖς σπανίζειν δῶμα . . .;*

Hipp. 297: *τί σιγᾷς; οὐκ ἐχρῆν σιγᾶν, τέκνον.* 340: *τί πάσχεις; συγγόνους κακορροθεῖς.* 439: *τί τοῦτο θαῦμα; σὺν πολλοῖς· βροτῶν.* 490 sq.: *τί σεμνομυθεῖς; οὐ λόγων εὐσχημόνων δεῖ . . .* 784: *οὐ πάρεισι πρόσπολοι νεανίαι; τὸ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίου.* 794 sq.: *μῶν Πιτθέως τι γῆρας εἴργασται νέον; πρόσω μὲν ἤδη βίοτος . . .* 949 sq.: *σὺ σώφρων καὶ κακῶν ἀκήρατος; οὐκ ἂν πιθοίμην.* 1083 sq.: *οὐχ ἕλξετ' αὐτὸν δμῶες; οὐκ ἀκούετε πάλαι ξενοῦσθαι τόνδε προυννέποντά με;* 1154 sq.: *εὕροιμ' ἄν, ὦ γυναῖκες; εἴπερ ἴστ', ἐμοὶ σημήνατε.* 1182: *τί ταῦτ' ἀλύω; πειστέον πατρὸς λόγοις.*

Andr. 241: *τί δ'; οὐ γυναιξὶ ταῦτα πρῶτα πανταχοῦ;* 390 sq.: *ποῖον δ' ἔπρησα δῶμ'; ἐκοιμήθη βίᾳ ξὺν δεσπόταισιν.* 404 sqq.: *πρὸς τί χρὴ βλέπειν; πρὸς τὰς παρούσας ἢ παρελθούσας τύχας; εἷς παῖς ὅδ' ἦν μοι λοιπὸς ὀφθαλμὸς βίου.* 624 sqq.: *οἵ' ἐφύβρισας σφάξαι κελεύσας θυγατέρ' εὐηθέστατα; οὕτως ἔδεισας μὴ οὐ κακὴν δάμαρτ' ἔχῃς.* 851 sq.: *τί ταῦτα μοχθεῖς; ξυμφοραὶ θεήλατοι πᾶσιν βροτοῖσιν.* 932 sqq.: *σὺ . . . τὴν . . . δούλην ἀνέξει σοὶ λέχους κοινουμένην; . . . οὐκ ἂν ἔν γ' ἐμοῖς δόμοις . . . ἐκαρποῦτ' ἂν λέχη.* 1056: *τίνος φόβου τυχοῦσα; διαπέραινέ μοι.*

Troad. 455 sq.: *ποῖ ποτ' ἐμβαίνειν με χρή; οὐκέτ' ἂν φθάνοις ἂν αὔραν ἱστίοις καραδοκῶν . . .* 745 sqq.: *τί μου δέδραξαι χερσίν . . .; οὐκ εἶσιν Ἕκτωρ.*

Hec. 251 sqq.: *οὔκουν κακύνει τοῖςδε τοῖς βουλεύμασιν . . .; ἀχάριστον.* 488 sqq.: *ὦ Ζεῦ, τί λέξω; . . . οὐχ' ἥδ' ἄνασσα πολυχρύσων Φρυγῶν;* 515 sqq.: *ἆρ' αἰδούμενοι, ἢ πρὸς τὸ δεινὸν ἤλθεθ' ὡς ἔχθραν, γέρον, κτείνοντες; εἰπέ . . .* 613 sq.: *πόθεν* (sc. *προθῶμαι τὴν παῖδα, ὡς ἀξία ἐστίν*); *οὐκ ἂν δυναίμην.* 658 sqq.: *γυναῖκες, Ἑκάβη ποῦ ποθ' ἡ παναθλία, ἡ πάντα νικῶσ' ἄνδρα καὶ θῆλυν σπορὰν κακοῖσιν; οὐδεὶς στέφανον ἀνθαιρήσεται.* 750 sq.: *τί στρέφω τάδε; τολμᾶν ἀνάγκη.*[1] 1015: *ποῦ δ'; αἵδ' Ἀχαιῶν ναύλοχοι περιπτυχαί.* 1256: *τί δ'; ἡμᾶς παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς;*

---

[1]) cf. pag. 75.

Orest. 233 sq.: ἦ κἀπὶ γαίας ἁρμόσαι πόδας θέλεις . . .; μεταβολὴ πάντων γλυκύ. 280 sq.: τί κλάεις . . .; αἰσχύνομαί σοι μεταδιδοὺς πόνων ἐμῶν. 482: τί γάρ; φίλου μοι πατρός ἐστιν ἔκγονος. 749: σκῆψιν ἐς ποίαν προβαίνων; τοῦτο πάντ' ἔχω μαθών. 1326: τί δ'; ἄξι' ἡμῖν τυγχάνει στεναγμάτων. 1333: τίς; οὐδὲν οἶδα μᾶλλον.[1]) 1573: ἔα, τί χρῆμα; λαμπάδων ὁρῶ σέλας.

Phoen. 382: ἀτὰρ τί ταῦτα; δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν. 553: τί δ' ἔστι τὸ πλέον; ὄνομ' ἔχει μόνον. 574 sqq.: κἂς σκῦλα γράψεις πῶς ἐπ' Ἰνάχου ῥοαῖς: „Θήβας . . . ἔθηκε;" μήποτ', ὦ τέκνον, κλέος τοιόνδε σοι γένοιτ' ἀφ' Ἑλλήνων λαβεῖν. 594: πρὸς τίνος (sc. κατθανοῦμαι); τίς ὧδ' ἄτρωτος, ὅςτις . . .; 924: τί προςπίτνεις με; δυσφύλακτ' αἰτεῖ κακά.

Suppl. 92: τί χρῆμα; καινὰς ἐςβολὰς ὁρῶ λόγων. 98 sq.: τί ταῦτα, μῆτερ; σὸν τὸ μηνύειν ἐμοί, ἡμῶν δ' ἀκούειν. 124: τί δ'; εὐτυχοῦντες οὐκ ἐπίστανται φέρειν. 450 sqq.: κτᾶσθαι δὲ πλοῦτον καὶ βίον τί δεῖ τέκνοις . . .; μὴ ζῴην ἔτι, εἰ τἀμὰ τέκνα πρὸς βίον νυμφεύσεται. 1045 sqq.: τί τάςδ' ἐρωτᾷς; ἥδ' ἐγὼ πέτρας ἔπι ὄρνις τις ὡςεὶ . . . δύστηνον αἰώρημα κουφίζω, πάτερ. 1060: νικῶσα νίκην τίνα (sc. ἔρχει); μαθεῖν χρῄζω σέθεν.

Heracl. 535 sqq.: τί λέξω . . .; τούτων τίς ἂν λέξειε γενναίους λόγους μᾶλλον; 638: τίς δ' εἶ σύ; ποῦ σοι ξυντυχὼν ἀμνημονῶ; 879 sqq.: ἀτὰρ τί κεύθων Ἰόλεως σοφόν ποτε Εὐρυσθέως ἐφείσαθ', ὥςτε μὴ κτανεῖν; λέξον.

Herc. fur. 518 sq.: ποτ' ὄνειρα κηραίνουσ' ὁρῶ; οὐκ ἔσθ' ὅδ' ἄλλος ἀντὶ σοῦ παιδός, γέρον. 942 sq.: τίς μοι δίδωσι τόξα, τίς δ' ὅπλον χερός; πρὸς τὰς Μυκήνας εἶμι. 965 sq.: τίς ὁ τρόπος ξενώσεως τῆςδ': οὔτι που φόνος σ' ἐβάκχευσεν νεκρῶν; 1172 sq.: τί νεκρῶν τῶνδε πληθύει πέδον; οὔ που λέλειμμαι; 1232: τί δ' οὔ; μιαίνεις θνητὸς ὢν τὰ τῶν θεῶν.

Ion 244 sqq.: τί ποτε μερίμνης ἐς τόδ' ἦλθες, ὦ γύναι; οὐ πάντες . . . . χαίρουσιν, ἐνταῦθ' ὄμμα σὸν δακρυρροεῖ. 291: τίς; εὐγενῆ νιν δεῖ πεφυκέναι τινά. 331: τίς; εἰ πόνου

---

[1]) cf. pag. 76.

μοι ξυλλάβοι, χαίροιμεν ἄν. 563 sq.: *πότ' ἄρα καὶ σὸν ὄψομαι δέμας; νῦν ποθῶ σε . . . εἰςιδεῖν.* 932 sq.: *ποῦ 'κθεῖναι πόλεως θηρσὶν φίλον τύμβευμ'; ἄνελθέ μοι πάλιν.* 971: *τί γάρ με χρὴ δρᾶν; ἀπορία τὸ δυστυχεῖν.* 1020: *ποῦ καὶ τί δράσας; σὸν λέγειν . . .* 1113: *τί λέξεις; οὔ τί που λελήμμεθα;* 1119: *πῶς; ἀντιάζω σ' ἱκέτις ἐξειπεῖν τάδε.* 1340: *τί φῄς; ὁ μῦθος εἰςενήνεκται νέος.* 1406: *τάδ' οὐχὶ δεινά; ῥυσιάζομαι λόγῳ.* 1418: *ποῖόν τι; πολλὰ παρθένων ὑφάσματα.*

Hel. 56: *τί δῆτ' ἔτι ζῶ; θεοῦ τόδ' εἰςήκουσ' ἔπος . . .* 71: *τίν' εἶδον ὄψιν; ἐχθίστην ὁρῶ.* 471: *τίν' εἶπας μῦθον, αὖθίς μοι φράσον.* 495 sq.: *Λακεδαίμονος δὲ γαῖά τις ξυνώνυμος Τροίας τ'; ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω τί χρὴ λέγειν.* 594 sq.: *τίς ἡμῶν ἐγένετ' ἀθλιωτέρα; οἱ φίλτατοι λείπουσί με . . .* 753 sq.: *τί δῆτα μαντευόμεθα; τοῖς θεοῖσι χρὴ θύοντας αἰτεῖν ἀγαθά, μαντείας δ' ἐᾶν.* 873 sq.: *τί τἀμὰ πῶς ἔχει θεσπίσματα; ἥκει πόσις σοι.* 991 sq.: *τί ταῦτα; δακρύοις ἐς τὸ θῆλυ τρεπόμενος ἐλεινὸς ἦν ἂν μᾶλλον ἢ δραστήριος.* 1233: *οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; τῶν πάρος λαθώμεθα.* 1246: *πῶς δαί; λέλειμμαι τῶν ἐν Ἕλλησιν νόμων.* 1523: *πῶς* (sc. *βέβηκεν*); *εἰδέναι πρόθυμος.*

Electr. 406: *τί δ'; εἴπερ εἰσίν, ὡς δοκοῦσιν, εὐγενεῖς, οὐκ ἔν τε μικροῖς ἔν τε μὴ στέρξουσ' ὅμως;* 831 sq.: *τί χρῆμ' ἀθυμεῖς, ὦ ξέν'; ὀρρωδῶ τινα δόλον θυραῖον.* 835 sqq.: *οὐχ, ὅπως παστήρια θοινασόμεσθα, Φθιάδ' ἀντὶ Δωρικῆς οἴσει τις ἡμῖν κοπίδ'; ἀπορρήξω χέλυν.*

Bacch. 319: *ὁρᾷς; σὺ χαίρεις ὅταν . . .* 612: *πῶς γὰρ οὔ; τίς μοι φύλαξ ἦν, εἰ σὺ συμφορᾶς τύχοις;* 1211: *ποῦ μοι πατὴρ ὁ πρέσβυς; ἐλθέτω πέλας.* 1212: *Πενθεὺς . . . ποῦ 'στιν; αἱρέσθω . . .*

Iphig. Taur. 472 sqq.: *τίς . . . ἀδελφή τ', εἰ γεγῶσα τυγχάνει; οἵων στερεῖσα διπτύχων νεανιῶν ἀνάδελφος ἔσται.* 492 sqq.: *πότερος . . . Πυλάδης κέκληται; τόδε μαθεῖν πρῶτον θέλω.* 675: *τίν'; ἐς τὸ κοινὸν δοὺς ἄμεινον ἂν μάθοις.* 1030: *ποῖόν τι; δόξης μετάδος, ὡς κἀγὼ μάθω.* 1285 sq.: *ποῦ κυρεῖ βεβώς; καλεῖτε.*

Iph. Aul. 329: *τί δέ σε τἀμὰ δεῖ φυλάσσειν; οὐκ ἀναισχύντου τόδε;* 442 sq.: *ἄρξωμαι πόθεν; εἰς οἶ' ἀνάγκης*

ζεύγματ' ἐμπεπτώκαμεν. 485 sq.: *τί βούλομαι γάρ; οὐ γάμους ἐξαιρέτους ἄλλους λάβοιμ' ἄν.* 837: *ποίους γάμους φῄς; ἀφασία μ' ἔχει, γύναι.* 847 sq.: *ἀλλ' ἦ πέπονθα δεινά; μνηστεύω γάμους οὐκ ὄντας, ὡς εἴξασιν.* 874: *πῶς; ἀπέπτυσ', ὦ γεραιέ, μῦθον.* 1138 sq.: *τοῦτ' ἐμοῦ πένθει πάρα; ὁ νοῦς ὅδ' αὐτὸς νοῦν ἔχων οὐ τυγχάνει.* 1390 sq.: *ἡ δ' ἐμὴ ψυχή, μί' οὖσα, πάντα κωλύσει τάδε; τί τὸ δίκαιον;* 1592 sqq.: *ὁρᾶτε τήνδε θυσίαν . . . ἔλαφον ὀρειδρόμον; ταύτην μάλιστα τῆς κόρης ἀσπάζεται.*

Cycl. 90: *τίνες ποτ' εἰσίν; οὐκ ἴσασι δεσπότην.* 204: *τί βακχιάζετ'; οὐχὶ Διόνυσος τάδε.*

Fragm. 21, 1 sqq.: *δοκεῖτ' ἂν οἰκεῖν γαῖαν, εἰ πένης ἅπας λαὸς πολιτεύοιτο πλουσίων ἄτερ; οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἐσθλὰ καὶ κακά, ἀλλ' ἔστι τις σύγκρασις . . .*

Fragm. 793, 1 sqq.: *τί δῆτα . . . σαφῶς διόμνυσθ' εἰδέναι τὰ δαιμόνων; οὐ τῶνδε χειρώνακτες ἄνθρωποι λόγων.*

Fragm. 900, 7 sq.: *τί τοῦτο δὴ τὸ χρηστόν; οὐκ ἀρκεῖ μίαν ψυχὴν ἀλύειν.*

Fragm. 1052, 3 sq.: *πῶς οὖν ἂν ἐκ τοιοῦδε σώματος κακὸς γένοιτ' ἄν; οὐδεὶς τοῦτό μ' ἂν πίθοι ποτέ.*

§ II. Asyndeta explicativa.

A. Quod sententia priore minus dilucide poëta protulit, altera accuratius explicatur.

a. Utraque sententia narrantis est.

Med. 911 sqq.: *ἀλλ' ἐς τὸ λῷον σὸν μεθέστηκεν κέαρ . . . γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.*[1])

Hipp. 778: *πέπρακται· βασιλὶς οὐκέτ' ἐστὶ δὴ γυνή.* 1003 sq.: *λέχους γὰρ ἐς τόδ' ἡμέρας ἁγνὸν δέμας. οὐκ οἶδα πρᾶξιν τήνδε.*

Andr. 919: *ξυνῆκα· ταρβεῖς τοῖς δεδραμένοις πόσιν.* 946 sqq.: *αὗται γὰρ διδάσκαλοι κακῶν· ἡ μέν τι κερδαίνουσα συμφθείρει λέχος, ἡ δὲ . . .*[2]) 1077 sqq.: *ἀπωλόμην· φρούδη μὲν αὐδή, φροῦδα δ' ἄρθρα μου κάτω.*

---

[1]) cf. pag. 68. [2]) cf. pag. 72.

Troad. 306: οὐκ ἔστιν, οὐ πιμπρᾶσιν.

Orest. 433: ξυνῆκα· Παλαμήδους σὲ τιμωρεῖ φόνου.

Phoen. 954 sqq.: ὅςτις δ' ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ, μάταιος. ἢν μὲν ἐχθρὰ σημήνας τύχῃ, πικρὸς καθέστηχ' οἷς ἂν οἰωνοσκοπῇ, ψευδῆ δ' ὑπ' οἴκτου τοῖσι χρωμένοις λέγων ἀδικεῖ τὰ τῶν θεῶν. 976: οἰχόμεσθα, κατθανεῖ. de 391 vid. p. 00.

Heracl. 1048 sq.: δείκνυσι γὰρ κέλευθον ἀσφαλεστάτην. ἐχθρὸς μὲν ἀνήρ, ὠφελεῖ δὲ κατθανών.

Herc. fur. 635 sq.: χρήμασιν δὲ διάφοροι· ἔχουσιν, οἱ δ' οὔ.[1])

Hel. 501 sqq.: ἀνὴρ γὰρ οὐδεὶς ὧδε βάρβαρος φρένας, ὃς ὄνομ' ἀκούσας τοὐμὸν οὐ δώσει βοράν. κλεινὸν τὸ Τροίας πῦρ ἐγώθ', ὃς ἧψά νιν, Μενέλαος . . .

Bacch. 642: πέπονθα δεινά. διαπέφευγέ μ' ὁ ξένος. 753 sqq.: πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω διέφερον· ἥρπαζον μὲν ἐκ δόμων τέκνα . . .

Iph. Taur. 38 sqq.: θύω γάρ . . . κατάρχομαι μέν, σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει.[2]) 118: πειστέον· χωρεῖν χρεών.

Cycl. 587: ἀπόλωλα, παῖδες· σχέτλια πείσομαι κακά.

Fragm. 324, 1 sqq.: ἔρως γὰρ ἀργὸν κἀπὶ τοῖς ἀργοῖς ἔφυ· φιλεῖ κάτοπτρα καὶ κόμης ξανθίσματα, φεύγει δὲ μόχθους.

De versu Med. 767: νῦν δ' ἐλπὶς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην, qui delcta particula δέ hisce exemplis annumerandus est, vide p. 67; quid autem de verss. Andr. 1272 et Bacch. 242 iudicem, cf. pagg. 73 et 85.

b. Iussum alterum altero explanatur.

Rhes. 594: πιθοῦ, πάλιν στείχωμεν. 685: θάρσει· πέλας ἴθ', ἴστω.

Alc. 388: ὄρθου πρόςωπον, μὴ λίπῃς παῖδας σέθεν. 788: εὔφραινε σαυτόν, πῖνε.

Andr. 832: τέκνον κάλυπτε στέρνα, σύνδησαι πέπλους.

Heracl. 174 sq.: πιθοῦ, δὸς μηδέν.

Hel. 1393: πιθοῦ, μέν' αὐτοῦ.

Iphig. Aul. 1461 sq.: ἐμοί, μῆτερ, πιθοῦ, μένε.

---

[1]) cf. pag. 79. [2]) cf. pag. 87.

c. Interrogationi alteri alteram addens quam maxime explicare studet, quid scire sua intersit.

Alc. 391: *τί δρᾷς; προλείπεις;* 530: *τί δῆτα κλάεις; τίς φίλων ὁ κατθανών;* 551 sq.: *τί δρᾷς; . . . τολμᾷς ξενοδοχεῖν; τί μῶρος εἶ;* 834: *ποῦ καί σφε θάπτει; ποῦ νιν εὑρήσω μολών;* 941 sqq.: *πῶς γὰρ δόμων τῶνδ᾽ εἰςόδους ἀνέξομαι; τίν᾽ ἂν προςειπὼν . . . τερπνῆς τύχοιμ᾽ ἂν εἰςόδου;*

Med. 1049: *τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ᾽ ὀφλεῖν . . .;*

Hipp. 325: *τί δρᾷς; βιάζει χειρὸς ἐξαρτωμένη;* 350: *τί φῄς; ἐρᾷς;* 613: *τί δράσεις; σοὺς φίλους διεργάσει;* 685 sq.: *οὐκ εἶπον, οὐ σῆς προυνοησάμην φρενός, σιγᾶν;* 782: *τί δρῶμεν; ἢ δοκεῖ περᾶν δόμους . . .;* 784: *τί δ᾽; οὐ πάρεισι πρόσπολοι νεανίαι;* 856 sq.: *τί δή ποθ᾽ ἥδε δέλτος . . .; θέλει τι σημῆναι νέον.*[1]) 948 sq.: *σὺ δὴ θεοῖσι . . . ξύνει; σὺ σώφρων καὶ κακῶν ἀκήρατος;* 1066 sq.: *ποῖ δῆθ᾽ ὁ τλήμων τρέψομαι; τίνος ξένων δόμους ἔςειμι . . .;* 1171 sq.: *πῶς καὶ διώλετ᾽ εἰπέ· τῷ τρόπῳ Δίκης ἔπαισεν αὐτὸν ῥόπτρον αἰσχύναντ᾽ ἐμέ;*

Andr. 241: *τί δ᾽; οὐ γυναιξὶ ταῦτα πρῶτα πανταχοῦ;* 404: *τί δῆτ᾽ ἐμοὶ ζῆν ἡδύ; πρὸς τί χρὴ βλέπειν;* 450: *τί δ᾽ οὐκ ἐν ὑμῖν ἔστιν; οὐ πλεῖστοι φόνοι;* 901: *τί χρῆμα; πρὸς θεῶν ἢ βροτῶν πάσχεις κακά;* 1104 sq.: *τί σοι θεῷ κατευξώμεσθα; τίνος ἥκεις χάριν;*

Troad. 298 sq.: *τί πεύκης ἔνδον ἵσταται σέλας; πιμπρᾶσιν ἢ τί δρῶσι Τρῳάδες μυχοὺς . . .;* 455: *ποῦ σκάφος τὸ τοῦ στρατηγοῦ; ποῖ ποτ᾽ ἐμβαίνειν με χρή;* 1050: *τί δ᾽ ἔστι; μεῖζον βρῖθος ἢ πάροιθ᾽ ἔχει;*

Hec. 501 sq.: *τίς οὗτος σῶμα τοὐμὸν οὐκ ἐᾷς κεῖσθαι; τί κινεῖς μ᾽, ὅςτις εἶ, λυπουμένην;* 737 sq.: *Ἑκάβη, τί δράσω; πότερα προςπέσω γόνυ Ἀγαμέμνονος . . . .;* 876 sqq.: *τί δράσεις; πότερα φάσγανον χερὶ λαβοῦσα γραίᾳ φῶτα βάρβαρον κτενεῖς, ἢ φαρμάκοισιν . . . .;* 879: *τίς σοι ξυνέσται χείρ; πόθεν κτήσει φίλους;* 976 sq.: *τίς χρεία σ᾽ ἐμοῦ; τί χρῆμ᾽ ἐπέμψω τὸν ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα;* 1116 sq.: *τίς σ᾽ ἀπώλεσε; τίς ὄμμ᾽ ἔθηκε τυφλὸν αἱμάξας κόρας;*

---

[1]) cf. pag. 72.

Orest. 243: πῶς εἶπας; ἥκει φῶς ἐμοῖς καὶ σοῖς κακοῖς . . .; 309: γυνὴ τί δράσω; πῶς μόνη σωθήσομαι; 385: τί λεύσσω; τίνα δέδορκα νερτέρων; 581 sq.: τί μ' ἂν ἔδρασ' ὁ κατθανών; οὐκ ἄν με μισῶν ἀνεχόρευ' Ἐρινύσιν; 1186: τί χρῆμα δράσουσ'; ὑποτίθῃς τίν' ἐλπίδα;

Phoen. 734: τί δῆτα δράσω; πολεμίοισι δῶ πόλιν; 927: τί δή με δράσεις; παῖδά μου κατακτενεῖς; 1310 sq.: τί δράσω; πότερ' ἐμαυτὸν ἢ πόλιν στένω; 1650: τί δ'; οὐ δικαίως ὅδε κυσὶν δοθήσεται;

Suppl. 265: τί δρᾷς; προδώσεις ταῦτα; 399 sq.: τίς γῆς τύραννος; πρὸς τίν' ἀγγεῖλαί με χρὴ λόγους Κρέοντος....; 1052: τί δ'; οὐ δίκαιον πατέρα τὸν σὸν εἰδέναι; 1094 sq.: τί δὴ χρὴ τὸν ταλαίπωρόν με δρᾶν; στείχειν πρὸς οἴκους;

Heracl. 381 sq.: τί μοι ξύννοιαν ὄμμασιν φέρων ἥκεις; νέον τι πολεμίων λέγεις πέρι; 685: τί δ'; οὐ θένοιμι κἂν ἐγὼ δι' ἀσπίδος; 941: ὦ μῖσος, ἥκεις; εἷλέ σ' ἡ Δίκη χρόνῳ;[1])

Herc. fur. 206 sq.: παῖδας δὲ δὴ τί τούσδ' ἀποκτεῖναι θέλεις; τί σ' οἵδ' ἔδρασαν; 518: τί φημί; ποῖ' ὄνειρα κηραίνουσ' ὁρῶ; 533: τί φῄς; τίν' ἐς ταραγμὸν ἥκομεν, πάτερ; 540: πῶς φῄς; τί δράσας ἢ δορὸς ποίου τυχών; 546: τί φῄς; τί ταρβῶν ὀρφάνευμ' ἐμῶν τέκνων; 965 sq.: τί πάσχεις; τίς ὁ τρόπος ξενώσεως τῆσδε; 975 sq.: τί δρᾷς; τέκνα κτείνεις; 1136: τί φῄς; τί δράσας (sc. διώλεσεν αὐτούς); 1157 sq.: τί δράσω; ποῖ κακῶν ἐρημίαν εὕρω; 1246: δράσεις δὲ δὴ τί; ποῖ φέρει θυμούμενος; 1407: ὡς δὴ τί; φίλτρον τοῦτ' ἔχων ῥᾴων ἔσει;

Ion 792 sq.: τίς οὖν ἐχρήσθη; τῷ ξυνῆψ' ἴχνος ποδὸς πόσις ταλαίνης; 1012: τί τῷδε χρῆσθαι; δύνασιν ἐκφέρει τίνα;[2]) 1109 sq.: τί δ' ἔστιν, ὦ ξύνδουλε; τίς προθυμία ποδῶν ἔχει σε καὶ λόγους τίνας φέρεις; 1430: τί δρᾶν; τί χρῆσθαι.[2])

Hel. 293: τί δῆτ' ἔτι ζῶ; τίν' ὑπολείπομαι τύχην; 600: τί δ' ἔστιν; οὔ που βαρβάρων συλᾶσθ' ὕπο; 826: τί χρῆμα δρᾶσαι; τίν' ὑπάγεις μ' εἰς ἐλπίδα; 836: τί φῄς; θανεῖσθαι κοὔποτ' ἀλλάξειν λέχη (sc. ὤμοσας);

El. 349: τί φασίν; ἀνήρ ἔστι καὶ λεύσσει φάος; 556:

---

[1]) cf. pag. 79. [2]) cf. pag. 80.

τί φῄς; ὅδ' ὅς σὸν ἐξέκλεψε σύγγονον (sc. *ἔθρεψε τὸν ἐμὸν πατέρα*); 751: *φίλαι, τί χρῆμα; πῶς ἀγῶνος ἥκομεν;* 769: *τί φῄς; τέθνηκε πατρὸς ἐμοῦ στυγνὸς φονεύς;* 967: *τί δῆτα δρῶμεν; μητέρ' ἦ φονεύσομεν;*

Bacch. (645 sq.: *τί τάδε; πῶς προνώπιος φαίνει . . .;*) 654: *τί δ'; οὐχ ὑπερβαίνουσι καὶ τείχη θεοί;* 1030: *τί δ' ἔστιν; ἐκ βακχῶν τι μηνύεις νέον;* 1281: *ἔα, τί λεύσσω; τί φέρομαι τόδ' ἐν χεροῖν;* 1321: *λέγων, τίς ἀδικεῖ, τίς σ' ἀτιμάζει, γέρον;*

Iphig. Taur. 246: *ποδαποί; τίνος γῆς ὄνομ' ἔχουσιν οἱ ξένοι;* 734: *τί δῆτα βούλει; τίνος ἀμηχανεῖς πέρι.* 777: *Πυλάδη, τί λέξω; ποῦ ποτ' ὄνθ' ηὑρήμεθα;* 808: *τί φῄς; ἔχεις τι τῶνδέ μοι τεκμήριον;* 1072 sq.: *τί φατέ; τίς ὑμῶν φησιν, ἢ τίς οὐ θέλει, φθέγξασθε, ταῦτα;*

Iphig. Aul. 331: *οὐχὶ δεινά; τὸν ἐμὸν οἰκεῖν οἶκον οὐκ ἐάσομαι;*[1]) 442: *τί φῶ δύστηνος; ἄρξωμαι πόθεν;* 1185 sq.: *ἔνθα τίνας εὐχὰς ἐρεῖς; τί σοι κατεύξει τἀγαθόν, σφάζων τέκνον;* 1236 sq.: *τί μοι μέτεστι . . . .; πόθεν ἦλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τὠμῷ;* 1391: *τί τὸ δίκαιον; ἆρ' ἔχοιμεν τοῖσδ' ἂν ἀντειπεῖν ἔπος;* 1442: *πῶς εἶπας; οὐ πενθεῖν με σὴν ψυχὴν χρεών;*

Cycl. 108: *πῶς; πορθμὸν οὐκ ᾔδησθα πατρῴας χθονός;* 127: *τί φῄς; βορᾷ χαίρουσιν ἀνθρωποκτόνῳ;* 203 sq.: *τίς ἡ ῥᾳθυμία; τί βακχιάζετε;* 222 sq.: *τίν' ὄχλον τόνδ' ὁρῶ πρὸς αὐλίοις; λῃσταί τινες κατέσχον ἢ κλῶπες χθόνα;* 229 sq.: *ὑπὸ τοῦ; τίς ἐς σὸν κρᾶτ' ἐπύκτευσεν, γέρον;* 539: *τί δρῶμεν, ὦ Σειληνέ; σοὶ μένειν δοκεῖ;* 552: *τί δρᾷς; τὸν οἶνον ἐκπίνεις λάθρα;* 691: *πῶς εἶπας; ὄνομα μεταβαλὼν καινὸν λέγεις;*

Fragm. 1, 1 sq.: *ποίαν σε φῶμεν γαῖαν ἐκλελοιπότα πόλει ξενοῦσθαι τῇδε; τίς πάτρας ὅρος;*

Fragm. 33: *οἴμοι, τίς ἀλγεῖν οὐκ ἐπίσταται κακοῖς; τίς ἂν κλύων τῶνδ' οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ;*

Fragm. 144, 1: *τί δράσω; πρὸς τίνας στρεφθῶ λόγους;*

Fragm. 284, 16 sqq.: *τίς γὰρ παλαίσας εὖ . . . πόλει πα-*

---

[1]) cf. pag. 87.

τρόφᾳ στέφανον ἤρκεσεν λαβών; ποτερα μαχοῦνται πολεμίοισιν ἐν χεροῖν δίσκους ἔχοντες . . .;

De versu Iphig. Aul. 356, quem legimus apud Dindorfium: *κἀμὲ παρεκάλεις, τί δράσω; τίνα δὲ πόρον εὕρω πόθεν;* vide annot. crit.[1])

II. Unum praecipue sententiae prioris verbum accuratius explicatur.

a. Enuntiatum prius narrantis est.

Rhes. 422 sq.: *τοιοῦτός εἰμι καὐτός· εὐθεῖαν λόγων τέμνω κέλευθον κοὐ διπλοῦς πέφυκ' ἀνήρ.*

Alc. 1019 sq.: *ὧν δ' οὕνεχ' ἥκω . . . λέξω· γυναῖκα τήνδε μοι σῶσον λαβών.*

Med. 381 sqq.: *ἀλλ' ἕν τί μοι πρόςαντες· εἰ ληφθήσομαι . . . θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.*

Hipp. 84 sq.: *μόνῳ γάρ ἐστι τοῦτ' ἐμοὶ γέρας βροτῶν· σοὶ καὶ ξύνειμι καὶ λόγοις σ' ἀμείβομαι.* 379 sq.: *ἀλλὰ τῇδ' ἀθρητέον τόδε· τὰ χρήστ' ἐπιστάμεσθα . . . .* 1328 sqq.: *θεοῖσι δ' ὧδ' ἔχει νόμος· οὐδεὶς ἀπαντᾶν βούλεται προθυμίᾳ τῇ τοῦ θέλοντος . . .*

Andr. 173 sq.: *τοιοῦτον πᾶν τὸ βάρβαρον γένος· πατήρ τε θυγατρὶ παῖς τε μητρὶ μίγνυται . . .* 362 sq.: *ἕν σου δέδοικα· διὰ γυναικείαν ἔριν . . ὤλεσας Φρυγῶν πόλιν.*[2])

Troad. 87 sq.: *ἔσται τάδε . . . ταράξω πέλαγος Αἰγαίας ἁλός.* 1272 sqq.: *τοῦτο δὴ τὸ λοίσθιον . . . ἔξειμι πατρίδος.*

Orest. 1041: *ἔσται τάδ· οὐδὲν σοῦ ξίφους λελείψομαι.*

Suppl. 560: *ἢ δῆλα τἀνθένδ'· εἰμι καὶ θάψω βίᾳ.*

Heracl. 17 sqq.: *πρὸς τοῖς γὰρ ἄλλοις καὶ τόδ' Εὐρυσθεὺς κακοῖς ὕβρισμ' ἐς ἡμᾶς ἠξίωσεν ὑβρίσαι. πέμπων . . . κήρυκας ἐξαιτεῖ τε κἀξείργει χθονός.* 135 sq.: *ἐφ' οἷσι δ' ἥκω καὶ παρ' οὗ λέγειν θέλω. πέμπει Μυκηνῶν δεῦρό μ' Εὐρυσθεὺς ἄναξ.* 199 sq.: *ἀλλ' οἶδ' ἐγὼ τὸ τῶνδε λῆμα καὶ φύσιν· θνήσκειν θέλουσιν.* 649 sq.: *τοσόνδε δ' εἰδέναι σε χρή, ξένε· οὐκ ἔστ' ἄγειν σε τούςδ' ἐμοῦ ζώσης ποτέ.* 784 sqq.: *δέσποινα, μύθους σοί τε καλλίστους φέρω κλύειν ἐμοί τε συντομωτάτους λέγειν· νικῶμεν ἐχθρούς.*

---

1) cf. pag. 87. 2) cf. pag. 72.

Herc. fur. 287 sq.: *ὀφείλομεν γὰρ πολλὰ δώμασιν καλά· σὲ μὲν δόκησις ἔλαβεν εὐκλεὴς δορός* . . . 606: *δράσω τάδ' — εὖ γὰρ εἶπας — εἶμ' εἴσω δόμων.*

Ion 311: *οὐκ οἶδα πλὴν ἕν, Λοξίου κεκλήμεθα.* 604 sqq.: *οὕτω γὰρ τάδ', ὦ πάτερ, φιλεῖ· οἱ τὰς πόλεις ἔχοντες ἀξίωμά τε τοῖς ἀνθαμίλλοις εἰσὶ πολεμιώτατοι.* 969: *τὰ θνητὰ τοιαῦτ'· οὐδὲν ἐν ταὐτῷ μένει.*

Hel. 758 sqq.: *ἐς ταὐτὸ κἀμοὶ δόξα . . . χωρεῖ γέροντι· τοὺς θεοὺς ἔχων τις ἂν φίλους ἀρίστην μαντικὴν ἔχοι δόμοις.*

Bacch. 291 sqq.: *Ζεὺς δ' ἀντεμηχανήσαθ', οἷα δὴ θεός· ῥήξας μέρος τι . . . ἔθηκεν.* 345 sqq.: *τῆς σῆς δ' ἀνοίας τήνδε τὸν διδάσκαλον δίκην μέτειμι· στειχέτω τις ὡς τάχος* . . .

Iphig. Taur. 786 sq.: *αἵδ' ἐπιστολαί· τάδ' ἐστὶ τὰν δέλτοισιν ἐγγεγραμμένα.* 809: *ἔχω. πατρῴων ἐκ δόμων τι πυνθάνου.*

Iphig. Aul. 366 sq.: *μύριοι δέ τοι πεπόνθασ' αὐτὸ πρὸς τὰ πράγματα. ἐκπονοῦσ' ἑκόντες* . . . 501 sq.: *εἰκὸς πέπονθα· τὸν ὁμόθεν πεφυκότα στέργων μετέπεσον.* 883: *πάντ' ἔχεις· Ἀρτέμιδι θύσειν παῖδα σὴν μέλλει πατήρ.* 1249 sq.: *ἓν ξυντεμοῦσα πάντα νικήσω λόγον· τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἥδιστον βλέπειν* . . .

Cycl. 411 sq.: *εἰςῆλθέ μοί τι θεῖον· ἐμπλήσας σκύφος* . . . . *προςφέρω πιεῖν.* 524: *τοιόςδ' ὁ δαίμων· οὐδένα βλάπτει βροτῶν.*

Fragm. 364, 5 sqq.: *βραχεῖ δὲ μύθῳ πολλὰ συλλαβὼν ἐρῶ· πρῶτον φρένας μὲν ἠπίους ἔχειν χρεών* . . .

Addas: Med. 717 [1]), Orest. 83 sqq.[2]), Phoen. 391.[3])

b. Enuntiatum prius imperantis est.

Herc. fur. 278 sqq.: *τῆς δ' ἐμῆς, Ἀμφιτρύων, γνώμης ἄκουσον, ἤν τί σοι δοκῶ λέγειν. ἐγὼ φιλῶ μὲν τέκνα* . . . 295 sq.: *σκέψαι δὲ τὴν σὴν ἐλπίδ', ᾗ λογίζομαι· ἥξειν νομίζεις παῖδα σὸν γαίας ὕπο.* 1386 sq.: *ἕν μοί τι, Θησεῦ, σύγκαμ' ἀθλίῳ· κυνὸς κόμιστρ' ἐς Ἄργος ξυγκατάστησον μολών.*

El. 651 sq.: *λέγ' ὦ γεραιὲ τάδε . . . λεχώ μ' ἀπάγελλ' οὖσαν.*[4])

---

1) cf. p. 68. 2) cf. p. 75. 3) cf. p. 76. 4) cf. p. 83.

c. Enuntiatum prius interrogantis est.

Med. 502 sqq.: *νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους . . . ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας;*

Hippol. 1008 sqq.: *δεῖ δή σε δεῖξαι τῷ τρόπῳ διεφθάρην. πότερα τὸ τῆςδε σῶμ' ἐκαλλιστεύετο πασῶν γυναικῶν; ἢ σὸν οἰκήσειν δόμον . . . ἐπήλπισα;*

Hec. 258 sqq.: *ἀτὰρ τί δὴ σόφισμα τοῦθ' ἡγούμενοι ἐς τήνδε παῖδα ψῆφον ὥρισαν φόνου; πότερα τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποσφαγεῖν πρὸς τύμβον; ἢ . . . ἐς τήνδ' Ἀχιλλεὺς ἐνδίκως τείνει φόνον;* 313 sqq.: *τί δῆτ' ἐρεῖ τις . . .; πότερα μαχούμεθ' ἢ φιλοψυχήσομεν . . . .;* 1201 sqq.: *τίνα δὲ καὶ σπεύδων χάριν πρόθυμος ἦσθα; πότερα κηδεύσων τινά; ἢ . . .*

Phoen. 408: *πῶς δ' ἦλθες Ἄργος; τίν' ἐπίνοιαν ἔσχεθες;*[1]) 977: *ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν; τίνα ξένων;* 1706: *ποῦ; τίς σε πύργος Ἀτθίδος προςδέξεται;*

Heracl. 965: *τί δὴ τόδ'; ἐχθροὺς τοισίδ' οὐ καλὸν κτανεῖν;*

Ion 1023: *πῶς* (sc. *τὸ σὸν ψέγω*)*; ἆρ' ὑπείδου τοῦθ' ὃ κἄμ' εἰςέρχεται;*

Bacch. 492: *εἴφ' ὅ, τι παθεῖν δεῖ. τί με τὸ δεινὸν ἐργάσει;* 645: *τί τάδε; πῶς προνώπιος φαίνει;* 822: *τί δὴ τόδ'; ἐς γυναῖκας ἐξ ἀνδρὸς τελῶ;* 925 sq.: *τί φαίνομαι δῆτ'; οὐχὶ τὴν Ἰνοῦς στάσιν ἢ τὴν Ἀγαύης ἑστάναι;*

Iphig. Taur. 820: *τί γάρ; κόμας σὰς μητρὶ δοῦσα σῇ φέρειν;* 938: *τί χρῆμα δρᾶσαι; ῥητὸν ἢ σιγώμενον;* 1042: *ποῖ δῆτα; πόντου νοτερὸν εἶπας ἔκβολον;*[2]) 1317: *πῶς φῄς; τί πνεῦμα συμφορᾶς κεκτημένη;* 1319: *τὸν ποῖον; ἆρ' ὃν Τυνδαρὶς τίκτει κόρη;*

Iphig. Aul. 704: *γαμεῖ δὲ ποῦ νιν; ἦ κατ' οἶδμα πόντιον;* 878: *ἐκ τίνος λόγου; τίς αὐτὸν οὑπαγὼν ἀλαστόρων;* 1228 sqq.: *τί δ' ἆρ' ἐγώ σε; πρέσβυν ἆρ' ἐςδέξομαι ἐμῶν φίλαισιν ὑποδοχαῖς δόμων, πάτερ . . . .;* 1440: *τί δὴ τόδ' εἶπας, τέκνον; ἀπολέσασά σε . . .*

Cycl. 129: *αὐτὸς δὲ Κύκλωψ ποῦ 'στιν; ἦ δόμων ἔσω;* 203: *τί τάδε; τίς ἡ ῥαθυμία;* 206 sq.: *πῶς μοι κατ' ἄντρα νεόγονα βλαστήματα; ἦ πρός τε μαστοῖς εἰσι . . .;*

---

[1]) cf. pag. 77. [2]) cf. p. 86.

Caput quintum.

Asyndeta consecutiva.

§ 1. Asyndeta, quae proprie dicuntur consecutiva.

A. Altera sententia indicatur quid ex sententia priore concludendum sit.

Rhes. 339 sqq.: *σύ τ' εὖ παραινεῖς καὶ σὺ καιρίως σκοπεῖς. ὁ χρυσοτευχὴς . . . Ῥῆσος παρέσται.* 600 sqq.: *ὃς εἰ διοίσει νύκτα τήνδ' ἐς αὔριον, οὔτ' ἄν σφ' Ἀχιλλέως οὔτ' ἂν Αἴαντος δόρυ . . . σχέθοι . . . τοῦτον κατακτὰς πάντ' ἔχεις.*

Alc. 718: *οὔτοι πρός γ' ἡμῶν ὤλετ'· οὐκ ἐρεῖς τόδε.*

Med. 64: *οὐδέν· μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα.* 383 sqq.: *θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων· κράτιστα τὴν εὐθεῖαν . . . φαρμάκοις αὐτοὺς ἑλεῖν.* 769 sq.: *λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων. ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων.*

Hipp. 355 sq.: *ἐχθρὸν εἰςορῶ φάος· ῥίψω, μεθήσω σῶμα.*

Andr. 203 sqq.: *φιλοῦσι γάρ μ' Ἕλληνες Ἕκτορός τ' ἄπο αὐτή τ' ἀμαυρὰ κοὐ τύραννος ἦν Φρυγῶν. οὐκ ἐξ ἐμῶν σε φαρμάκων στυγεῖ πόσις.*

Hec. 394 sq.: *ἅλις κόρης σῆς θάνατος· οὐ προςοιστέος ἄλλος πρὸς ἄλλῳ.* 681 sqq.: *οἴμοι, βλέπω δὴ παῖδ' ἐμὸν τεθνηκότα, Πολύδωρον . . . ἀπωλόμην δύστηνος.*

Orest. 26 sq.: *παρθένῳ λέγειν οὐ καλόν· ἐῶ τοῦτ' ἀσαφὲς ἐν κοινῷ σκοπεῖν.* 646 sq.: *ἀδικῶ· λαβεῖν χρή μ' ἀντὶ τοῦδε τοῦ κακοῦ ἄδικόν τι παρὰ σοῦ.* 669 sqq.: *φιλεῖν δάμαρτα πᾶσιν Ἕλλησιν δοκεῖς . . . . ταύτης ἱκνοῦμαί σε.* 783: *εὖ λέγεις. φεύγω τὸ δειλὸν τῇδε.* 1172 sqq.: *ἑνὸς γὰρ εἰ λαβοίμεθ', εὐτυχοῖμεν ἂν . . . εὔχομαι τάδε.* 1524: *εὖ λέγεις· σώζει σε σύνεσις.*

Phoen. 443 sqq.: *καὶ μὴν Ἐτεοκλῆς ἐς διαλλαγὰς ὅδε χωρεῖ· σὸν ἔργον, μῆτερ Ἰοκάστη, λέγειν τοιούςδε μύθους* .... 954 sqq.: *ὅςτις δ᾽ ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ, μάταιος* .... *Φοῖβον ἀνθρώποις μόνον χρῆν θεσπιῳδεῖν.* 1210: *τοῦτ᾽ εἰς ὕποπτον εἶπας· οὐκ ἐατέον.*

Heracl. 333 sq.: *σοί τ᾽ εὖ λέλεκται καὶ τὰ τῶνδ᾽ αὐχῶ, γέρον, τοιαῦτ᾽ ἔσεσθαι. μνημονεύσεται χάρις.* 957 sq.: *ἀλλ᾽ εὗρες ἄνδρας* .... *οἵ σ᾽ οὐκ ἔδεισαν. δεῖ σε κατθανεῖν κακῶς.*

Herc. fur. 341 sq.: *σὺ δ᾽ ἦσθ᾽ ἄρ᾽ ἥσσον ἢ ᾽δόκεις εἶναι φίλος. ἀρετῇ σε νικῶ.* 1154 sqq.: *Θησεὺς ὅδ᾽ ἕρπει ... ὀφθησόμεσθα καὶ τεκνοκτόνον μύσος εἰς ὄμμαθ᾽ ἥξει φιλτάτῳ ξένων ἐμῶν.* 1349 sqq.: *ταῖς ξυμφοραῖς γὰρ ὅςτις οὐχ ὑφίσταται, οὐδ᾽ ἀνδρὸς ἂν δύναιθ᾽ ὑποστῆναι βέλος. ἐγκαρτερήσω θάνατον.* 1380 sq.: *ἡμῖν τέκν᾽ εἷλες καὶ δάμαρθ᾽· ἡμᾶς ἔχεις παιδοκτόνους σούς.*

Ion 346: *οὐκ οἶδεν οὐδείς. ταῦτα καὶ μαντεύομαι.*

Hel. 296 sqq.: *ἀλλ᾽ ὅταν πόσις πικρὸς ξυνῇ γυναικί, καὶ τὸ σῶν ἐστιν πικρόν. θανεῖν κράτιστον.*

El. 1103 sqq.: *ἔστιν δὲ καὶ τόδ᾽· οἱ μέν εἰσιν ἀρσένων, οἱ δ᾽ αὖ φιλοῦσι μητέρας μᾶλλον πατρός. ξυγγνώσομαί σοι.*

Bacch. 1255 sqq.: *ἀλλὰ θεομαχεῖν μόνον οἷός τ᾽ ἐκεῖνος. νουθετητέος, πάτερ, σοὐστίν.*

Iph. Taur. 120 sq.: *οὐ γὰρ τὸ τοῦ θεοῦ γ᾽ αἴτιον γενήσεται πεσεῖν ἄχρηστον θέσφατον· τολμητέον.* 570 sqq.: *οὐδ᾽ οἱ σοφοί γε δαίμονες κεκλημένοι πτηνῶν ὀνείρων εἰσὶν ἀψευδέστεροι. πολὺς ταραγμὸς ἔν τε τοῖς θείοις ἔνι κἂν τοῖς βροτείοις.* 659: *οὐκ οἶδ᾽· ἐρωτᾷς οὐ λέγειν ἔχοντά με.* 664 sqq.: *ἀνηρώτα τέ με γυναῖκα παῖδάς τ᾽· ἔστιν ἡ ξένη γένος ἐκεῖθεν Ἀργεία τις.*

Iphig. Aul. 641: *καὶ γὰρ πατήρ σε (ἐςεῖδεν)· τόδ᾽ ἴσον ὑπὲρ ἀμφοῖν λέγεις.* 1214 sq.: *νῦν δὲ τἀπ᾽ ἐμοῦ σοφά· δάκρυα παρέξω.* 1397: *ἀλλ᾽ ἀμήχανον· δίδωμι σῶμα τοὐμὸν Ἑλλάδι.*

Cycl. 100 sq.: *τόνδ᾽ ὅμιλον εἰςορῶ. χαίρειν προςεῖπα πρῶτα τὸν γεραίτατον.* 577: *ὡς ἐξένευσα μόγις. ἄκρατος ἡ χάρις.*

Fragm. 278: *γυναῖκές ἐσμεν. τὰ μὲν ὄκνῳ νικώμεθα, τὰ δ' οὐκ ἂν ἡμῶν θράσος ὑπερβάλοιτό τις.*

Fragm. 362, 28 sqq.: *τὰ μητέρων δὲ δάκρυ', ὅταν πέμπῃ τέκνα, πολλοὺς ἐθήλυν' εἰς μάχην ὁρμωμένους. μισῶ γυναῖκας* . . . .

Eadem ratione nobis iudicandum est de asyndeto, quod est in versu Iph. Taur. 675, si quidem acquiescamus in lectione tradita: *κοινῇ τ' ἔπλευσα, δεῖ με καὶ κοινῇ θανεῖν.*[1])

B. Sententia altera indicatur, quid ex cogitatione aliqua e sententia priore sumenda consequatur.

a. Sententia priore aliquid affirmatur aut negatur.

Rhes. 206 sq.: *σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς χρὴ σοφόν τι μανθάνειν. λέξον, τίς ἔσται τοῦδε σώματος σαγή.* 672 sq.: *χρὴ φεύγειν* . . . . *τί μέλλετε;* 688: *ἔμαθον· ἴσχε πᾶς δόρυ.*

Alc. 320 sqq.: *δεῖ γάρ θανεῖν με* . . . . *χαίροντες εὐφραίνοισθε.* 340 sq.: *σὺ* . . . *ἔσωσας· ἆρά μοι στένειν πάρα* . . .; 765 sqq.: *καὶ νῦν ἐγὼ μὲν ἐν δόμοισιν ἑστιῶ ξένον* . . . . *ἆρα τὸν ξένον στυγῶ δικαίως ἐν κακοῖς ἀφιγμένον;* 805 sq.: *γυνὴ θυραῖος ἡ θανοῦσα· μὴ λίαν πένθει.*

Med. 451 sq.: *κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα. μὴ παύσῃ ποτὲ λέγουσα* . . . 605: *αὐτὴ τάδ' εἵλου· μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ.* 745: *τὸ σόν τ' ἄραρε μᾶλλον· ἐξηγοῦ θεούς.* 1044 sq.: *οὐκ ἂν δυναίμην. χαιρέτω βουλεύματα τὰ πρόσθεν.* 1344 sqq.: *ἀλλ' οὐ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι δάκοιμι* . . . *ἔρρε* . . .

Hipp. 117 sqq.: *χρὴ δὲ συγγνώμην ἔχειν* . . . *μὴ δόκει τούτων κλύειν.* 285 sqq.: *οὐ μὴν ἀνήσω γ' οὐδὲ νῦν προθυμίας* . . . *ἄγ', ὦ φίλη παῖ, τῶν πάροιθε μὲν λόγων λαθώμεθ' ἄμφω.* 297: *εἶεν· τί σιγᾷς;* 683 sq.: *οἵ' εἰργάσω με· Ζεύς σ' ὁ γεννήτωρ ἐμὸς πρόρριζον ἐκτρίψειεν* . . . 692 sq.: *πλήσει τε πᾶσαν γαῖαν αἰσχίστων λόγων. ὄλοιο καὶ σύ* . . . 1064 sq.: *τὸ σεμνὸν ὥς μ' ἀποκτείνει τὸ σόν. οὐκ εἶ πατρῴας ἐκτὸς ὡς τάχιστα γῆς;* 1182 sq.: *πειστέον πατρὸς λόγοις. ἐντύναθ' ἵππους.* 1444 sq.: *αἰαῖ· κατ' ὄσσων κιγχάνει μ' ἤδη σκότος, λαβοῦ, πάτερ, μου, καὶ κατόρθωσον δέμας.*

---

[1]) cf. p. 86.

Andr. 88: οὐ δῆτα· μηδὲν τοῦτ' ὀνειδίσῃς ἐμοί, 191 sq.: ὅμως δ' ἐμαυτὴν οὐ προδοῦσ' ἁλώσομαι. εἴπ', ὦ νεᾶνι, . . . 920: ἔγνως· ὀλεῖ γάρ μ' ἐνδίκως. τί δεῖ λέγειν; 1066 sq.: τόδ' ἤδη δεινόν· οὐχ ὅσον τάχος χωρήσεταί τις;

Hec. 238: ἔξεστ', ἐρώτα. 321 sqq.: τάδ' ἀντάκουέ μου· εἰσὶν παρ' ἡμῖν . . . τόλμα τάδε. 548 sq.: ἑκοῦσα θνήσκω· μή τις ἅψηται χροὸς τοὐμοῦ. 626 sq.: τὰ δ' οὐδὲν . . . κεῖνος ὀλβιώτατος . . .

Orest. 466 sqq.: οἷς . . . ἀπέδωκ' ἀμοιβὰς οὐ καλάς· τίνα σκότον λάβω προςώπῳ; 587 sqq.: πατρὸς στερηθεὶς ἐγενόμην μητροκτόνος... ὁρᾷς; 594 sq.: τούτῳ πιθόμενος τὴν τεκοῦσαν ἔκτανον. ἐκεῖνον ἡγεῖσθ' ἀνόσιον καὶ κτείνετε. 1314: ἥδ' Ἑρμιόνη πάρεστι· παύσωμεν βοήν. 1316 sq.: καλὸν τὸ θήραμ', ἣν ἁλῷ, γενήσεται. πάλιν κατάστητε . . .

Phoen. 99 sq.: ἀλλ' οὔτις ἀστῶν τοῖςδε χρίμπτεται δόμοις· κέδρου παλαιὰν κλίμακ' ἐκπέρα ποδί. 447: ἦλθον· τί χρὴ δρᾶν; 529 sqq.: ἡμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. τί τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι, φιλοτιμίας, παῖ; 582 sqq.: δύο κακὼ σπεύδεις, τέκνον· . . . . μέθετον τὸ λίαν, μέθετον. 614: εἶμι, μὴ πόνει. 761 sq.: μητρὸς δ' ἀδελφὸς εἶ . . . τρέφ' ἀξίως νιν σοῦ τε τήν τ' ἐμὴν χάριν. 894: ἄπειμι· χαίρετε. 919: οὐκ ἤκουσα· χαιρέτω πόλις. 949 sqq.: πικρὸν δ' Ἀδράστῳ νόστον Ἀργείοισί τε θήσει . . . . κλεινάς τε Θήβας. τοῖνδ' ἑλοῦ δυοῖν πότμοιν τὸν ἕτερον. 953 sq.: τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις· ἡγοῦ, τέκνον, πρὸς οἶκον. 966 sq.: οὐδ' ἂν τὸν αὑτοῦ παῖδά τις δοίη κτανεῖν. μή μ' εὐλογείτω τἀμά τις κτείνων τέκνα.

Suppl. 95 sqq.: ἔκ τε γὰρ γερασμίων ὄσσων ἐλαύνουσ' οἰκτρὸν ἐς γαῖαν δάκρυ . . . τί ταῦτα, μῆτερ; 110 sq.: σὲ . . . ἀνιστορῶ· λέγ' ἐκκαλύψας κρᾶτα . . . 324 sqq.: αἱ δ' ἥσυχοι σκοτεινὰ πράσσουσαι πόλεις σκοτεινὰ καὶ βλέπουσιν εὐλαβούμεναι. οὐκ εἶ νεκροῖσι καὶ γυναιξὶν ἀθλίαις προςωφελήσων; 558 sq.: πῶς οὖν ἂν εἴη; τοὺς ὀλωλότας νεκροὺς θάψαι δὸς ἡμῖν τοῖς θέλουσιν εὐσεβεῖν. 1043 sq.: ἀλλα τῇδέ νιν δοξάζομεν μάλιστ' ἂν εἶναι· φράζετ', εἰ κατείδετε. 1098 sqq.: ἥδιστα πρίν γε δῆθ', ὅτ' ἦν παῖς ἥδε μοι, ἀλλ' οὐκέτ' ἔστιν . . . . . οὐχ ὡς τάχιστα δῆτά μ' ἄξετ' ἐς δόμους σκότῳ τε δώσετε;

Heracl. 548: *χάρις γὰρ οὐ πρόςεστι· μὴ λέξῃς, γέρον.* 558 sq.: *σοφῶς κελεύεις· μὴ τρέσῃς μιάσματος τοὐμοῦ μετασχεῖν.* 602 sq.: *λύεται μέλη λύπῃ· λάβεσθε κεἰς ἕδραν μ' ἐρείσατε.*

Herc. fur. 188 sq.: *τὸ πάνσοφον δ' εὕρημα, τοξήρη σαγήν, μέμφει· κλύων νῦν τἀπ' ἐμοῦ σοφὸς γενοῦ.* 303 sqq.: *ἀλλὰ καὶ τόδ' ἄθλιον, πενίᾳ ξὺν οἰκτρᾷ περιβαλεῖν σωτηρίαν . . . τόλμα μεθ' ἡμῶν θάνατον.* 332 sq.: *οἴγειν κλῇθρα προσπόλοις λέγω· κοσμεῖσθ' ἔσω μολόντες.* 492 sqq.: *θνήσκει πατὴρ σὸς καὶ τέκν', ὄλλυμαι δ' ἐγώ . . . . ἄρηξον.* 511 sq.: *ὁ δ' ὄλβος ὁ μέγας ἥ τε δόξ' οὐκ οἶδ' ὅτῳ βέβαιός ἐστι. χαίρετε.* 519 sq.: *οὐκ ἔσθ' ὅδ' ἄλλος ἀντὶ σοῦ παιδός, γέρον. δεῦρ', ὦ τέκν', ἐκκρήμνασθε πατρῴων πέπλων ..* 525 sqq.: *τέκν' ὁρῶ πρὸ δωμάτων . . . . φέρ' ἐκπύθωμαι . . .* 723 sq.: *ἐκπορεύσομεν ξὺν μητρὶ παῖδας. δεῦρ' ἕπεσθε, πρόσπολοι . . .* 941 sq.: *ἁγνιῶ χέρας. ἐκχεῖτε πηγάς.* 1202: *ἀλλ' ὡς συναλγῶν γ' ἦλθον· ἐκκάλυπτέ νιν.* 1218 sqq.: *τί μοι προσείων χεῖρα σημαίνεις φόνον; . . . . χάριν δὲ γηράσκουσαν ἐχθαίρω φίλων . . . ἀνίστασ', ἐκκάλυψον ἄθλιον κάρα.*

Ion 241 sqq.: *ἀλλ' ἐξέπληξάς με . . . . τί ποτε μερίμνης ἐς τόδ' ἦλθες, ὦ γύναι.* 367: *αἰσχύνεται τὸ πρᾶγμα· μὴ 'ξέλεγχέ νιν.* 371 sq.: *Φοῖβος . . . δράσειεν ἄν τι πῆμ'. ἀπαλλάσσου, γύναι.* 735 sqq.: *ἄξι' ἀξίων γεννητόρων ἤθη φυλάσσεις . . . . ἕλχ', ἕλκε πρὸς μέλαθρα καὶ κόμιζέ με.*

Hel. 92: *Τελαμὼν ὁ φύσας. τίν' ἂν ἔχοις μᾶλλον φίλον;* 325 sq.: *ὅθενπερ εἴσει πάντα . . . . τί βλέπεις πρόσω;*[1]) 859 sq.: *κτυπεῖ δόμος κλῄθρων λυθέντων· φεῦγε.* 991 sqq.: *δακρύοις ἐς τὸ θῆλυ τρεπόμενος ἐλεινὸς ἦν ἂν μᾶλλον ἢ δραστήριος· κτεῖν', εἰ δοκεῖ σοι.* 1446 sq.: *ἅλις δὲ μόχθων . . . κέκλησθέ μοι, θεοί.*[1])

Electr. 382 sq.: *ἐν τοῖς δὲ πολλοῖς ὢν ἄριστος ηὑρέθη. οὐ μὴ φρονήσετε . . .;* 757: *σφαγὴν ἀυτεῖς τήνδε μοι. τί μέλλομεν;* 815 sqq.: *ἐκ τῶν καλῶν κομποῦσι τοῖσι Θεσσαλοῖς εἶναι τόδ' ὅςτις ταῦρον ἀρταμεῖ καλῶς . . . λαβὲ σίδηρον, ὦ ξένε, δεῖξόν τε φήμην ἔτυμον ἀμφὶ Θεσσαλῶν.* 1007: *δοῦ-*

[1]) cf. pag. 82.

λαι πάρεισιν αἵδε, μή σύ μοι πόνει. 1124 sq.: ἤκουσας, οἶμαι, τῶν ἐμῶν λοχευμάτων· τούτων ὕπερ μοι θῦσον.

Bacch. 251 sqq.: ἀναίνομαι, πάτερ . . . οὐκ ἀποτινάξεις κισσόν; 317 sqq.: τοῦτο σκοπεῖν χρή . . . . ὁρᾷς; 330 sq.: ὦ παῖ, καλῶς σοι Τειρεσίας παρῄνεσεν. οἴκει μεθ᾽ ἡμῶν.

Iphig. Taur. 291: οἴμοι, κτενεῖ με. ποῖ φύγω; 467 sq.: τὰ τῆς θεοῦ . . . . φροντιστέον μοι. μέθετε τῶν ξένων χέρας. 546: οὐκ οἶδ᾽· ἄπελθε τοῦ λόγου τούτου, γύναι. 1061 sqq.: γυναῖκές ἐσμεν . . . . σιγήσαθ᾽ ἡμῖν καὶ ξυνεκπονήσατε φυγάς. 1477 sqq.: ἐγὼ δ᾽ Ὀρέστη . . . . ἀδελφῇ τ᾽ οὐχὶ θυμοῦμαι . . . ἴτωσαν ἐς σὴν ξὺν θεᾶς ἀγάλματι γαῖαν.[1]

Iph. Aul. 333: εὖ κεκόμψευσαι πονηρά· γλῶσσ᾽ ἐπίφθονον σοφή.[2] 378 sqq.: βούλομαι . . . . εἰπέ μοι. 861: ἕσταμεν· φράζ᾽, εἴ τι χρῄζεις. 1033: ἔσται τάδ᾽· ἄρχε. 1141 sqq.: πάντ᾽ οἶδα καὶ πεπύσμεθ᾽ ἃ σὺ μέλλεις με δρᾶν . . . . μὴ κάμῃς λέγων. 1596 sqq.: καὶ πλοῦν οὔριον δίδωσιν ἡμῖν Ἰλίου τ᾽ ἐπιδρομάς· πρὸς ταῦτα πᾶς τις θάρσος αἶρε ναυβάτης.

Cycl. 193: Κύκλωψ ὅδ᾽ ἔρχεται. τί δράσομεν; 285: θεοῦ τὸ πρᾶγμα· μηδέν᾽ αἰτιῶ βροτῶν. 318 sq.: ἄκρας δ᾽ . . . . χαίρειν κελεύω· τί τάδε προὐστήσω λόγῳ; 558: ἀπολεῖς. δὸς οὕτως. 664: καλός γ᾽ ὁ παιάν· μέλπε μοι τόνδ᾽, ὦ Κύκλωψ.

Fragm. 143, 3 sq.: ἐλεύθερος δὲ χρεῖος ὢν οὐδὲν σθένει. χρυσοῦ νόμιζε σαυτὸν οὕνεκ᾽ εὐτυχεῖν.

Fragm. 255, 1: ἁπλοῦς ὁ μῦθος· μὴ λέγ᾽ εὖ.

Fragm. 360, 1 sq.: οὐκ ἔστι μητρὸς οὐδὲν ἥδιον τέκνοις. ἐρᾶτε μητρός, παῖδες.

Fragm. 373, 1: οὐκ ἔστιν, ὦ γεραιέ· μὴ δείσῃς τάδε.

Fragm. 757, 5 sqq.: ἀναγκαίως δ᾽ ἔχει βίον θερίζειν . . . ταῦτα δεῖ στένειν;

b. Sententia priore aliquid imperatur.

Hel. 324 sqq.: τάφον λιποῦσα τόνδε σύμμιξον κόρῃ . . . . τί βλέπεις πρόσω;

El. 948 sqq.: ἀλλ᾽ ἔμοιγ᾽ εἴη πόσις μὴ παρθενωπός . . . . ἔρρε.

---

[1]) cf. pag. 86. [2]) cf. pag. 87.

Bacchae 341 sq.: *ὅ μὴ πάθῃς σύ. δεῦρό σου στέψω κάρα κισσῷ.*[1])

Fragm. 695, 1: *βαυβῶμεν εἰςελθόντες· ἀπόμορξαι σέθεν τὰ δάκρυα.*

c. **Sententia priore aliquid interrogatur.**

Rhes. 593 sq.: *ἢ πᾶν στρατόπεδον πέρσειν δοκεῖς; πιθοῦ.*

Alc. 689 sq.: *τοῦ σ᾽ ἀποστερῶ; μὴ θνῆσχ᾽ ὑπὲρ τοῦδ᾽ ἀνδρός . . .*

Hipp. 971 sqq.: *νῦν οὖν τί ταῦτα σοῖς ἁμιλλῶμαι λόγοις . . .; ἔξερρε γαίας.*

Andr. 714 sq.: *ἄπαιδας ἡμᾶς δεῖ καταστῆναι τέκνων; φθείρεσθε τῆςδε, δμῶες.*

Troad. 462 sqq.: *οὐ δεδόρκατε δέσποιναν ὡς ἄναυδος ἐς πέδον πίτνει; οὐκ ἀντιλήψεσθε;* 464 sq.: *ἢ μεθήσετ᾽, ὦ κακαί, γραῖαν πεσοῦσαν; αἴρετ᾽ εἰς ὀρθὸν δέμας.* 976 sqq.: *τοῦ γὰρ οὕνεχ᾽ ἂν θεὰ Ἥρα τοσοῦτον ἔσχ᾽ ἔρωτα καλλονῆς . . . .; μάμαθεῖς ποίει θεάς.*

Orest. 511 sq.: *πέρας δὴ ποῖ κακῶν προβήσεται; καλῶς ἔθεντο ταῦτα πατέρες οἱ πάλαι.*

Suppl. 343 sqq.: *τί γάρ μ᾽ ἐροῦσιν οἵ γε δυσμενεῖς βροτῶν, ὅθ᾽ ἡ τεκοῦσα . . . κελεύεις . . .; δράσω τάδε.*

Heracl. 55 sqq.: *ἢ ποῦ καθῆσθαι τήνδ᾽ ἕδραν καλὴν δοκεῖς . . .; χώρει.*

Herc. fur. 1157 sqq.: *ποῖ κακῶν ἐρημίαν εὕρω . . .; φέρ᾽ ἀντι — — κρατὶ περιβάλω σκότον.* 1384 sq.: *αἰσχρῶς θάνω; οὐ λειπτέον τάδ᾽, ἀθλίως δὲ σωστέον.*

Bacch. 603 sq.: *πρὸς πέδῳ πεπτώκατ᾽; ᾔσθησθ᾽, ὡς ἔοικε, Βακχίου.*

Iph. Aul. 494 sq.: *τί δ᾽ Ἑλένης παρθένῳ τῇ σῇ μέτα; ἴτω στρατεία διαλυθεῖσ᾽ ἐξ Αὐλίδος.*

Huc referet, ni fallor, etiam locum Fragm. 362, 37 sqq., quicunque eum cum Meklerio scripserit: *τί τούτων οὐχὶ δέξασθαι καλόν; τὴν οὐκέτ᾽ ἀμὴν πλὴν φύσει δώσω κόρην θῦσαι πρὸ γαίας.*[2])

---

[1]) cf. pag. 84. [2]) cf. pag. 88.

§ 2. Asyndeta comprehensiva.

a. Priora breviter enuntiato indicativo comprehenduntur.

Rhes. 130: *τήνδ' ἔχω γνώμην, ἄναξ.* 157: *ἐπὶ τούτοις τόνδ' ὑφίσταμαι πόνον.* 215: *τῇδε σύγκειται δόλος.* 314: *τοιόςδε Τροίᾳ σύμμαχος πάρεστ' ἀνήρ.* 420 sq.: *ταῦτα . . . καὶ μέμφομαί σοι καὶ λέγω κατ' ὄμμα σόν.*

Alc. 196: *τοιαῦτ' ἐν οἴκοις ἐστὶν Ἀδμήτου κακά.* 950: *τὰ μὲν κατ' οἴκους τοιάδε.* 959 sq.: *τοιάνδε πρὸς κακοῖσι κληδόνα ἕξω.*

Med. 354: *λέλεκται μῦθος ἀψευδὴς ὅδε.* 545 sq.: *τοσαῦτα μέν σοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι ἔλεξα.* 789: *τοιοῖςδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.* 882: *ταῦτ' ἐννοηθεῖσ' ᾐσθόμην.* 913 *γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.* 1064: *πάντως πέπρωται ταῦτα.*[1] 1336 sqq.: *ἤρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε, νυμφευθεῖσα δὲ . . . ἀπώλεσας.*

Hipp. 402: *οὐδεὶς ἀντερεῖ βουλεύμασιν.*[2]

Andr. 212: *ταῦτά τοί σ' ἔχθει πόσις.* 688: *ταῦτ' εὖ φρονῶν σ' ἐπῆλθον.* 814: *οὕτω μέγ' ἀλγεῖ.* 1161 sqq.: *τοιαῦθ' ὁ τοῖς ἄλλοισι θεσπίζων ἄναξ . . . . δίκας διδόντα παῖδ' ἔδρασ' Ἀχιλλέως.*

Troad. 383: *ἡ τοῦδ' ἐπαίνου τὸ στράτευμ' ἐπάξιον.* 727 sqq.: *τούτων οὕνεκ' οὐ μαχῆς ἐρᾶν . . . οὔτ' αὖ σ' Ἀχαιοῖς βούλομαι ῥίπτειν ἀράς.* 893: *ὧδ' ἔχει κηλήματα.*

Hec. 429: *ὧδε πάντα δυστυχῶ.* 542: *τοσαῦτ' ἔλεξε, πᾶς δ' . . .* 580 sq.: *τοιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγω παιδὸς θανούσης.* 1136: *τοῦτον κατέκτεινα.* 1175: *τοιάδε . . . πέπονθα.*

Orest. 11: *οὗτος φυτεύει Πέλοπα.* 677 sq.: *ταῦτ' ἔς τε δάκρυα καὶ γόους καὶ ξυμφορὰς εἴρηκα.* 769: *οἰστέον τάδε.* 1202 sq.: *τήνδ' ἡμῖν ἔχω σωτηρίας ἔπαλξιν.* 1203: *εἴρηται λόγος.*

Phoen. 494: *ταῦτ' αὔθ' ἕκαστα, μῆτερ, . . . εἶπον.* 582: *δύο κακὼ σπεύδεις, τέκνον.* 1012: *ἐλευθερώσω γαῖαν. εἴρηται λόγος.* 1235: *τοσαῦτ' ἔλεξε.* 1254: *τάδ' ἠγόρευον παρακαλοῦντες ἐς μάχην.*

---

[1]) cf. pag. 70. [2]) cf. pag. 71.

Suppl. 491 sq.: *ταῦτ' ἀφέντες οἱ κακοὶ πολέμους ἀναιρούμεσθα.*[1])

Heracl. 591 sq.: *τάδ' ἀντὶ παίδων ἐστί μοι κειμήλια καὶ παρθενείας.* 1036 sq.: *τοιούτων ξένων προὔστητε.*

Herc. fur. 57: *τοιοῦτον ἀνθρώποισιν ἡ δυσπραξία.* 854: *τῷδ' οὐ παραινῶ μεγάλα βούλεσθαι κακά.*

Ion 400: *οὕτω δυστυχεῖς πεφύκαμεν.*

Hel. 979: *ἁπλοῦς λόγος.* 1662: *σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ.*

El. 379: *κράτιστον εἰκῇ ταῦτ' ἐᾶν ἀφειμένα.* 692: *ταῦτά σοι λέγω.* 770 sq.: *τέθνηκε· δίς σοι ταῦτα . . . λέγω.* 1145 sq.: *τοσήνδ' ἐγὼ δώσω χάριν σοι.*

Bacch. 317: *τοῦτο σκοπεῖν χρή.*

Iph. Taur. 247: *Ἕλληνες· ἓν τοῦτ' οἶδα κοὐ περαιτέρω.*

Iph. Aul. 400: *ταῦτά σοι βραχέα λέλεκται.* 536: *τοιαῦτα τἀμὰ πήματα.* 808 sq.: *οὕτω δεινὸς ἐμπέπτωκ' ἔρως τῆςδε στρατείας Ἑλλάδ' οὐκ ἄνευ θεῶν.* 848: *αἰδοῦμαι τάδε.* 1210: *οὐδεὶς πρὸς τάδ' ἀντερεῖ βροτῶν.* 1383: *ταῦτα πάντα κατθανοῦσα ῥύσομαι.* 1561: *τοσαῦτ' ἔλεξε.*

Fragm. 287, 18: *οὕτως ἄμεινον μὴ πεπειρᾶσθαι καλῶν.*

Fragm. 336, 8: *ταῦτά σε σκοπεῖν χρεών.*

Fragm. 373, 3: *ὧδ' ἀνὴρ κεῖνος σοφός.*

Fragm. 660, 8: *οὕτω βίοτος ἀνθρώπων πλάνη.*

Alc. 1126. Nauckium secutus hunc versum: *οὐκ ἔστιν ἄλλως· τήνδ' ὁρᾷς δάμαρτα σήν* legerim eodemque retulerim.[2])

b. **Prioris sententiae verba enuntiato imperativo comprehenduntur.**

Rhes. 619: *ταύτας . . . κομίζετε.*

Orest. 627: *τοσαῦτ' ἀκούσας ἴσθι.*

Phoen. 951 sq.: *τοῖνδ' ἑλοῦ δυοῖν πότμοιν τὸν ἕτερον.*

Herc. fur. 1312: *εὖ τόδ' αἰσθάνει.*

Iph. Taur. 1453: *ἐνταῦθα τεύξας ναὸν ἵδρυσαι βρέτας.*

Iphig. Aul. 1206: *τούτων ἄμειψαί μ', εἴ τι μὴ καλῶς λέγω.* 1559: *πρὸς ταῦτα μὴ ψαύσῃ τις Ἀργείων ἐμοῦ.*

Fragm. 362, 50 sq.: *χρῆσθ', ὦ πολῖται, τοῖς ἐμοῖς λοχεύμασιν, σώζεσθε, νικᾶτε.*

---

1) cf. pag. 78. 2) cf. pag. 68.

c. Enuntiatum comprehensivum interrogationis formam praebet.

Alc. 858: *τίς τοῦδε μᾶλλον Θεσσαλῶν φιλόξενος;* 943: *ποῖ τρέψομαι;* [1])

Phoen. 1620: *πόθεν; τί μ' ἄρδην ὧδ' ἀποκτείνεις, Κρέον;*
Suppl. 441: *τί τούτων ἐστ' ἰσαίτερον πόλει;*
Herc. fur. 630: *ὧδ' ἔβητ' ἐπὶ ξυροῦ;*
Bacch. 246: *ταῦτ' οὐχὶ δεινῆς ἀγχόνης ἐπάξια;*
Iph. Aul. 1194: *ταῦτ' ἦλθες ἤδη διὰ λόγων;*
Fragm. 362, 17: *τούτους πῶς διαφθεῖραί με χρή . . . .;*

Haec, quantum video, sententiarum asyndeta in Euripidis fabularum diverbiis nobis occurrunt. Longe plurima causalia sunt; in quibus ipsis ea praevalent, quorum altera sententia non ipsi priori, sed cogitationi alicui ex illa sumendae causa affertur Quod mirum non est; nam is qui loquitur sententia priore enuntiata sive verbis sive actione responderi sibi postquam frustra exspectavit, verbis illis maiorem vim addere studet causam afferens, cur ea dixerit; id quod fieri potest particula *γάρ* aut adhibita aut omissa, plerumque autem fit ea omissa.

Sequuntur asyndeta copulativa, quorum eadem pars generi enumerativo, eadem fere augmentativo assignanda erat. Neque vero negaverim facile alii aliam horum numerorum rationem statuendam posse videri, respiciens quam paullulum saepe asyndeta augmentativa differant ab explicativis, ita ut permultis locis vix intellegamus, utrum augmentatio an explicatio praevaleat. Quomodocunque autem res se habet, saepissime etiam hac asyndeti forma poëta usus est.

Multo iam cedunt asyndeta consecutiva; duae autem quas distinximus huius generis partes, tales exemplorum numeros praebent, ut alter duplo maior sit altero.

Illis deinde, quae proprie dicuntur consecutiva, asyndetis pro numero fere paria sunt generis adversativi exempla.

Generis denique disiunctivi tam pauca asyndeta sunt, ut nullo modo cum aliorum capitum numeris comparari possint.

[1]) cf. p. 67.

Adnotationes criticae.

Rhes. 594: *πιθοῦ, πάλιν στείχωμεν. εὖ δ' εἴη τύχη.*

Haud spernendum mihi videtur, quod Vaterum secutus Nauckius proponit: *εὖ δοίη τύχη.* Nam apparet, pro verbis: *εὖ δ' εἴη τύχη* multo elegantius dici sive *εὖ δοίη τύχη* (sc. *ταῦτα*) sive *ἀγαθὴ εἴη τύχη.* De asyndeto autem hoc modo effecto cave ne offendaris. Ulixes enim, qui qua ratione Diomedis verba acceperit, ex versibus prioribus cognoscimus — duabus interrogationibus negative dictis viri irati praecipue animum perspicimus, una affirmative adiecta irridentis verba audimus — ut omnia priora abrupte elocutus est, ita postrema optime addere potuit, ni fallor, particula omissa, praesertim cum non neglegamus, quod verbis *πιθοῦ, πάλιν στείχωμεν* Diomedem proficisci iussit, verbis autem sequentibus fortunam ut bona sit implorat.

844 sq.: *τίς δ' ὑπερβαλὼν λόχους Τρώων ἐφ' ἡμᾶς ἦλθεν, ὥςτε καὶ λαθεῖν;*

Nauckius, ut et particulam *ἄν* insereret neve eodem modo erraret, quo Beckius, Lentingius, Herwerdenus, acutissime proposuit *τίς ἂν ὑπερβαλὼν* . . . Retenta particula *δέ* verba illa interrogationis interpositae tantum multoque vi minore videntur; id quod, praesertim cum primum quidem enuntiatio, cui quaestionis forma sit, non sequatur, tum demum novae interrogationes nobis se offerant, nescio quis accipiat. Tamen in hac ipsa oratione aurigae ira quam maxime commoti perturbatique singulis verbis summam vim attribuendam multoque magis unum alterumve dissolutum quam omnia ordine ac constanter composita putaverim. Qua de causa etiam hoc loco asyndeti forma aptissime, ni fallor, restituta est.

Alcestis 287: *οὐκ ἠθέλησα ζῆν ἀποσπασθεῖσά σου.*

Hermannus hanc periodum: *θνήσκω — παρόν μοι μὴ θανεῖν ὑπὲρ σέθεν — ἀλλ' ἄνδρα τε σχεῖν . . . οὐκ ἠθέλησα ζῆν* ex iis esse voluit, quae duplicem apodosin haberent, sicut Soph. Ant. 691. Neque aliter Dindorfius cogitasse videtur. Kirchhoffius verbis *οὐκ ἠθέλησα* sententiae plane novae initium fieri putavit post *τυραννίδι* gravius interpungens. Sed quamcunque rationem loci sanandi viri doctissimi inierunt, Holthoefero assentio, nunquam nisi cultro critico adhibito lectionem genuinam restitui arbitranti. Hartungus *κοὐκ*, Kvicala *οὐδ'* scripserunt.

Quod autem Holthoeferus locum nostrum adeo resecuit, ut de Alcestidis orationis initio haec tantum verba restent:

280 *Ἄδμηθ', ὁρῶ γὰρ τἀμὰ πράγμαθ' ὡς ἔχει*
284 *ἐγὼ παρόν μοι μὴ θανεῖν ὑπὲρ σέθεν . . . οὐκ ἠθέλησα,*

minus mihi probatur, quamquam concedo versus 282 sq. spurios esse putandos, quamvis magna opera adhibita sit ad eos retinendos. Nam ut non dicam, etiam deletis his versibus versum 281 non amovendum ei fuisse, quia verbum *θανεῖν* et in v. 281 et in v. 284 in eadem trimetri sede exstaret, omnino non video, quae attulit etiam in verbo *θνήσκω* (v. 284) interpolatoris vestigia latere demonstraturus: „Nam quivis lector diligens mihi libenter concedet aut primum verbum *θνήσκω* aut alterum *οὐκ ἠθέλησα ζῆν* inutile et molestum aut, ut rectius dicam, falsum esse . . . . Ita ergo fortasse restituendus est genuinus Euripides, ut deletis vv. 282 et 283 pro *θνήσκω* scribamus *ἐγώ*." Verum optime, ni fallor, Alcestis quamquam verbis: *λέξαι θέλω σοι πρὶν θανεῖν ἃ βούλομαι* se esse morituram iam indicavit, incipit: *θνήσκω,* id est: certum ac decretum mihi est mori; quod autem paullo infra adiecit verba: *οὐκ ἠθέλησα ζῆν . . . οὐδ' ἐφεισάμην . . .,* haec — aoristi tempore prolata — singula quasi temporis momenta nobis significant, quibus propter causas nescio quas illud consilium exsequi denuo cunctari potuerit. Itaque post *θνήσκω* gravius velim interpungas, ut verba *παρόν μοι* sqq., quibus causae illae, de quibus dixi, indicantur, cum hisce: *οὐκ ἠθέλησα ζῆν . . .* coniungas. Neque neglegendum est, voci *θνήσκω* per se positae vim multo maiorem inesse, quam

si uno tenore cum sequentibus enuntiatum existimemus. Itaque orationis initium hoc fuisse puto:

> Ἄδμηθ', ὁρῶ γὰρ τἀμὰ πράγμαθ' ὡς ἔχει,
> λέξαι θέλω σοι πρὶν θανεῖν ἃ βούλομαι·
> θνήσκω. παρόν μοι μὴ θανεῖν ὑπὲρ σέθεν
> . . . . οὐκ ἠθέλησα ζῆν . . .

Alc. 482: *καὶ ποῖ πορεύει; τῷ ξυνέζευξαι πλάνῳ;*

Nauckius recte quidem animadvertit verbi *συνζεύγνυσθαι* et substantivi *πλάνος* notiones nimis diversas esse, quae componi possint; quod autem ipse proponit vir doctus *πότμῳ,* non feliciter coniecit. Parum enim distincta haec chori quaestio esset, quippe qui iam interrogavisset versu 479 sq.: *ἀλλ' εἰπὲ χρεία τίς σε Θεσσαλῶν χθόνα πέμπει . . .* Itaque nescio an mihi assentias scribenti *τῷ ξυνέζευξαι πόνῳ;* Nam quae Hercules versu priore responderat: *Τιρυνθίῳ πράσσω τιν' Εὐρυσθεῖ πόνον,* nunc accuratius chorus percipere studet, qua de causa optime quaerere potest: quo proficisceris? quali labore fungi coactus es? Quod autem duorum versuum finis fere idem est, non offendit.

942 sq.: *τίν' ἂν προςειπών, τοῦ δὲ προςρηθεὶς ὕπο*
τερπνῆς τύχοιμ' ἂν εἰςόδου; ποῖ τρέψομαι;

Nauckius versum alterum spurium notans ob eam rem additum esse putat, ut ad participia *προςειπών* et *προςρηθείς,* quae cum *ἀνέξομαι* (v. 941) coniungenda esse neglexisset interpolator, verbum finitum assequeretur. Praecipue *τερπνῆς* ineptissimum ei videtur, cum dicit: „wenn Admet vorher gesagt hat, sein verödetes Haus sei ihm unerträglich, so kann er nicht füglich fortfahren, dass keine Anrede, die er an jemand richte oder die an ihn gerichtet werde, sein Eingehen in das Haus zu einem ergötzlichen machen werde." At quid obstat, quin has cogitationes connectamus? Dicit Admetus, neque ipsum a se posse impetrare ut domum intret neque ullo colloquio fieri, ut laeto cum animo incedat, id est: neque unquam aliorum hominum opera ibi se felicem esse futurum; pergit: *ποῖ τρέψομαι; ἡ μὲν γὰρ ἐξελᾷ μ' ἐρημία,* quo me vertam? nam solitudo, quae domi est, me expellit! Quali in sententiarum ordine nihil offendit, dum-

modo respiciamus verba illa *ποῖ τρέψομαι;* non solum regis dubitationem quo eat, sed necessitudinem etiam abeundi indicare; ita ut vertas: „Quonam igitur, quaerendum mihi est, eam?“ Brachylogiam quandam ergo non nego, perversum sententiarum nexum non dixerim.

Alc. 1126: *οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ τήνδ' ὁρᾷς δάμαρτα σήν.*

Rectissimum mihi videtur, quod Nauckius proponit: *οὐκ ἔστιν ἄλλως· τήνδ' ὁρᾷς δάμαρτα σήν.* Quo modo a choro multo aptius respondetur interrogationi, quae est versu 1124: *γυναῖκα λεύσσω τὴν ἐμὴν ἐτητύμως;* Verba enim *οὐκ ἔστιν ἄλλως* tum significarent: *ἐτητύμως τὴν σὴν γυναῖκα λεύσσεις,* chorus autem non solum id quod ille timebat, ne quis deus se admiscuisset, sed etiam quaecunque alia regem re vera uxorem adesse opinatum labefactare possent, verbis illis refutaret. Altera deinde interrogatio, quam legimus v. 1125: *ἤ κέρτομός με θεοῦ τις ἐκπλήσσει χαρά;* satis superque respecta esset illa lectione accepta, si quidem mihi assentias dicenti, haud ita magis ea enuntiatum esse quam prioris contrarium: an non aspicio?

Medea 462 sq.: *πόλλ' ἐφέλκεται φυγὴ κακὰ ξὺν αὑτῇ.*

Una cum Kirchhoffio, cui assentit Meklerus, haecce verba, quae si genuina essent asyndeti causalis figura usus poëta addidisset, glossam existimo.

717 sq.: *παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα καὶ παίδων γονὰς σπεῖραί σε θήσω.*

Sic omnium codicum scriptura traditum est; tamen nescio an Nauckium sequamur, qui, postquam Kirchhoffii post versum 716 lacunam statuentis opinionem reiecit omniaque optime sensu cohaerere demonstravit, pergit: „Somit wird das *εὕρημα,* von welchem Medea 716 redet, in den folgenden Versen näher bezeichnet; statt des *δέ* würde vielleicht ein *γάρ* oder das Fehlen jeder Partikel angemessener sein. Ist dies der Fall, so bietet sich die einfache Emendation: *παύσω γὰρ ὄντ' ἄπαιδα καὶ παίδων γονὰς σπεῖραί σε θήσω* oder *παύσω σε φύντ' ἄπαιδα.*“ Equidem hoc praetulerim. Quod autem addit vir doctissimus: „Indess leiden V. 717 fg. an einer solchen Breite des Ausdrucks, dass ich eher glauben möchte, die jetzige Lesart beruhe auf

einer ungeschickten Erweiterung; vielleicht ist 717 ganz zu tilgen", minus acceperim. Nam quamvis poëtam paullo fusius locutum esse non negem, tamen *σπεῖραι*, quod est in v. 718, sine obiecto positum esse non crediderim, qua de causa versus ille nisi totum corruptum putes lacunamque statuere malis, plane retinendus mihi videtur. Prinzius, F. G. Schmidtium (Misc. crit. Neostrelitzii 1868) secutus, *γέ* pro *δέ* recepit idemque Weilius; sed quoniam assequi non possum, cur Medeam verba priora: *εὕρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον εὕρηκας τόδε* restringere putemus, hoc nullo modo tolerandum esse existimo.

748: *τί χρῆμα δράσειν ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.*

Totum hunc versum, quem eundem Iphig. Taur. 738 legimus, Nauckius hoc loco interpolatum putat; at Weilium sequi malim verba non esse spuria demonstrantem.

767: *νῦν ἐλπὶς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην;*

Particulam *δέ*, quam libri praebent, Matthiae delevit. Neque vero hoc loco neque post versum 767, id quod voluit Treplinus (de repetitione apud Euripidem versuum, Schrimm 1866, pag. 13), verba illa recte poni mihi videntur; at cum Bothio et Prinzio secludenda ea arbitror.

798 sq.: *τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτε μοι πατρὶς οὔτ' οἶκός ἐστιν.*

Weilius proposuit: *τί τοι ζῆν κέρδος; οἷσιν οὐ πατρίς, οὐκ οἶκός ἐστιν, οὐκ ἀποστροφὴ κακῶν;* quam coniecturam Rauchensteinius (Neue Jahrb. für Philol. 111, 1875 pag. 837) valde probari dicit, quoniam voce *οἷσιν* et Medea ipsa et infantes intellegantur. Mihi vulgata servanda videtur. Nam hoc si sumeremus, nobis etiam de matre, quae liberis suis prospiciens facinus maxime nefarium non vereatur, cogitandum esse apparet. At ex versibus et prioribus — respice praecipue v. 767: *νῦν ἐλπὶς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην*, v. 780 sqq.: *παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι, οὐχ ὡς λίπω σφε πολεμίας ἐπὶ χθονός, ἀλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω* — et posterioribus, quorum e numero summi momenti sunt v. 801 sq.: *ἀνδρὸς Ἕλληνος λόγοις πεισθεῖσ' ὃς ἡμῖν ξὺν θεῷ τίσει δίκην* et v. 817: *οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις,* quibus

verbis respondet choro quaerenti: *ἀλλὰ κτανεῖν σὼ παῖδε τολμήσεις, γύναι;* satis superque cognoscimus, solas de iniuria accepta et ulciscenda cogitationes Medeae menti inesse; non matrem, sed mulierem furentem aspicimus.

912: *ἔγνως δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ*
βουλήν· γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.

Nauckius versum alterum delendum esse putat, quoniam talis cognitio nequaquam mulieris sapientis esse neque unquam cognitio *ἔργον* appellari possit; plane inepte a scriba quodam verborum *ἡ νικῶσα* (sc. *γνώμη*) usus imperito eum additum esse. Tamen, ut Dindorfius, Weckleinius, Prinzius, alii versum retineo; minus enim verbis *γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος* Iason ea, quae versu priore dicit, quam ea respicit, quae versu 911 legimus: *ἀλλ' ἐς τὸ λῷον σὸν μεθέστηκεν κέαρ.* Qua de sensus mutatione utpote de facto dicere poëtam, mirum non est.

1064: *πάντως πέπρωται ταῦτα.*

Haec *C*; neque vero recte Dindorfius ceterorum codicum scripturam (*πέπρακται*) postposuit; nam non dubium est, quin suo iure Piersonus versus duos deleverit ex verss. 1240 sq. invectos, ut arctissime verba *πάντως πέπρακται ταῦτα* cum verbis *οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ' ὅπως . . . παρήσω* coniungantur.

1299 sq.: *πέποιθ' ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς ἀθῷος . . . φεύξεσθαι.*

Dindorfius hosce duos versus spurios existimat. Sed de sententiarum connexu non offendimur Iasonis verba legentes: „Medeam aut sub terram se condere aut in nubes avolare debere, si poenas non solveret; an putare eam se impune abituram esse?", neque particulae interrogandi omissae tantum tribuendum est, ut interpolationis signum putemus. Sequamur igitur Prinzium, qui Hermanni coniecturam neglegens *εἰ μὴ τυράννων δώμαθ' ἵνα δώσει δίκην πέποιθα . . .* vulgatae textum servavit.

Hippol. 355: *ζῶσ'· ἐχθρὸν ἦμαρ, ἐχθρὸν εἰσορῶ φάος.*

Haud iniuria Wheelerum hunc versum eiecisse reor; vocabulum enim *ζῶσα,* quoniam plane supervacaneum sit eodemque

hoc tantum efficiatur, ut versus prioris sensus ineptissime torqueatur, non modo, ut omnia eiusmodi verba in initio versus posita, suspectum sed suspectissimum esse dicit, cum inconcinna sequantur. Neque minus recte verss. 356 sq. utpote ab histrionibus ad ampliorem affectum scaenicum assequendum additos damnavit.

Hippol. 401 sq.: *κατθανεῖν ἔδοξέ μοι κράτιστον· οὐδεὶς ἀντερεῖ βουλεύμασιν.*

Ita Dindorfius; aliter distinxerunt Kirchhoffius et Nauckius, qui codicis Marciani scriptura accepta praebent: *κράτιστον, οὐδεὶς ἀντερεῖ, βουλευμάτων.* Quod autem Weilius etiam verbum *κράτιστον* ab *ἔδοξέ μοι* virgula seiungit, vereor ne nimis quaesitum sit.

808 sqq.: *χαλᾶτε κλῆθρα, πρόσπολοι, πυλωμάτων,*
ἐκλύσαθ' ἁρμούς, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν
γυναικός, ἥ με κατθανοῦσ' ἀπώλεσεν.

Brunckii emendationem *πικρὰν θέαν* pro *τὴν δυσδαίμονα,* quod habent *M A P C* (superscripto in *A τὴν δυστυχῆ*), accipiens Dindorfius ita scribit. Nauckius *δυσδαίμονα* retinens versum 810 aut corruptum aut amovendum dicit; Weilius Brunckium secutus observat: „Si on veut conserver *δυσδαίμονα,* il faut placer 810 immédiatement après 807; *θεωρὸς γυναικός* serait alors un douleureux jeu de mots.“ Accuratius de hoc loco disputavit Gloëlius, qui v. 809 remoto omnia optime se habitura esse sperat non dubitans, ut ait, *γυναικὸς* cum *πυλωμάτων* coniungere. Sed quamvis hoc fieri posse demonstraverit vir doctus, tamen sententia nimis frigida esset. Itaque una cum Gloëlio[1]) interpolationem, sed aliorum verborum agnoscens coniecturaque Reiskii usus locum sic restituerim:

χαλᾶτε κλῇδας, ὡς ἴδω δυσδαίμονα
νέκυν γυναικός, ἥ θανοῦσά μ' ὤλεσεν.

Facillime enim scriba verbis illis *χαλᾶτε κλῇδας* addere potuit *πρόσπολοι, πυλωμάτων ἐκλύσαθ' ἁρμούς,* verba e loco simillimo Med. 1314 sq., ut recte monet Gloëlius, translata.

---

[1]) H. Gloël: De interpolatione Hippolyti fabulae Euripideae. Halis 1879, pag. 18 sq.

856 sq.: *τί δή ποθ' ἥδε δέλτος ἐκ φίλης χερὸς ἠρτημένη; θέλει τι σημῆναι νέον;*

Nemo non sentit quantum haec distinctio ei praeferenda sit, qua utitur Weilius: *τί δή ποθ' ἥδε δέλτος . . . ἠρτημένη θέλει τι σημῆναι νέον;* Dubitari enim non potest, quin illae sententiae breves et abruptae animo Thesei valde perterrito optime conveniant. Musgravius voluit: *τί δή ποθ' . . . θέλει; τί σημανεῖ νέον;* quae respiciens et traditam lectionem servans scribas: *θέλει τί σημῆναι νέον;*

Androm. 330 sqq.:

ἔξωθέν εἰσιν οἱ δοκοῦντες εὖ φρονεῖν
λαμπροί, τὰ δ' ἔνδον πᾶσιν ἀνθρώποις ἴσοι
πλὴν εἴ τι πλούτῳ· τοῦτο δ' ἰσχύει μέγα.
Μενέλαε, φέρε δὴ διαπεράνωμεν λόγους.

Optimo iure Dobreeus, Nauckius, Kirchhoffius alii versus 330—332 spurios notavisse mihi videntur, Dindorfius autem erravisse obiciens fieri illud non posse „propter verba v. 333: *φέρε δὴ διαπεράνωμεν λόγους,* quae non apta sunt, nisi post vv. 324—329 adiecta quaedam fuerunt, a quibus ad rem praesentem nunc se redire illis verbis significat Andromacha."

361 sqq.:

ἡμεῖς μὲν οὖν τοιοίδε· τῆς δὲ σῆς φρενὸς
ἓν σου δέδοικα· διὰ γυναικείαν ἔριν
καὶ τὴν τάλαιναν ὤλεσας Φρυγῶν πόλιν.

Totus Meklero [1]) assentior, neque *ἓν* recte interpretari interpretes neque *σοῦ* qua ratione cum *σῆς φρενός* coniungatur, intellegi. Quod autem ipse ad locum explicandum protulit, permirum mihi videtur. „Das Ganze", inquit, „leidet unter der Verderbniss und Lückenhaftigkeit des Textes; das Verdammungsurtheil, das Andromache gegen Menelaus schleudert, kehrt sich gegen seine Verblendung, seine Thorheit, die ihn um seines Weibes willen Gut und Blut vieler Tausende opfern liess:

ἡμεῖς μὲν οὖν τοιοίδε· τῆς δὲ σῆς φρενὸς
πῶς οὐ δέδοικα [μωρίαν, ὃς μυρίους

---

[1]) Mekler: Euripidea. Wien 1879, pag. 45 sq.

ἔφθειρας ἄνδρας] διὰ τιν' Ἰδαίαν ἔριν
καὶ τὴν τάλαιναν ὤλεσας Φρυγῶν πόλιν.

Aus *TINA IΔAIAN* erklärt sich das überlieferte *ΓYNAI-KEIAN* leicht." At re verane adeo de hoc loco restituendo desperandum est? Nam ut non dicam Meklerum coniectura posuisse πῶς οὐ pro ἕν σου et τιν' Ἰδαίαν pro γυναικείαν, verba illa addita, quamvis acute excogitata sint, probabilitatis speciem fere nullam prae se ferunt, neque ullo modo iis opus est. Multo facilius locum restitui posse arbitror scribentibus nobis:

ἡμεῖς μὲν οὖν τοιοίδε· τὴν δὲ σῆς φρενὸς
φύσιν δέδοικα· διὰ γυναικείαν ἔριν
καὶ τὴν τάλειναν ὤλεσας Φρυγῶν πόλιν.

Respicit enim Andromache ad verba illa priora, quibus viris mulieres utpote malum aeternum opponit, quarum mores nunquam illi suos facere debeant, vss. 354 sq.:

οὐδ' (sc. χρή), εἰ γυναῖκές ἐσμεν ἀτηρὸν κακόν,
ἄνδρας γυναιξὶν ἐξομοιοῦσθαι φύσιν.

Ironia igitur, qua acerbior cogitari non potest, Menelai animum maxime timendum esse dicit, cum rixae muliebris causa Troiam urbem miseram delens iam satis demonstraverit, quantum ipse mulieribus similis factus esset. Itaque, ut alterum locum ad alterum pertinere quam certissime cognoscamus, γυνεικείαν ἔριν quae verba nimis vaga Meklerus dicit, omni modo retinenda esse mihi videntur.

Nauckius proponit in adnotatione critica:

τὸ δυσμενὲς δέδοικα· διὰ γυναῖκα γὰρ . . .
948: ἡ μέν τι κερδαίνουσα συμφθείρει λέχος,
ἡ δ' ἀμπλακοῦσα συννοσεῖν αὐτῇ θέλει,
πολλαὶ δὲ μαργότητι.

Oeri[1]) et hos et sequentes versus (947—53) spurios amovet. Sed cum exponit vir doctus: „Sie sind aber nicht bloss unnöthig, sondern auch unpassend; denn die Frauen, deren Umgang mit der Hausfrau dem ehelichen Glück gefährlich sein soll, sind darin, wie aus 947—9 hervorgeht, als Verführerinnen zum

[1]) Oeri: Interpolation und Responsion in den iambischen Partien der Andromache des Euripides. Berlin 1882.

Ehebruch gedacht, und solche sind wieder der Hermione nicht gefährlich geworden", haec causa mihi non sufficit ad eos delendos. Nam quoniam verba illa non ad Andromachen, sed ad Orestem dicta sunt eademque Hermione tum eloquitur, cum ipsam facti iam poenitet, aptissime poëta mulierem fingere potuit non solum de iis quae ipsa subierat periculis iram moventem, sed etiam alia, qualiacunque connubio prospero obstant, commemorantem.

1272: *ψῆφος κέκρανται, κατθανεῖν ὀφείλεται.*

Audiamus Hermannum: „Deinde libri *κατθανεῖν τ' ὀφείλεται* praeter Par., in quo *τ'* omissum. Eum codicem recte cum Brunckio Matthiae aliique secuti sunt, nisi forte Euripides elegantius scripsit *κατθανεῖν ὀφειλέταις.*" Lentingius, Dindorfius, Nauckius, Kirchhoffius particulam receperunt; nos omittamus.

Troades 458: *χαῖρέ μοι, μῆτερ, δακρύσῃς μηδέν· ὦ φίλη πατρίς.*

Hermannus verba *δακρύσῃς μηδέν* ut in parenthesi prolata putans *χαῖρε* etiam ad patriam et fratres et patrem retulit, id quod probavit Matthiae. Tamen Dindorfio, Kirchhoffio aliis assentire malim, verba *χαῖρε . . . μηδέν* arctissime inter se cohaerentia unius sententiae vice fungi, quae autem sequantur, *ὦ φίλη πατρίς*, ab ea seiungenda existimans, utpote verba pro exclamatione per se posita.

661 sq.: *ἀπέπτυσ' αὐτήν, ἥτις ἄνδρα τὸν πάρος*
καινοῖσι λέκτροις ἀποβαλοῦσ' ἄλλον φιλεῖ.

Ut persuasum mihi est, Dindorfium totum locum ab versu 656 usque ad versum 667 eicientem nimis modum excessisse, ita pro certo habeo, verum vidisse Nauckium hosce duos versus notantem, erravisse autem Kirchhoffium eos recipientem.

Hecuba 583 sq.:
δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε
πόλει τε τὴμῇ· θεῶν ἀναγκαῖον τόδε.

Hermannus, Kirchhoffius, Weilius, alii his duobus versibus unam tantum sententiam contineri volunt; at Porsono, Dindorfio, aliis consentio, qui viri docti verba *θεῶν ἀναγκαῖον τόδε* seiungunt, hac ratione multo maiorem vim iis attribuentes.

626 sq.: *τὰ δ' οὐδὲν ἀλλ' ἢ φροντίδων βουλεύματα γλώσσης τε κόμποι. κεῖνος ὀλβιώτατος . . .*

Sic Reiskius verba tradita *τάδ' οὐδέν· ἄλλως* . . ., quae quam dura sint, nemo non sentit, optime emendavit; quod autem Nauckius in altero versu proposuit *κεῖνο δ' ὀλβιώτατον*, haec verba prioribus ita opposita esse putans, ut vix aliter nisi particula *δέ* annecti possint, hac mutatione non opus erat. Quin etiam non modo non opposita mihi videntur prioribus, immo indicari his verbis existimo, quid Hecuba ex illis colligere voluerit.

668: *δέσποιν', ὄλωλας, οὐκέτ' εἶ βλέπουσα φῶς.*

Matthiae, Kirchhoffius, Weilius, Dindorfius hanc codicum *A F* scripturam illi quam praebent ceteri, *κοὐκέτ'*, praetulerunt. Porsonus particulam non omissam esse dolens e praecedente *Σ* natam esse suspicatur; Hermannus autem adeo non probat asyndeton, ut non solum hoc loco quippe quo narratio ordiatur, tolerari posse neget, sed etiam Graecorum consuetudini repugnare dicat „qui fortius affirmandi causa eandem notionem per negationem contrarii cum copula repetunt.“ At conferas asyndeti huius generis augmentativi quae collegimus exempla.

750: *τί στρέφω τάδε;*

Recte Porsonus, Hermannus, Weilius alii vocem *τί* retinuerunt, a Nauckio in *ποῖ* mutatam; neque reiecerim Weilii versionem: „pourquoi tourner et retourner ces pensées? que me sert de réfléchir?“

875: *τὰ δ' ἄλλα θάρσει· πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς.*

Adnotat Hermannus: „Dubitari potest, an praestet interpungi *τὰ δ' ἄλλα, θάρσει, πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς*, quod placuit Reiskio, Elmsleio ad Med. 301 et Schaefero.“ Neque vero hoc acceperim.

Orestes 83 sqq.:

ἐγὼ μὲν ἄυπνος, πάρεδρος ἀθλίῳ νεκρῷ,
νεκρὸς γὰρ οὗτος οὕνεκα σμικρᾶς πνοῆς,
θάσσω.

Mirum videtur Kirchhoffium verbum *θάσσω* ab adiectivis *ἄυπνος πάρεδρος* seiunctum legi voluisse; nam non huic sed

illis summum, ni fallor, attribuendum est, ita ut θάσσω idem atque 'adsum' significet.

595 sq.: ἐκεῖνον ἡγεῖσθ' ἀνόσιον καὶ κτείνετε,
ἐκεῖνος ἥμαρτ', οὐκ ἐγώ· τί χρῆν με δρᾶν;

Nisi Orestem accusatores ad absurdum ducere voluisse cum Weilio putamus, versus ita ut traditi sunt accipere non possumus; neque vero eius rei causam video. Itaque Nauckio assentio e duobus versibus unum restituenti: ἐκεῖνον ἡγεῖσθ' ἀνόσιον. τί χρῆν με δρᾶν; Quod enim priora Orestes de deo eloqui audet, hoc mirum non est. Cf. Iph. Taur. 711: ἡμᾶς δ' ὁ Φοῖβος μάντις ὢν ἐψεύσατο, Ion 355: ἀδικεῖ νιν ὁ θεός.

1025 sq.: καὶ πῶς σιωπῶ; φέγγος εἰςορᾶν θεοῦ
τόδ' οὐκέθ' ἡμῖν τοῖς ταλαιπώροις μετόν.

Musgravius μετόν pro tradita lectione μέτα scribens, alii τόδ' in ὅτ' mutantes asyndeton hoc loco removere studuerunt. Eandem rationem Weilius iniit ὅτ' οὐκέθ' accipiens, quia et Graecorum usus particulam desideraret et scholiasta coniunctione ἐπεί uteretur. At scholiastae verbis nullo modo tantum momenti tribuam, atque eiusmodi enuntiata optime sine particula aut coniunctione apponi, docent exempla allata.

1333: Τίς; οὐδὲν οἶδα μᾶλλον ἢ σὺ μὴ λέγῃς.

Sic versum praebent codices Parisinus 2712 et duo Florentini; Marciani tradunt: τίς; οὐ γὰρ . . . Utrumque per se cogitari potest, neque facile diiudicabimus, quae scriptura praeferenda sit. Illam Dindorfius, Kirchhoffius, hanc Porsonus, Weilius secuti sunt.

Phoen. 391: ἓν μὲν μέγιστον, οὐκ ἔχει παρρησίαν.

Sic codices praeter unum *L*, qui quamquam ex correctione sed eiusdem manus et eodem tempore, ut observat Porsonus, praebet ἔχειν, neque aliter Stobaeus, Plutarchus, Musonius, Stobaei XL, 9 tradiderunt. Valckenaerius, Brunckius, Porsonus ἔχειν, quod idem Arnaldus coniectura assecutus est, Hermannus, Dindorfius ἔχει receperunt. Mihi infinitivus aptior videtur; respice enim, quod affert Valckenaerius ad hunc versum (suae editionis 394): „Sed quomodocunque legerint alii, certum est

Euripidem dedisse: *τί φυγάσιν τὸ δυσχερές;* sic autem interroganti numero plurativo Iocastae, verisimillimum respondisse Polynicen: *ἓν μὲν μέγιστον, οὐκ ἔχειν παρρησίαν*, hoc eo probabile, quod sic solent in senariis *ἀμοιβαίοις* Tragici infinitivos ponere, qui pendeant a praecedentibus."

408: *πῶς δ᾽ ἦλθες Ἄργος; τίν᾽ ἐπίνοιαν ἔσχεθες.*

Recte existimo viros doctos optimorum codicum scripturam *ἔσχεθες* retinuisse contra Hermannum, qui a codice Ven. 468, ubi legimus *ἔχων*, profectus *τίνα ποτ᾽ ἐπίνοιαν ἔχων* coniecit.

549 sqq.: *τί τὴν τυραννίδ᾽, ἀδικίαν εὐδαίμονα,*
τιμᾷς ὑπέρφευ καὶ μέγ᾽ ἥγησαι τόδε,
περιβλέπεσθαι τίμιον; κενὸν μὲν οὖν.

Haud indocte de vv. 549 sqq. Heboldius (de infiniti syntaxi Euripidea, Halis 1881, pag. 25 sq.) disseruit, qui et Klotzii *τόδε* cum *περιβλέπεσθαι* coniungentis interpretationem et quod voluit Geelius: „an circumspici honorificum est?" repudians: „Omnia", inquit, „recte procedere mihi videntur, si *τίμιον* in nominativum *τίμιος* mutato infinitivum *περιβλέπεσθαι* finalem usum hoc loco habere statuimus, hoc significantem: etwa um von allen Seiten geehrt angeschaut zu werden?" Neque vero quidquam mutandum esse arbitror, neque video, quid Geelii interpretationi obstet.

1262 sq.: *καὶ τἆθλα δεινὰ δάκρυά σοι γενήσεται*
δισσοῖν στερείσῃ τῇδ᾽ ἐν ἡμέρᾳ τέκνοιν.

Ut Valckenaerius, ita Dindorfius hosce versus seclusit. Porsonus Reiskio assentiens eos recepit, sed ipse mutans *καὶ τἆθλα* in *κἄπαθλα*. Hermannus: *καὶ τἆθλα δεῖν᾽, ἃ δάκρυά σοι γενήσεται.* Equidem ne hac quidem emendatione opus esse arbitror, at verba *καὶ τἆθλα δεινά* cum prioribus coniungenda, sequentia *ἀσυνδέτως* posita putaverim. Neque negari potest, illi Hermanni coniecturae asperitatis multum inesse.

1336: *οἰχόμεσθ᾽· οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχει λόγου.*

Huius versus, quem libri totum Creonti attribuunt, initium Valckenaerius nuntii esse voluit eodem modo, quo in Hippol. vers. 568 chori iudicium *τί μέντοι· φροίμιον κακὸν τόδε* illud

Phaedrae ἐξειργάσμεθα (periimus) spectare dicit. Secuti sunt Porsonus, Hermannus, alii. Equidem vulgatam retineo, quoniam Creon, cum nuntium audivisset locutum: Ὦ τάλας ἐγώ, τίν' εἴπω μῦθον ἢ τίνας λόγους; eiusque vultum respiceret, suo iure profiteri potuit: οἰχόμεσθ'· οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχει λόγου.

Suppl. 491: χαίρει δὲ πλούτῳ· ταῦτ' ἀφέντες οἱ κακοί...

Aptissime, ut breviter hoc moneam, Wilamowitzius totum hunc locum scripsisse videtur:

488 ὅσῳ δὲ πολέμου κρεῖσσον εἰρήνη βροτοῖς,
(ἣ πρῶτα μὲν Μούσαισι προςφιλεστάτη
Ποιναῖσι δ' ἐχθρά, τέρπεται δ' εὐπαιδίᾳ,
χαίρει δὲ πλούτῳ) ταῦτ' ἀφέντες οἱ κακοί...

508 sq.: σφαλερὸν ἡγεμὼν θρασὺς
νεώς τε ναύτης· ἥσυχος καιρῷ σοφός.

Wilamowitzius, „ne in posterum error propagaretur", versus ita interpunxit:

σφαλερὸν ἡγεμὼν θρασύς·
νεώς τε ναύτης ἥσυχος, καιρῷ σοφός.

Haec enim dixisse Euripidem: „in audacia ducis periculum inest; qui tranquillus esse solet gubernator tempestate oborta animo non destituitur atque in prudentia hercle vera fortitudo inest." Sed quid poëtam commovisse credamus, ut primum quidem pronuntiaret, ducis audaciam esse periculosam, tum diceret gubernatorem tranquillum etiam in tempestate sapienter agere, utrumque hoc orationis membrum particula τέ coniungens? Quid credamus poëtam non remansisse in imagine illa a ducis audacia repetita ita, ut primum de duce audaci aut de nimis audaci tum de duce audaci sed etiam sapienti loqueretur? An si gubernatorem inducere voluit, cur statim nobis tranquillum ante oculos ponit, cum antea non nisi de audaci imperatore dixerit? Quae offensiones omnes interpunctione vulgari retenta tolluntur. Nam tum verbum σφαλερόν et de duce et de gubernatore dicitur neque minus verba ἥσυχος καιρῷ σοφός ad utrumque virum referuntur, qui alter in pugna alter in mari aequam debet rebus in arduis servare mentem.

Heracl. 59 sq.:

χώρει· τί μοχθεῖς ταῦτ'; ἀνίστασθαί σε χρὴ
ἐς Ἄργος.

Elmsleius *χώρει ἐς Ἄργος* coniungit alia verba parentheseos notis comprehendens. Neque vero quisquam editorum recentiorum secutus est, neque hanc verborum distinctionem acceperim, quoniam nihil obstat, quin *ἀνίστασθαί σε χρὴ ἐς Ἄργος* verba alterum alterum proxime subsequentia cohaerere putemus.

941: *ὦ μῖσος ἥκεις; εἷλέ σ' ἡ Δίκη χρόνῳ;*

Ita etiam Elmsleius versum scribit; quod autem in adnotatione profert: „*Ὦ μῖσος ἥκεις. εἷλέ σ' ἡ Δίκη χρόνῳ.* Ita sine interrogatione haec legi possunt, et fortasse rectius", minus mihi probatur. Apparet enim interrogandi forma ironiam multo acerbiorem fieri.

Herc. fur. 634 sqq.:

φιλοῦσι παῖδας οἵ τ' ἀμείνονες βροτῶν
οἵ τ' οὐδὲν ὄντες· χρήμασιν δὲ διάφοροι·
ἔχουσιν, οἳ δ' οὔ· πᾶν δὲ φιλότεκνον γένος.

Proxime ad verum accedere mihi videtur Schliackius (de locis quibusdam Euripideis quaestiones criticae et exegeticae, Halis 1874, p. 35 sq.) verba *χρήμασιν δὲ διάφοροι· ἔχουσιν, οἳ δ' οὔ* amovenda esse demonstrans.

Ion 256: *οὐδέν· μεθῆκα τόξα.*

Hermannus haec verba unius tantum sententiae esse voluit vertens: „Temere haec dicta ieci", at illa distinctio praeferenda mihi videtur; nam aut verbum *δυσθυμοῦμαι* ad *οὐδέν* ex voce *δυσθυμεῖ* versus prioris *τί χρῆμα δ' ἀνηρεύνητα δυσθυμεῖ, γύναι;* sumendum est, aut *οὐδέν* ad aliud aliquod verbum referendum, quod in alio Ionis versu nunc deperdito, ut coniecit Heilandus, continebatur.

529: *οὔ· τρέχων ὁ μῦθος ἄν σοι τἀμὰ σημήνειεν ἄν.*

Kockius (Neue Jahrb. für Phil. VI Suppl., p. 210 sq.) haud iniuria in locutione illa *τρέχων ὁ μῦθος* offendit, quae nihil aliud nisi sermonem iusto celerius properantem significaret; qua de causa versus initium hoc modo restituendum esse censuit:

συντρέχονθ' ὁ μῦθος . . . Quae verba ita interpretatus est: „si patienter et benigne me audias, facile quod dicturus sum (*ὁ μῦθος*) tibi persuadeat, meam fortunam (*τἀμά*) cum tua artissime coniunctam esse.“ At, quamvis locum corrigendum esse assentiam, haec ipsa vereor ut feliciter coniecerit vir doctissimus. Nam primum quidem, postquam Ionem *ποῦ δέ μοι, πατὴρ σύ; ταῦτ' οὖν οὐ γέλως κλύειν ἐμοί;* interrogantem audivimus, responsionem quam maxime definitam exspectamus, qua ironia illa, quae in extremis verbis est, apertissime refellatur. Illa autem, quae Kockius Xuthum dicentem facit, verba neque soque solum irrisionem non respiciunt, sed etiam ipsam rem, de qua agitur — an Ionis pater sit necne —, magis obtegunt quam detegunt. An credamus hominum duorum fata inter se non connexa esse nisi qui genere proximi sint? Hoc igitur tantum Xuthus illis verbis effecisset, ut quae antea (v. 527) clare ac dilucide elocutus erat: *πατρὸς γάρ, ἢν κτάνῃς, ἔσει φονεύς,* nunc ipse obscure circumscriberet.

Deinde, viro docto obiecerim, valde dubium mihi est, an re vera verba *τἀμὰ συντρέχει σοι* significare possint: mea fortuna cum tua coniuncta est. In eis quidem exemplis, quae attulit: vs. 547 *τῷ χρόνῳ γε συντρέχει* (tempus certe convenit), Aesch. frgm. 352 (Dind. 299) *οὐ θνήσκει τις, εἰ μὴ τέρμα συντρέχοι βίου,* Eur. Or. 1215 *τοῦ γὰρ χρόνου τὸ μῆκος αὐτὸ συντρέχει,* de temporum modo rationibus res est, ita ut de actionibus vel statibus aequalibus cogitandum sit, non de fatis alterum ab altero pendentibus.

Itaque, ut orationem simplicem ac definitam habeamus, proposuerim:

ΙΩ. . . . . *ταῦτ' οὖν οὐ γέλως κλύειν ἐμοί;*
ΞΟ. οὐ γέλως· ὁ μῦθος ἄν σοι τἀμὰ σημήνειεν ἄν.

1012. Satis superque Enthoven (de Ione fabula Euripidea, Bonnae 1880, p. 51–55) versibus 1010–1017 obelum esse praefigendum demonstravit.

1430: *τί δρᾶν; τί χρῆσθαι, φράζε μοι, χρυσώματι;*

Enthoven de verss. 1425—32 agens (l. l. p. 56 sqq.): „In versu“, inquit, „1430 et verbum *δρᾶν* ineptum est et grande dicendi genus, quod duplici interrogatione *τί δρᾶν; τί χρῆσθαι;*

expressum est, supervacaneum et cum sententia verborum aperte certat." Neque iniuria hunc versum deleri mihi persuasum est; quomodo autem totum locum emendare studeat vir doctus, minus mihi probatur. Nam quamvis recte eos secutus sit, qui versum 1428 Creusae tribuerent, falso tamen ex hac re collegit, primum unum versum Ionis interrogationem continentem excidisse, tum v. 1428 Ioni adscriptum, deinde v. 1429 (quem suo iure dicit adeo non ad versum priorem quadrare, ut potius solummodo interrogationem, qualem v. 1426 praebeat, sequi possit) intrusum esse. Neque magis acceperim quae dicit: „Versu 1430 deleto ne vs. 1431 quidem stare potest" Potius versus 1426, 1429, 1431 omnes retineo; talem autem eorum connexum fuisse puto, ut Ioni v. 1426 quaerenti: *ἔστιν τι πρὸς τῷδ', ἢ μόνον τόδ' εὐτυχεῖς;* Creusa responderet:

1427 *δράκοντε μαρμαίροντε παγχρύσῳ γένυι*
29 *Ἐριχθονίου τε τοῦ πάλαι μιμήματα,*
28 *δώρημ' Ἀθάνας, ἣ τέκν' ἐντρέφειν λέγει*
31 *δέραια παιδὶ νεογόνῳ φέρειν, τέκνον.*

Quattuor enim versibus Creusa, quam alteram rem praeter vestimenta cistella contineret, descripsisse mihi videtur, ita ut Ionis verbis (v. 1432) *τὸ δὲ τρίτον ποθῶ μαθεῖν* admonita ad tertiam rem definiendam denuo pari numero utitur. Atque facile cognoscimus hanc colloquii partem eo modo poëtam statuisse, ut primum (1402—5) bini binos, tum (1406—25) singuli singulos, deinde (1426—36, deleto 1430) quaterni singulos exciperent. Necesse quidem est versus 1428 post 1429 ponatur, quippe quo praecipue de exteriore anguium specie certiores fiamus, ut arctissime cum versu 1427 coniungendus sit. Versu autem 1428 de origine, sequente de fine doni docemur, quam ob rem etiam haec verba versu 1429 molestissime interrupta videmus. — Quod denique Enthoven versibus 1428—31 retentis nescire se dicit, quo *οἶδε* referendum sit, spero virum doctum nunc, cum reiecto versu 1430 una tantum simplex sententia antecedat, nondum in hac re offensurum esse.

Schmidius (Euripidea. De Ione. Lipsiae 1884, p. 29), ut haec quoque paucis moneam, Heilandum laudat quidem, quod recte stichomythiam omitti animadverterit, reprehendit autem, quod verss. 1427. 28. 29 uni Creusae tribuerit. Nam sibi veri-

similius esse dicit „Ionem illas res additas esse infanti mirantem interpellare Creusam, ut paedagogus eandem interpellat in v. 1012, atque interrogare cum hisne educandi fuerint pueri, affirmare autem illam hoc eiusque rei causa uti illa particula, quam aientis esse nemo ignorat.“ Itaque proponit vir doctus:

1427 *ΚΡ. δράκοντε καρχάρω γε παγχρύσω γένυν*
δώρημ' Ἀθάνας — ΙΩ. ἦ τέκν' ἐντρέφειν; λέγε.
ΚΡ. Ἐριχθονίου γε τοῦ πάλαι μιμήματα.

At, ut de aliis mutationibus non dicam, mihi omni modo stichomythiae ordo videtur restituendus esse.

Helen. 325 sq.:

ὅθενπερ εἴσει πάντα, τἀληθῆ φράσαι
ἔχουσ' ἐν οἴκοις τοῖςδε, τί βλέπεις πρόσω;

Multum viri docti studuerunt, ut difficultates quae verbis *τἀληθῆ φράσαι ἔχουσ' ἐν οἴκοις τοῖςδε* insunt, amoverentur. Heimsoethius *μαθεῖν* scribit, Kirchhoffius post *φράσαι* gravius interpungit, Nauckius hoc accipiens, ne *ἔχουσα* obiecto careat, *τήνδε* mutat. At respiciens in verbis *τἀληθῆ φράσαι* sive cum sequentibus coniungantur sive non, offendi, verba autem *ἐν οἴκοις τοῖςδε* plane supervacanea esse — nam Theonoen ibi versari iam vss. 317 sqq. indicatum erat, cum suaderet chorus: *ἐλθοῦσ' ἐς οἴκους . . . πυθοῦ Θεονόης* — facere non possum, quin interpolationem esse putem. Scribamus igitur: *ὅθενπερ εἴσει πάντα· τί βλέπεις πρόσω;*

780 sq.:

φεῦγ' ὡς τάχιστα τῆςδ' ἀπαλλαχθεὶς χθονός·
θανεῖ πρὸς ἀνδρὸς οὗ τάδ' ἐστὶ δώματα.

Funke (Legem stichomythiae quibus rationibus observaverit Euripides. Rostochii 1875, p. 19 sqq.) demonstravit versum posteriorem esse delendum, non priorem, quem Valckenaerius ex Phoen. 972 illatum putarat.

1447 sq.:

κέκλησθέ μοι, θεοί, πολλὰ χρήστ' ἐμοῦ κλύειν
καὶ λυπρά.

Verba vitii ut ait Dindorfius suspecta, ita emendavit Hermannus, ut scriberet: *κέκλησθέ μοι θεοὶ πολλὰ χρήστ' ἐμοὶ*

τυχεῖν κἄλυπ', κέκλησθε pro indicativo, *πολλί* pro *πολλάκις* dictum accipiens. Quam emendationem Dindorfius probavit, sed *κέκλησθε* pro imperativo habendum, *πολλά* cum *χρηστὰ κἄλυπα* coniungendum esse putavit, quoniam *πολλά* verbo *κέκλησθε* additum esse nemo facile sentiret, nisi quem comma appositum monuisset; id quod haud iniuria contra dictum mihi videtur. Verisimillimum autem est quod scribit Kirchhoffius: *κέκλησθέ μοι, θεοί, πόλλ' ἄχρησθ' ὁμοῦ κλύειν καὶ λυπρά.*

Asyndeton, si hoc modo locum legimus, statuendum est causale, si Dindorfium sequi malis, consecutivum.

Electra 651 sq.:

λέγ', ὦ γεραιέ, τάδε Κλυταιμνήστρᾳ μολών.
λεχώ μ' ἀπάγγελλ' οὖσαν ἄρσενος τόκῳ.

Quamvis viri docti ad stichomythiam servandam aut lacunam inter hosce versus statuerint aut priorem spurium notaverint, tamen Funke (l. l. p. 25 sqq.) rectum vidisse mihi persuasum est, demonstrantem verba tradita neque hiare neque interpolationis suspicionem praebere; neque vero poëtam vituperandum esse, quod, quoniam non unam, sed tres stichomythias — inter Orestem et senem, inter senem et Electram, inter Electram et Orestem — habeamus, „non omnes ad unum versus singulos se excipientes fecerit, sed fines stichomythiae cuiusque (v. 650 et 670) binis continuis versibus notare voluerit, ut animis spectatorum ad bene omnia percipienda succurreret."

986 sq.: *καὶ δεινὰ δράσω γ'· εἰ θεοῖς δοκεῖ τάδε, ἔστω.*

Weilius particulam *δέ* inseruit, ut hanc enuntiationem praecedenti arctius coniungeret: *δράσω· θεοῖσι δ' εἰ δοκεῖ τάδε, ἔστω.* Tamen non scribendum erat; nam optime Orestes hoc loco quasi novam exorditur orationem. Singularum sententiarum connexum cum Reiskio, Seidlero, Kirchhoffio ita statuere malim, ut verba *εἰ θεοῖς δοκεῖ τάδε* primae orationis finis sint, sequatur affirmandi causa verbum *ἔστω.* Quod autem Camperus dicit, verba *εἰ θεοῖς δοκεῖ τάδε* ad priora referri non posse, quia ipsum verbum *ἔστω* tum nudius stet, huius usus apud Euripidem exempla saepissime nobis occurrunt.

Bacchae 242 sq.:

ἐκεῖνος εἶναί φησι Διόνυσον θεόν,
ἐκεῖνος ἐν μηρῷ ποτ' ἐρράφη Διός.

Hermannus Reiskio, Musgravio, Brunckio praeeuntibus *ἐρράφθαι* scripsit, hoc modo efficiens, ut in utroque versu *ἐκεῖνος* ad unam eandemque personam referri versusque alter alteri arctius coniungi posset. Sed verba quae sequuntur *ὃς ἐκπυροῦται,* id quod monuit Dindorfius, ita posita sunt, ut non Dionysum sed Iovem ipsum crematum esse credendum sit; quam sententiarum absurditatem plane evanescere dicit vir doctus deleto versu 243. Neque habeo quid opponam. Immo idem versificator, cuius versus 286—297 esse demonstrat, etiam hoc loco, ni fallor, rei, dignissimae, ut putabat, quae iterum atque iterum in memoriam revocaretur, mentionem facere voluit. Nam uti verba *ἐκπυροῦται λαμπάσιν κεραυνίοις* quodammodo iis, quae legimus vss. 90 sqq.: *νηδύος ἔκβολον μάτηρ ἔτεκεν λιποῖσ' αἰῶνα κεραυνίῳ πλαγᾷ,* respondent, ita habere voluit quae idem fere continerent ac versus 96: *κατὰ μηρῷ δὲ καλύψας.*

341 sq.: *ὃ μὴ πάθῃς σύ· δεῦρό σου στέψω κάρα*
κισσῷ· μεθ' ἡμῶν τῷ θεῷ τιμὴν δίδου.

Contra Dindorfium, qui verba *δεῦρο — κισσῷ* ab Elmsleio parenthesi inclusa *διὰ μέσου* posita esse dicit (Annot. p. 713), eadem pro apodosi puto; verba *μεθ' ἡμῶν* sqq. *ἀσυνδέτως* adiecta esse arbitror, Hermannum secutus.

842 sq.:

πᾶν κρεῖσσον, ὥστε μὴ 'γγελᾶν βάκχας ἐμοί.
ἐλθὼν ἐς οἴκους ἂν δοκῇ βουλεύσομαι.

Varia a viris doctis temptata sunt, ut difficultates versibus codice falso distributis ortas solverent; alii Heathium sequuntur versus 842 sq. Pentheo, 844 Baccho, 845 sq. Pentheo tribuentem, alii, ut Heilandus, verss. 842. 43 iuste positos defendunt, alii, ut Kirchhoffius, Dindorfius, lacunam statuunt, alii, ut Nauckius, versum priorem eiiciunt. Verbose denique Funke (l. l. p. 12 sqq.) de hoc loco disputavit, sibi persuadens post versum 842 alterum, qui Bacchi fuisset, excidisse. Quae paullo accuratius contemplari mihi liceat. Rectissime, postquam, quae versibus 821—842 con-

tinentur, circumscripsit, pergit vir doctus: „Faustis his verbis prolatis (int. *πᾶν κρεῖσσον ὥςτε μὴ 'γγελᾶν Βάκχας ἐμοί*) quid aptius quam ut *ὁ ξένος* ea prosecutus statim regem adloquatur: ‚certum igitur tuum consilium est, ut tali ornamento indutus in Cithaeronem montem mecum ascendas?' Qua interrogatione audita Pentheus clare demum perspiciens, quid istis verbis promiserit, labefactatur et in dubia pristina reiectus se domum intrare et rem acrius perpendere velle dicit, *ἐλθὼν ἐς οἴκους ἂν δοκῇ βουλεύσομαι*. Sic omnia recte se habent. Pentheum haesitantem aperte ostendunt et v. 835 sq." (apud Dind. 845 sq.) At tali Bacchi interrogatione minime opus est. Verbis enim *ἐλθὼν ἐς οἴκους* sqq. rex non se deliberaturum esse dicit, utrum in montem eum sequatur necne, immo semper certum ac decretum ei fuit ad bacchas observandas proficisci (cf. vss. 811 et 820); hoc tantum dubitavit, utrum re vera cautiones, quibus uti *ὁ ξένος* suaserat, omnes adhiberet, an alio modo, utpote virum deceret, pericula cavere posset. An verba, quae Bacchus respondet: *ἔξεστι· πάντῃ τό γ' ἐμὸν εὐτρεπὲς πάρα*, postulant, ut denuo eum de consilio eundi dubitare credamus? Minime. „Age te praepares", ait deus, „quacunque ratione tibi convenit; ego ab omni parte paratus."

Symmetriam autem stichomythicam poëtam deseruisse, vir doctus iam Schoeneo concessit, ut in fine dialogi aliam poneret, cuius ratio esset 1 : 2. — Particula denique adversativa, qua versus alter alteri adiungatur, opus esse plane nego.

Iphig. Taur. 38 sqq.:

θείου γὰρ ὄντος τοῦ νόμου καὶ πρὶν πόλει,
ὃς ἂν κατέλθῃ τήνδε γῆν Ἕλλην ἀνήρ,
κατάρχομαι μέν, σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει.

Codex *C* praebet versu 38 *θύω* pro *θείου*, quod si cum Kirchhoffio accipimus, asyndeton statuendum est. Neque vero dubito quin rectius sit, quod legimus in cod. *P* a manu prima correctum, *θείου*; nam tum omnia bene se habent; verbo autem *θύω* accepto post *κατάρχομαι* potius particulam *γέ* exspectamus restringentem, quoniam hoc in illo continetur. Kviçala quidem *θύειν* recipiens duo enuntiata contrahit: quod idem, nisi in codicis scriptura acquiescis, haud spernendum est; at illud praefero.

67: *ὅρα, φυλάσσου, μήτις ἐν στίβῳ βροτῶν.*

Elmsleius (in annotatione ad Eurip. Iph. Taur. ex recensione A. Seidleri) proponit *ὅρα φυλάσσων,* conferens Iph. Aul. 145: *λεῦσσε φυλάττων μήτις σε λάθῃ,* Xen. Hell. V 4, 28: *τοῦ δ' ὄρθρου ἀναστὰς ἐφύλαττε, μὴ λάθῃ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἐξελθών.* Neque vero video, cur, quod omnium codicum consensu traditum est, mutemus.

675: *κοινῇ δὲ πλεύσας, δεῖ με καὶ κοινῇ θανεῖν.*

Ita versum Elmsleius restituit tradita lectione: *κοινῇ τ' ἔπλευσα, δεῖ με καὶ κοινῇ θανεῖν.* Multum enim versus ita compositus, ut ipse totus enuntiato priori et singulae inter se partes *ἀσυνδέτως* legantur, quoniam particulae *τέ* nihil respondet, viros doctos offendit. Sed quamquam Kochius (l. l. p. 32): „Res“, inquit, „vix potest decerni nostris quidem subsidiis, et tota est posita in cuiusque arbitrio“, mea quidem opinione Hermannum nobis sequendum est, qui versum rectissime aptissimeque dictum esse contendat.

1042: *ποῖ δῆτα; πόντου νοτερὸν εἶπας ἔκβολον;*

Sic Dindorfius, Nauckius, Kirchhoffius, alii. Praetulerim distinctionem Seidleri: *ποῖ δῆτα πόντου; νοτερὸν εἶπας ἔκβολον;* Nam „hoc ipsum“, ut exponit vir doctus, „quod in universum Iphigenia dixerat, *πόντου πηγάς* accuratius sibi vult Orestes definiri. Quaerit itaque: ubinam igitur in mari? an dicebas humectatum illum *ἔκβολον*?“ Aliter Weilius locum intellegi vult, qui scribit: *ποῖ δῆτα; τόνδε νοτερὸν ἢ παρ' ἔκβολον;* sed neque *τόνδε* neque *παρά* adeo non careri posse, ut hisce verbis illatis coniectura quidquam fulciretur, non mihi persuasit vir doctissimus.

1480 sq.: *ἴτωσαν ἐς σὴν ξὺν θεᾶς ἀγάλματι γαῖαν.*

Elmsleius in voce *ἴτωσαν* eodem modo quo in *ἔστωσαν,* quod est traditum Ion v. 1130, propter tertiam pluralem imperativi in *ωσαν* terminatam offendens restituere voluit *ἰόντων,* quod in vulgatis saltem exemplaribus exhiberent Thuc. IV, 118, Plato legg. p. 956 C. Quam formam, si legitima esset, facile reponi dicit: *εἰς σὴν ἰόντων γαῖαν*; at in Review of Marklands Iphig. in Taur. loquitur: „In the first passage, we are inclined

to read: *ἴτων τε τὴν σήν.*" Apparet hanc mutationem multo leviorem esse; tamen vulgata retinenda mihi videtur.

Iphig. Aul. 331: *οὐχὶ δεινά; τὸν ἐμὸν οἰκεῖν οἶκον οὐκ ἐάσομαι;*

Librorum scripturam Hermannus mutavit, ut dictionem usui magis convenientem restitueret: *οὐχὶ δεῖν' εἰ . . . οὐκ ἐάσομαι;* Sed, ut adnotat Firnhaberus, tum vir illustrissimus, quoniam post *ἐάσομαι* interrogandi signum ponebat, hoc ipsum verbum sensu passivo accipere debuit; id quod, si non analogiae, sed usui contrarium esse[4].

333: *εὖ κεκόμψευσαι πονηρά· γλῶσσ' ἐπίφθονον σοφή.*

Quamvis Dindorfio Ruhnkenii coniecturam *εὖ* pro *ἐκ* accipienti plane assentiam, persuaderi mihi nequeo de oxymoro illo quod est in coniunctione verborum *εὖ — πονηρά.* Itaque Weilium sequor, qui librorum scripturam *πονηρόν* emendans scribit: *εὖ κεκόμψευσαι· πονηρῶν γλῶσσ' ἐπίφθονον σοφή.*

354: *ὡς ἄνολβον εἶχες ὄμμα σύγχυσίν τε, μὴ . . .*

Versu hoc loco posito asyndeton enumerativum est. Sed quoniam primum Menelaum de Agamemnone (*οὐδὲν ἦσθ'* . . .), tum de Danaïdis avehere naves minantibus, deinde rursus de Agamemnone loquentem videmus hoc versuum ordine retento, praeferenda mihi videtur multo huius loci sanandi ratio, quam iniit L. Dindorfius. Qui versus 354 sq. removens hoc modo versus alteri alterum continuat:

Ὡς δ' ἐς Αὖλιν ἦλθες αὖθις χὠ Πανελλήνων στρατὸς
οὐρίας πομπῆς σπανίζων, Δαναΐδαι δ' ἀφιέναι
ναῦς διήγγελλον, μάτην δὲ μὴ πονεῖν ἐν Αὐλίδι,
οὐδὲν ἦσθ', ἀλλ' ἐξεπλήσσου τῇ τύχῃ τῇ τῶν θεῶν.

Nauckius versum 351 spurium putans post 352 lacunam statuit, cuius explendae causa vss. 354 sq. essent interpolati.

356: *κἀμὲ παρεκάλεις, τί δράσω; τίνα δὲ πόρον εὕρω πόθεν;*

Permulta illa exempla, quibus post verba *τί δράσω;* alteram interrogationem sine particula appositam videmus, haud parvam fidem faciunt Nauckii coniecturae sagacissimae: *τί δράσω;*

τίν' ἀπορῶν εὕρω πόρον; neque minus scripturae Weilii: *τίν' ἀπόρων εὕρω πόρον;*

652: *οὐκ οἶδ' ὅτι φής, οὐκ οἶδα, φίλτατ' ἐμοὶ πάτερ.*

Si quidem hac in codicum scriptura quidquam tibi mutandum videtur, Hermanni coniecturam: *οὐκ οἶδά σ' ὅτι φῄς φίλτατ', οὐκ οἶδ', ὦ πάτερ,* aliis longe praeferas. Omnino autem erravit, ni fallor, Weilius proponens: *οὐκ οἶδά θ' ὅτι φῄς κοἶδα . . . .*; talibus enim verbis solis Agamemnonis responsionem congruere putat. Mihi sententiarum connexus hic esse videtur. Patri, qui frustra filiae de lacrimis suis sollicitae animum verbis: *μακρὰ γὰρ ἡμῖν ἡ 'πιοῦσ' ἀπουσία* confirmare studuit, respondet Iphigenia, se nescire quid sibi velit, ita indicans hanc lacrimarum causam veram se non agnoscere; Agamemnon autem haec quamvis obscure dicta plane sentiens neque amplius veritatem dissimulari posse intellegens, confitetur: Prudenter locuta eo magis misericordiam meam commoves.

1185: *θύσεις δὲ τὴν παῖδ'· ἔνθα τίνας εὐχὰς ἐρεῖς;*

Elmsleius Marklandi Iphig. in Aul. recensens adnotat ad hunc versum: „Read *θύσας δὲ σὴν παῖδ' εἶτα τίνας εὐχὰς ἐρεῖς;* . . . . In the passage before us *θύσας* is to be interpreted· *ἐὰν θύσῃς.*" Rectissime autem Matthiae viro clarissimo opponens: „At", inquit, „qui preces ad deos facit, facit eas *θύων* non *θύσας*; vid. Hec. 520 sq. et sic sq. v. *σφάζων* non *σφάξας.*"

Fragm. 362, 38 sq.:

τὴν οὐκ ἐμὴν οὖν πλὴν φύσει δώσω κόρην
θῦσαι πρὸ γαίας.

Non acquiescens in particula *οὖν* a Nagelio versus supplendi causa addita Meklerius (Euripidea. Wien 1879, pag. 27 sq.) optime proponit: *τὴν οὐκέτ' ἀμὴν πλὴν φύσει δώσω κόρην,* quoniam Praxitheae filia patriae dedita iure non iam matris sit. Asyndeton hac ratione ortum consilio poëtam adhibuisse, quippe quo quam maximi momenti oratio fieret; conclusionem nobis se praebere versu 41 exponit. Quibus causis mihi quidem persuasit vir doctus, felicissime locum esse restitutum.

VITA.

Ericus Bussler Kienitzii, in dominio quodam regali provinciae Brandeburgensis, anno MDCCCLXI a. d. VII Cal. Mart. patre Julio viro optimo, quem iam decem annis post morte mihi ereptum esse lugeo, matre Maria, e gente Michaelsenia, adhuc superstite natus fideique evangelicae addictus sum. Inde ab undecimo aetatis anno gymnasium, quod est Freienwaldiae in urbe Marchica, frequentavi, ubi autumno anni MDCCCLXXVIII maturitatis testimonio instructus sum. Quo facto statim primum quidem litterarum philologicarum, anno proximo iuris et cameralium studio Berolini, per unum semestre Heidelbergae operam navavi; sed morbo afflictus et saepius per minora temporis spatia et per duo semestria hibernalia plane incepto desistere coactus sum. Tandem Dei gratia valetudine restituta vere anni MDCCCLXXXII denuo litteris philologicis me dedi, per quinque semestria Berolini Kirchhoffium, Vahlenum, Huebnerum, Dielsium, H. Droysenum, Muellenhoffium,Schererum, Zellerum, Paulsenum, per duo semestria Gryphiswaldiae Susemihlium, Kaibelium, Kiesslingium, Halis nunc per tertium semestre Keilium, Hillerum, Dittenbergerum, Goscheum, Vaihingerum, Uphuesium audiens, quibus omnibus viris illustrissimis quantam gratiam debeam, nunquam obliviscar.

Errata.

Pag. 17 insere post γῆρας (Bacch. 255 sqq.): πολιὸν, pag. 31 post ἥσυχός γ' (Troad. 983 sqq.): ἐν. — Pag. 38 lege: de quibus cf. pp. 66 et 77; pag. 48 lege: vide p. 69 et cf. pagg. 74 et 84.

Paginarum numeros, quibus sub linea lectorem ad adnotationes criticas meas delegare volui, hocce modo corrigas:

pag. 17:	[1]) cf. pag. 71.	[2]) cf. pag. 87.
„ 21:	[1]) „ „ 88.	
„ 22:	[1]) „ „ 86.	
„ 23:	[1]) „ „ 75.	
„ 24:	[1]) „ „ 74.	
„ 25:	[1]) „ „ 67.	
„ 26:	[1]) „ „ 77.	
„ 27:	[1]) „ „ 70.	
„ 28:	[1]) „ „ 77.	[2]) cf. pag. 75.
„ 29:	[1]) „ „ 78.	[2]) „ „ 79.
„ 30:	[1]) „ „ 84.	
„ 31:	[1]) „ „ 72.	
„ 32:	[1]) „ „ 83.	[2]) „ „ 88. [3]) cf. pag. 65.
„ 35:	[1]) „ „ 68.	[2]) „ „ 70.
„ 36:	[1]) „ „ 72.	
„ 38:	[1]) „ „ 76.	
„ 40:	[1]) „ „ 76.	
„ 41:	[2]) „ „ 76.	
„ 42:	[2]) „ „ 82.	
„ 43:	[1]) „ „ 69.	
„ 47:	[1]) „ „ 70.	[2]) cf. pag. 73.
„ 48:	[2]) „ „ 85.	